

Curierul

Revistă lunară de informații și inspirație pentru
așteptătorii revenirii lui Hristos
Iulie 2002

Adventist

- Specializările tinerilor
- Cum să-ți înălțare credința
- Ceva arde în mine
- Distracție și inconștiență

EDITORIAL

Salvați copiii! 3

REPORTAJ

Stupini și Cernica 4

DIVERSE

Apel pentru pace 8

TEOLOGIE

Bătălia pentru Sanctuar (IV) 11

ARTICOLE TINERET

Un altfel de interviu despre TinServ 16

Specializările tinerilor 18

Învăță să fii fericit! 20

**Cum să cultivi în copilul tău
simțământul propriei identități** 21

**Cum să-l îndrumăm pe copil
cu voință puternică** 22

Cum să-ți înflăcărezi credința 23

Ceva arde în mine 27

Să nu porți haine pestrițe 31

Lăsați copilașii să vină la Mine 34

Cine are grijă de copiii noștri? 36

Înțelegere și ajutor 38

Distracție și inconștiență 41

**Televiziunea și efectele ei
în viața de familie** 47

Patima pornografiei 50

Vreme 54

ULTIMA ORĂ

Știri 60

CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI

Tinerii: o viziune a creșterii 63

Anul LXXIX – iul.-aug. 2002 - nr.7

**Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua a
Șaptea din România**

**Apare lunar, sub coordonarea Comitetului
Uniunii**

Redactor-șef: Aron Moldovan

Consultanți:

Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu, Ioan Cămpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete, Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász

Imprimare:

Tipografia „Viață și Sănătate”, Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 3230020; 3234895; Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist, str. Labirint 116, Oficiul poștal 20,
cod 74124 - București

E-mail: curierazs@fx.ro

ISSN 1220 - 6725

Stimați frați și surori, dragi cititori,

Aveți în mână un număr special al revistei *Curierul Adventist* pentru lunile iulie-august ale acestui an 2002. Majoritatea articolelor publicate aici sunt destinate celor care se ocupă de educația copiilor și a tineretului – părinți, instructori ai Școlii de Sabat din secțiunile pentru copii și responsabili ai tineretului, indiferent de nivelul de organizare al bisericii. Ar fi bine dacă interesul s-ar extinde și la cei care se ocupă de învățământul preșcolar și școlar. Vă recomand cu insistență să parcurgeți cu atenție materialele cuprinse în acest număr.

Cartea recent apărută la editura CARD *De la liniște spre furtună*, având ca subtitlu „Educația copilului de la procreare la adolescență”, se înscrie pe aceeași linie de gândire și sunt convins că v-ar fi de un real folos pentru largirea înțelegerii procesului de educație a copilului.

Revista de față este ultima din *Curierul Adventist* redactată sub îndrumarea mea. Comitetul Uniunii a numit în funcția de redactor-șef al revistei pe un pastor tânăr, onest, cu o bună pregătire tehnică, având studii teologice corespunzătoare și consacrat cauzei adevărului: fratele Dincă Gabriel, fost pastor în districtul Piatra Neamț. Personal, doresc sincer ca noul redactor să fie binecuvântat de Dumnezeu și ca revista oficială a Bisericii Adventiste din România să prospere sub conducerea sa.

Vă mulțumesc, dragi cititori și colaboratori, pentru sprijinul acordat prin rugăciunile și încurajările dvs., pentru materialele și scrisorile trimise și chiar pentru criticile adresate, care, fiind constructive în majoritatea cazurilor, ne-au fost folositoare pentru îmbunătățirea calității revistei.

Deși n-am primit cu entuziasm numirea mea ca redactor-șef al revistei – era un domeniu nou pentru mine – a fost un privilegiu să vă adresez în fiecare lună cel puțin câte un articol ca editorial, iar uneori și alte articole cerute de nevoile bisericii.

Vă doresc tuturor binecuvântări depline din partea Celui care ne iubește pe toți în mod statornic și necondiționat și care Se află în spatele fiecărei reușite din viața noastră personală și a bisericii Sale. Sunt plin de speranță în ajutorul pe care Dumnezeu are plăcerea să-l dăruiască poporului Său cu generozitate și nădăjduiesc că acest popor se va ridica în curând la înălțimea așteptărilor și a sacrificiilor pe care Cerul le-a făcut pentru înnobilarea lui și încheierea lucrării încredințate.

Îmi place să cred că vă veți ruga pentru o cât mai bună reușită a succesorului meu în slujba de coordonare a redactării *Curierului Adventist*.

Cu sentimente alese, Aron Moldovan

Trăim într-o lume plină de primejdii și capcane ascunse. Marele dușman al lui Dumnezeu și al omenirii cunoaște foarte bine legile după care se dezvoltă copilul din punct de vedere fizic, mintal, social și spiritual. El cunoaște nu doar caracteristicile generale ale dezvoltării copilului, ci, prin intermediul specialiștilor săi din lumea demonilor, acționează în funcție de însușirile individuale ale fiecărui copil, după un plan ingenios, urmărit cu consecvență pentru distrugerea celor pe care îi iubim cu adevărat, uneori fără să știm cum.

Diavolul știe că, în primii ani de viață, influențele educative exercitate asupra copilului, fie spre bine, fie spre rău, au o înrăurire mult mai mare decât în anii de mai târziu: eficiența actului educativ este invers proporțională cu vârsta. Până la patru ani, se trasează jaloanele principale ale caracterului și modului de gândire, realizându-se cel puțin jumătate din ceea ce se mai poate adăuga ca temelie în anii de mai târziu. Cel puțin acestea sunt concluziile recentelor cercetări.

Fiecare etapă a dezvoltării umane este programată ereditar. Dacă în primii șapte ani copilul nu învață să vorbească, niciodată nu va vorbi cum trebuie, indiferent de eforturile care se vor face mai târziu. Situația este asemănătoare și în cazul însușirii valorilor morale, a deprinderilor de caracter și a structurii mintale. Procesul învățării poate continua întreaga viață, dar temelia se pune în fragedă pruncie. Satana ține cont de această realitate și își începe opera de degradare a copilului foarte devreme, chiar înainte de naștere, prin acțiuni iresponsabile ale unor părinți ignoranți sau pătimiși.

Prin mijloacele audio-vizuale: radio, televiziune, și mai nou, Internet, marile amăgitor reușește să pună bazele degradării spirituale, morale și chiar fizice a copiilor și a tineretului. Astfel, crima, violența, imoralitatea, disprețul față de adevăr, față de familie, față de viață și față de Dumnezeu, se răspândesc asemenea unei epidemii. Fostul „Luceafăr strălucitor” (Is. 14,12) reușește să treacă în rândurile sale din ce în ce mai multe inimi

Salvați copiii!

și minți fragede, intoxicate de spirit lumesec și filozofie fără Dumnezeu.

Majoritatea locuitorilor planetei noastre mășcăluiesc sub steagul negru al Prințului întunericului. Străduințele acestuia sunt ca, dacă se poate, să-i „treacă și pe cei aleși” sub același steag. În timp ce omenirea înaintază cu pași grăbiți spre naufragiu, vor rămâne oare indiferenți cei ce pretind că Isus este gata să-și facă apariția pe norii cerului, ca să-și ia la Sine pe cei ce au făcut legământ cu El, prin sacrificii (vezi Ps. 50,5), fără să ia măsuri urgente de salvare?

În timp ce vaporul lumii noastre este pe punctul de a se scufunda, o voce de tunet îmi răsună în conștiință: „Salvați copiii! Treziți-vă părinți, pentru a salva ceea ce mai poate fi salvat. Râvna noastră pentru a salva nu trebuie să fie mai mică decât străduințele lui Satana pentru a distruge!”

Dumnezeu acordă mare importanță salvării copiilor. El a rânduit pentru fiecare dintre ei câte un înger păzitor (vezi Mat. 18,10). El a ales pe Avraam ca părinte al credincioșilor, pentru că știa că acesta va porunci fiilor săi „să țină calea Domnului” (Gen. 18,18). Prin Moise, au fost date instrucțiuni speciale pentru educarea copiilor, când s-a scris: „Poruncile acestea pe care ți le dau astăzi să le ai în inima ta. Să le întipărești în mintea copiilor tăi și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deut. 6,6,7).

Copilul din Betleem îi iubește pe copiii oamenilor și este alături de părinți care se roagă, plâng și fac tot ce le stă în putere pentru a ști și acționa spre fericirea veșnică a odraslelor lor. Să ne încredem în El, în timp ce căutăm să ne sporim competența pentru îndeplinirea celei mai dificile și mai importante activități: educația copiilor noștri. Numărul de față al *Curierului* se dorește a fi un stimulent în această direcție.

Aron Moldovan,
redactor-șef

*Marele
dușman al lui
Dumnezeu și al
oamenilor
acționează
după un plan
ingenios pentru
distrugerea
morală a
copiilor.*

Stupini și Cernica: centre de educație adventistă

Paul Csavdari,

directorul Casei de Editură
„Viață și Sănătate”

Stupini-Brașov, 15.06.2002, ora 10:30

Curtea spațioasă și frumos amenajată a Institutului Biblic de la Stupini fremăta de emoția inaugurării. Oaspeți din toate colțurile țării, dar și din străinătate, erau pregătiți să trăiască emoția celei de-a treia inaugurări a acestui edificiu, devenit de-acum legendar.

Și iată că momentul a sosit. După câteva cuvinte inaugurale, fr. Carlos Puyol,

istoricul Școlii. Fratele Lazăr Forrai, directorul lucrării cu publicații, la nivelul Uniunii Române, persoana care a fost implicată cel mai mult în coordonarea lucrărilor de reconstrucție, își stăpânește cu greu emoția acestui moment așteptat și, uneori, ochii i se umezesc fără voie. După ce prezintă istoricul Școlii, ajunge la momentul reconstrucției:

„...Așa a început reconstrucția acestui edificiu. Dumnezeu a avut grijă să scoată în cale un om care să se mute aici, pe fratele Cornel Raicu, împreună cu familia dânsului. Amintesc și familia, fiindcă, de regulă, atunci când facem un sacrificiu, avem alături întotdeauna și familiile noastre. [...] Am un cuvânt deosebit de mulțumire pentru Conferințele care ne-au ajutat foarte mult financiar. Aduc un omagiu tuturor celor care au oferit câte ceva. Mulțumesc pentru orice sprijin primit din partea zecilor și sutelor de persoane neștiute de noi, precum și celor care au contribuit la reconstrucție prin muncă voluntară. De fapt, cu ei am început. Mulțumesc tuturor celor ce au dăruit sume importante, dar care doresc să rămână anonimi. Unul, de exemplu, a dăruit 1600

Momentul în care fr. Puyol taie panglica inaugurale

secretarul diviziunii Euro-Africa, taie panglica ce indica pragul trecerii spre un nou început. Mulțimea prezintă se îndreaptă spre capela frumos amenajată, de un alb imaculat.

După ce se intonează imnul de laudă și se înalță rugăciunea de mulțumire, se prezintă

Capela Institutului Biblic de la Stupini

de saci de ciment. Altul – 100.000.000 lei, altul – toată faianța și gresia. Știu însă că toți au dăruit mănăți de Duhul lui Dumnezeu. [...] Nu întâmplător vreau să-i amintesc pe înaintașii noștri, pe directorii Școlii de altădată, fiindcă azi îmi dau seama ce înseamnă să fii un deschizător de drumuri. Și nu e ușor. Îi amintesc pe frații Dumitru Florea, Mihai Manea, Victor Diaconescu, Mihai Ionescu și pe mulți alții, pe care îi știm ca pionieri ai lucrării. [...] Le mulțumesc tuturor celor care s-au încropănat să lupte pentru redobândirea acestui loc. Unii s-au constituit ca fundație, intitulată „Școala”, și-i amintesc pe Mircea și Victor Diaconescu, Cornel Graising, Otto Gherman și Ion Mohora. [...] După ce am prezentat această istorie zbuciumată de la Stupini, putem spune că acum privim cu încredere spre viitorul acestei Școli. Vrem ca aici să instruiți persoane care să fie, la rândul lor, factori de educație pozitivă a semenilor noștri. Dumnezeu să binecuvânteze acest loc, ca, prin tot ce se face acum și se va face în viitor, să fie mărit și slăvit Numele Lui. Amin!”

După această alocuțiune mișcătoare, am asistat la momente plăcute, realizate de formația muzicală *Agape* împreună cu solourile sorei Hortensia Forray. Apoi, cuvintele invitațiilor speciali ne-au făcut încă o dată conștienți de valorile deosebite pe care le deținem și care trebuie transmise lumii. Vorbind despre însemnătatea noului edificiu care este redat bisericii, fr. Peicu Virgil, președintele Conferinței Oltenia, ne-a făcut „să vedem” mai bine frumusețea moștenirii de la Stupini, în timp ce fr. Vasile Ciobanu, președintele Conferinței Moldova, ne-a invitat la „înnoire”, o dată cu înnoirea Școlii. Întrebarea ridicată de fr. Emilian Niculescu, președintele Conferinței Transilvania de Sud: „Câte pietre sunt necesare pentru ca o casă să devină Casa lui Dumnezeu”, și-a primit răspunsul: Una – Isus Hristos. În fine, subsemnatul, i-am invitat pe cursanții Școlii, colportori de carieră, să nu-și uite cărțile atunci când pleacă în

Sabatul trecut a fost o punte fericită între trecutul și viitorul educației adventiste din România. În aceeași zi, la Brașov-Stupini, era inaugurat Institutul Biblic, la București-Cernica se desfășurau ceremoniile de încheiere de an și absolvire la Institutul Teologic Adventist, iar la Brăila avea loc aceeași sărbătoare la Școala de asistenți medicali.

Legendară proprietate de la Stupini, alintată în limba adventistă cu numele simplu și dulce de „Școala”, este din nou în circuitul educațional al bisericii. Școala, care impresionează și astăzi, a fost construită în 1931 și inaugurată prima dată în 1932. Confiscată în 1942, renovată după redobândire, Școala a fost inaugurată a doua oară în 1946. Iar acum, după trei ani de muncă serioasă, Școala a fost inaugurată a treia oară, sub numele de „Institutul Biblic”. În ultimii trei ani, întreaga țară și chiar diaspora română au susținut eforturile de reconstrucție. Conferința Generală și Diviziunea au ajutat substanțial. Clădirea arată iarăși ca odinioară – luminoasă și primitoare, conducând spre Dumnezeu și misiunea Sa în favoarea omenirii.

În Sabat dimineața, capela arhiplină a fost însuflețită de muzică, rugăciuni și de cuvintele invitațiilor speciali. Din partea bisericilor a vorbit pastorul Borzasi, vicepreședinte al Uniunii Baptiste. Un cuvânt, în același timp mângâietor, dar și provocator, a fost prezentat de dr. Radu Negoescu, șeful direcției de prevenire a bolilor cardiovasculare din cadrul Institutului Național de Sănătate Publică. Cuvântul spiritual a fost prezentat de fr. Carlos Puyol, secretarul general al Diviziunii Euro-Africa. În ultima clipă, și-a anulat participarea fr. Jose Campos, directorul pentru Publicații de la Conferința Generală.

Prima destinație a clădirii? Evangheliști cu literatura, cei care și-au asumat sarcina renovării școlii sunt primii beneficiari, prin cursuri de formare și dezvoltare profesională și spirituală. Următorii beneficiari? Laicii, care răspund apelului la slujire și doresc să se instruiască pentru o misiune a compasiunii și speranței.

După-amiază, la Cernica, promoția clasei de la fără frecvență, de la Teologie Pastorală, și-a sărbătorit punctul final al studiilor, dar nu al dezvoltării. Motto-ul clasei a fost: „Umpleți vasele acestea”. O clasă energică, formată din bărbați și femei consacrați, unii dintre ei pastori, alții medici, profesori sau oameni de afaceri. În eforturile și sacrificiile făcute, toți au fost motivați nu de formarea unei cariere, pentru că o au deja, ci de pasiunea pentru Cuvânt și pentru oameni. Fr. Puyol a rostit cuvântul spiritual.

În aceeași după-amiază, la Brăila, 58 de absolvenți, viitori asistenți medicali și spirituali au sărbătorit încheierea perioadei de studii, împreună cu oaspeți de seamă: dr. Jochen Hawlitschek, directorul pentru Sănătate la Diviziune, și dr. Iris Marnier, directoarea școlii similare de la Spitalul Adventist Waldfriede, Berlin. Cu această promoție, numărul total al absolvenților a depășit 600, acum lucrând în țară și în numeroase țări de pe patru continente.

Duminică dimineața, capela de la Cernica a fost din nou arhiplină. Două clase de la Teologie Pastorală au absolvit împreună, cu peste 50 de studenți. Alături de ei, s-a aflat prima promoție a programului de Teologie-Litere (Limba Română). Început la inițiativa fr. Petre Anghel, programul a ajuns acum să ofere școlilor adventiste, și nu numai, primii profesori de religie și de limba română. Un eveniment important, dar și o provocare, pentru că în următorul an programul va intra în procesul de acreditare finală, care este foarte pretențios, în special în ceea ce privește cadrele academice. Tinerii viitori pastori sunt așteptați cu nerăbdare de câmpurile din toată țara. Dr. Udo Worschech, președintele Universității Teologice de la Friedensau, Germania, și dr. Carlos Puyol s-au adresat absolvenților, profesorilor și participanților.

Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române

misiune, „mai ales pe cele de piele”, adică cele care conțin adevărurile mântuitoare.

Poezia fr. Diaconescu și muzica ne-au purtat din nou pe tărâmul frumosului, amintindu-ne că de aici, de la Stupini, au plecat multe valori care s-au impus în aceste domenii.

Cuvântul predicat de fr. Carlos Puyol, împreună cu formula de consacrare, rostită de fr. Ioan Câmpian-Tătar, trezorierul Uniunii, au pregătit inimile celor prezenți pentru rugăciunea de consacrare a Institutului Biblic Stupini, înălțată de fr. Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române.

După încheierea ceremoniei de inaugurare, pretutindeni am văzut fețe vesele și pline de speranță. Și este normal să fie așa, fiindcă pentru Stupini există de-acum un nou început!

Cernica, 16 iunie 2002, ora 10:30

Campusul Institutului Teologic Adventist este pregătit pentru o zi mare: trei promoții de studenți se prezintă astăzi în fața oficialităților, profesorilor și părinților, în calitate de absolvenți ai cursurilor de zi, la secțiile Teologie Pastorală și Teologie-Litere.

Corul comunității Cernica

Căldura de afară se face simțită și în sala frumoasă, plină până la refuz, care-și primește ospitalieră musafirii veniți din toată țara.

La un semn discret al fr. Adalbert Orban, unul dintre cei mai apreciați profesori ai Institutului, corul comunității Cernica umple rapid podiumul capelei și, până să ne dezmeticim, constatăm că programul a și început. Totul merge „ca la

carte”, cum stă bine unei instituții de învățământ, iar cântarea și rugăciunea de implorare a binecuvântării ne conving pe deplin de seriozitatea cu care studenții privesc ziua aceasta.

Cuvântul de bun-venit, rostit într-o manieră originală de fratele Gabriel Ban, capelanul și pastorul comunității studențești, ne deschide o perspectivă a activităților „de suflet”, care se desfășoară regulat în cadrul serviciilor divine. Și pentru ca totul să fie împletit cu armonie, urmează un veritabil cor, care numără mai bine de o sută de voci tinere, competente să ne vorbească despre „Brațul Domnului”, un coral semnat de J. Rhienberger.

„Permiteți-mi să adresez un bun venit în mod special părinților”, subliniază rectorul Institutului, fratele Silviu Szentesi, în alocuțiunea sa. „Știm că fiecare ați trecut prin greutăți financiare, necazuri și încercări de tot felul, dar le-ați depășit pe toate, pentru că ați dorit ca, în final, copiii dumneavoastră să aibă parte de o educație deosebită. Convingerea noastră este că efortul făcut vă va fi răsplătit pe deplin”.

Adresându-se celor din țară și din străinătate, secretarul general al Diviziunii Euro-Africa, Carlos Puyol, a menționat că „diviziunea noastră este preocupată de educația tinerilor. În consecință, vă anunț că avem un program complet, prin care se urmărește ca școlile noastre să ofere celor interesați o pregătire adecvată, la diferite niveluri de aprofundare a cunoștințelor [...]. În ceea ce privește formarea pastorilor, există un aspect pe care trebuie să-l luăm în considerare, fiindcă este o caracteristică a europenilor. După cum știți, Europa este un mozaic de civilizații, de popoare și de limbi, și considerăm că, în diviziunea noastră, felul în care se face formarea pastorilor este puțin variată, dispersată. De aceea, am dori ca, păstrând intacte școlile Uniunilor, mai ales pentru orientarea pe care o oferă în prima parte a formării unui pastor, pentru partea finală și nota finală să avem școli și programe speciale. [...] Acum, dragi tineri și

tinere, vă invit ca, prin slujirea voastră în biserică și pentru biserică, să arătați tuturor că ați fost studenți la Cernica”.

După ce a ascultat cu luare aminte la cele de mai sus, fratele Udo Worschech, președintele Universității Teologice Friedensau, a apreciat că „într-adevăr, avem o diviziune foarte bună, care are pe inimă pregătirea tinerilor, și sunt încurajat de cele auzite. De altfel și noi vrem să dezvoltăm colaborarea cu Institutul de la Cernica [...]. Este bine să reținem că noi nu trăim pe o insulă izolată, așa că trebuie să mergem în lume cu valorile noastre. De aceea, doresc ca Duhul Sfânt să conducă această grupă de absolvenți, ca să fie niște martori ai puterii lui Dumnezeu”.

Grupurile muzicale „Adverum” și „Pro Deo” au susținut pe tot parcursul programului puncte muzicale de o ținută aparte, iar cele două instrumente muzicale, vioara și flautul, mânuite de Robert Varadi și Purice Beniamin – ne-au cucerit din nou inimile. Desigur, cele mai gustate momente au fost acelea ale prezentării promoțiilor, momente realizate de Daniela Stan, Alfred Iftode, Cristian Iordan și Norel Iacob. Fie că s-au făcut în versuri sau proză, aceste scurte descrieri ale absolvenților ne-au făcut să privim cu admirație potențialul pe care îl are această tânără generație. În fine, prezentarea motto-ului de către Laurențiu Moț ne-a convins de realismul cu care tinerii absolvenți privesc chemarea la slujire și ne-a transmis convingerea că ei pornesc la drum știind că locul slujirii lor este oferit de Domnul lor.

După toate aceste luări de cuvânt și momente muzicale, a urmat Cuvântul. Mesajul rostit de fr. Adrian Bocăneanu, președintele Uniunii Române, a adus în atenția noastră un adevăr aparte: „Ieri i-am auzit pe foștii elevi de la Stupini vorbind despre Școala lor. Vorbeau ca despre o icoană. A fost însă Școala de la Stupini perfectă? Cu siguranță că nu. Dar se spune că frumusețea se află în ochiul privitorului!” Apoi, mesajul

Mesajul de trimitere, rostit de fr. Bocăneanu

s-a axat pe rugăciunea din Fapte 4,29, unde se spune: *Dă putere robilor Tăi să vestească Cuvântul Tău cu toată îndrăzneala*. „Contextul ne arată că era un moment de criză. Erau în discuție tradiția și bogățiile poporului. Conducătorii se temeau, în timp ce ucenicii nu aveau ce pierde. În același timp, noroadale se întăreau (Ps.2). Un împărat bun a murit, și mulți își spun: ‘Acum este timpul să acționăm, cât timp noul rege este slab și n-are autoritate’. Dar Dumnezeu râde și spune: ‘Eu l-am pus pe împărat, este al Meu!’. De aceea se spune în psalm: ‘Dați cinste Fiului!’ [...] Ucenicilor li s-a dat putere să vestească Cuvântul. Iar Cuvântul era în primejdie. De aceea aveau nevoie de putere. [...] Acum suntem invitați s-o facem! Suntem invitați să vestim Cuvântul! De curând, studioul nostru video a fost invitat să realizeze o emisiune săptămânală și li se spune: ‘Vrem mai mult! Dați-ne mai multe programe din acestea’. Dar să pregătești o emisiune de o oră nu este un lucru ușor. De aceea avem nevoie de PUTERE. La Stupini, un profesor, director la Centrul de sănătate, declară că suntem ‘unicii’ săi parteneri. Ce vorbe! Ce așteptări sunt în dreptul nostru! Cine poate să răspundă atâtor cereri? Astăzi se împlinește făgăduința care spune: ‘Ei să se întoarcă la tine, nu tu la ei’. Tinerii noștri sunt așteptați în sute de

locuri să realizeze proiectele ‘TinSerV’. Iată de ce trebuie să spunem: ‘Doamne, dă putere robilor tăi!’ În timp ce în fața primejdiilor și amenințărilor, ambiția și uneori adrenalina își spun cuvântul, în fața chemărilor și invitațiilor prietenești nu există altă motivație decât dragostea. De această putere avem azi nevoie: DE PUTEREA DRAGOSTEI. După acest capitol, patru, urmează capitolul cinci, care ne avertizează că primejdia cea mai mare se află în interiorul nostru, nu în afară. [...] De aceea, vă invit să cercetați Cuvântul, să-l credeți și să-l trăiți. Iar dacă este nevoie, să folosiți și cuvintele... Vă însărcinez să gândiți corect, să vorbiți și să scrieți drept, curajos, profetic, iubitor! Vă însărcinez să înfăptuiți vindecător și răscumpărător! Vă însărcinez să proclamați și să împliniți domnia lui Hristos în această lume aspră! Dați cinste Fiului! Amin”.

După ce s-a rostit cuvântul de trimitere în misiune, studenții au dorit să-și exprime mulțumirea și recunoștința față de toți cei care au avut un rol în formarea și pregătirea lor. Rând pe rând, cei amintiți au primit cuvinte și flori frumoase, oferite cu generozitate de proaspeții absolvenți. Era, într-adevăr, un final de drum străbătut împreună. Iar eforturile dascălilor n-au rămas neobservate. De asemenea, studenții s-au gândit și la sponsorii anonimi, care i-au ajutat să-și plătească taxele școlare. Dar momentul cel mai emoționant s-a consumat abia la sfârșit, când părinții prezenți au primit flori și îmbrățișări pline de recunoștință din partea copiilor, deveniți acum adulți în toată firea. Pentru noi, privitorii, au fost

momente de neuitat!

Apoi, generația de absolvenți a predat ștafeta generațiilor care rămân să-și continue studiile. „Ținem în mână un simbol pe care vrem să-l dăm celor ce rămân. Această cheie reprezintă *valorile* pe care le-am acumulat noi în ultimii cinci ani, *idealurile* creștine pe care profesorii noștri ne-au ajutat să le dobândim și *speranța* noastră în venirea lui Hristos, pe care suntem chemați s-o ducem tuturor”.

Și când eram pe punctul de a pleca, considerând că totul se oprește aici, a urmat cea mai gustată secvență dintre toate. În momentul în care rectorul Institutului declara oficial încheiat anul universitar 2001-2002, iar apoi, întorcându-se către grupul îmbrăcat în robe a spus: „În numele senatului ITA vă declar absolvenți ai promoției 2001-2002”, văzduhul s-a umplut rapid de bonetele absolvenților, iar ei, plini de zâmbete și fericire, se îmbrățișau dorindu-și unii altora mult succes și binecuvântare în misiune. Același lucru le dorim și noi!

Predarea ștafetei generațiilor mai mici

Apel pentru pace

Apel pentru pace al Conferinței Generale a Bisericii Advenștilor de Ziua a Șaptea

Trăim într-o lume tot mai instabilă și mai periculoasă. Evenimentele recente au avut ca urmare un simțământ sporit de vulnerabilitate și de teamă personală sau colectivă, provocată de violență. Peste tot în lume, milioane de oameni sunt urmăriți de război și de teamă și sunt oprimați de ură și intimidare.

Război total

Începând de la jumătatea secolului trecut, omenirea a trăit într-o eră a războiului total. Termenul de război total sugerează posibilitatea teoretică – făcând abstracție de providența lui Dumnezeu – ca locuitorii pământului să-și distrugă total civilizația. Armele nucleare și biochimice de distrugere în masă sunt îndreptate spre centre populate. Națiuni și societăți întregi sunt mobilizate și pornite spre război și atunci când acesta izbucnește, violența și distrugerea sunt la cotele cele mai înalte. Justificarea războiului a devenit tot mai complexă, deși progresele tehnologice fac posibilă o precizie mai mare în distrugerea țintelor cu un număr minim de victime civile.

O nouă dimensiune

Deși atât Națiunile Unite, cât și diferite organizații religioase au proclamat prima decadă a secolului XXI ca decadă a promovării păcii și securității, în locul violenței, cu variatele ei forme, și-a făcut apariția o nouă și perfidă dimensiune a violenței: terorismul internațional organizat. Terorismul în sine nu este nou, dar rețelele mondiale teroriste sunt noi. Un alt factor nou este apelarea la preținse mandate divine, ca rațiune fundamentală a

activității teroriste, sub pretextul războiului cultural sau chiar „religios”.

Apariția terorismului internațional demonstrează că nu numai o națiune sau un stat face război, ci și ființele omenesti, în diferite combinații, așa cum a subliniat cu un secol în urmă unul dintre cei mai importanți fondatori ai Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea: „Lipsa de omenie este cel mai mare păcat al nostru”.¹ Într-adevăr, natura omenească este înclinată spre violență. Din perspectivă creștină, această lipsă de omenie face parte, de fapt, dintr-un război cosmic, marea luptă dintre bine și rău.

Terorismul exploatează termenul de Dumnezeu

Teroriștii, în special cei care au motivații bazate pe religie, pretind că idealul lor este absolut și răpunerea de vieți, fără a face deosebire, este pe deplin justificată. Deși pretind că sunt reprezentanți ai dreptății lui Dumnezeu, nu reușesc deloc să reprezinte marea Sa dragoste. De altfel, un astfel de terorism internațional este complet opus conceptului de libertate religioasă. Primul este bazat pe extremism politic și/sau religios și pe fanatism fundamentalist, care își arogă dreptul de a impune o anumită convingere religioasă sau concepție de viață și de a-i anihila pe cei care se opun convingerilor lor. Impunerea părerilor religioase ale cuiva asupra altor oameni, prin mijloace de inchiziție și teroare, implică încercarea de a-L exploata și manipula pe Dumnezeu, transformându-L într-un idol al răului și al violenței. Rezultatul este desconsiderarea demnității

ființelor omenești, create după chipul lui Dumnezeu.

Cu toate că este inevitabil ca națiuni și oameni să încerce să se apere, răspunzând printr-un mijloc militar la violență și teroare, metodă ce uneori are succes pe termen scurt, răspunsurile trainice la problemele profunde ale divizării din societate nu pot fi găsite prin folosirea mijloacelor violente.

Stâlpii păcii

Din perspectivă creștină, dar și practică, orice pace durabilă are nevoie de cel puțin patru componente: dialog, dreptate, iertare și reconciliere.

Dialog – Este nevoie de dialog și discuție, în locul criticii violente și al strigătului de război. Pacea durabilă nu decurge din mijloace violente, ci este câștigată prin negocieri, prin dialog și, inevitabil, prin compromis politic. În ultimă instanță, discursul argumentat are autoritate superioară față de forța militară. În mod deosebit, creștinii ar trebui să fie întotdeauna gata „să raționeze împreună”, așa cum spune Biblia.

Dreptate – Din nefericire, lumea este plină de nedreptate, și răspunsul la nedreptate este cearta. Dreptatea și pacea își unesc mâinile, la fel nedreptatea și războiul. Sărăcia și exploatarea creează nemulțumire și deznădejde, care duc la disperare și violență.

Pe de altă parte, „Cuvântul lui Dumnezeu nu aprobă nici o politică de îmbogățire a unei clase sociale, prin oprimarea și suferința altora”.²

Dreptatea cere respectarea drepturilor omului, în special a libertății religioase, care are de-a face cu aspirațiile omenești cele mai profunde și include toate drepturile omului. Dreptatea cere nediscriminare, respectarea demnității și a egalității umane și o distribuire mai echitabilă a

necesităților vieții. Politica economică și cea socială vor produce fie pace, fie nemulțumire. Preocuparea Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea pentru dreptatea socială este exprimată prin sprijinirea și promovarea libertății religioase și prin organizațiile și departamentele bisericii, care lucrează pentru reducerea sărăciei și a stărilor de marginalizare. În timp, astfel de eforturi din partea bisericii pot să reducă resentimentele și terorismul.

Iertarea – În general, se consideră că iertarea este necesară pentru vindecarea relațiilor interpersonale deteriorate. Ea este evidențiată în rugăciunea transmisă de Isus urmașilor Săi (Mat. 6,12). Totuși, noi nu trebuie să trecem cu vederea dimensiunile locale, colective și chiar internaționale. Dacă se dorește pacea, este deosebit de important ca poverile trecutului să fie aruncate, ca mult prea bătătoritele terenuri de luptă să fie părăsite și să se lucreze în direcția reconcilierii. Condiția

minimă pentru realizarea păcii este trecerea cu vederea a nedreptăților și violenței din trecut, iar condiția maximă implică iertarea, care absoarbe durerea și care nu lasă loc represaliilor.

Datorită naturii omenești păcătoase și violenței rezultante, este necesar un anumit mod de iertare pentru a întrerupe ciclul vicios al resentimentului, urii și

răzbunării la toate nivelurile. Iertarea merge împotriva înclinației naturii umane. Este natural pentru ființele omenești să acționeze în termenii răzbunării și ai întoarcerii răului pentru rău.

De aceea, în primul rând este necesar să se cultive iertarea în biserică. În calitatea noastră de creștini și lideri de biserică, este de datoria noastră să ajutăm indivizi și națiuni să se elibereze de cătușele violenței trecute și să refuze să folosească, an după an și chiar generație după generație, ura și violența, generate de experiențe din trecut.

Reconcilierea

Iertarea asigură un fundament pentru reconciliere și apoi pentru restabilirea relațiilor devenite reci și ostile. Reconcilierea este singurul mod de a avea succes pe drumul spre cooperare, armonie și pace.

Noi chemăm bisericile creștine și pe conducătorii lor să exercite o influență de reconciliere și să acționeze ca ambasadori ai înțelegerii, ai sincerității și iertării (vezi 2 Cor. 5,17-19). Aceasta va fi totdeauna o misiune dificilă, delicată. Deși încercăm să ocolim numeroasele capcane politice de-a lungul drumului, totuși trebuie să proclamăm libertatea pe pământ, libertatea față de persecuție, discriminare, sărăcie cumplită și alte forme de nedreptate. Este o responsabilitate creștină de a depune toate eforturile în vederea asigurării protecției

celor care sunt în pericol de a fi maltratați, exploatați și terorizați.

Eforturile tăcute, din spatele scenei, depuse de organizații religioase și de indivizi, sunt neprețuite. Dar nu sunt suficiente. „Noi nu suntem doar niște ființe dintr-un mediu spiritual. Suntem interesați în mod activ de tot ceea ce modelează felul în care trăim și suntem preocupați de binele planetei

noastre. Slujirea creștină de reconciliere „va contribui și trebuie să contribuie la restatornicirea demnității umane, a egalității și a unității prin harul lui Dumnezeu, atmosferă în care ființele omenești se privesc unele pe altele ca membri ai familiei lui Dumnezeu”.³

Bisericile ar trebui să fie cunoscute nu numai pentru contribuțiile spirituale – deși acestea sunt fundamentale – ci și pentru sprijinul lor acordat calității vieții. În acest context, realizarea păcii este esențială. Noi trebuie să ne pocăim de expresiile și faptele de violență de care creștinii și bisericile, de-a lungul istoriei mai îndepărtate sau chiar recente, se fac vinovați în vreun fel oarecare, fie că au fost implicați doar ca simpli actori, fie că le-au tolerat, fie că au încercat să le justifice. Noi facem apel la creștini și la oamenii de bine de pretutindeni să-și asume un rol activ în realizarea și susținerea păcii, fiind astfel parte a soluției și nu a problemei.

Făcătorii de pace

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea dorește să susțină armonia neocercetivă a Împărăției lui Dumnezeu. Aceasta cere construirea de poduri pentru promovarea reconcilierii între diferitele părți aflate în conflict. În cuvintele profetului Isaia, „vei fi numit dregător de spărturi, cel ce drege drumurile și face țara cu puțință de locuit” (Isaia 58,12). Isus Hristos, Prințul păcii, dorește ca urmașii Lui să fie făcători de pace în societate și, de aceea, îi numește binecuvântați (Mat. 5,9).

Cultivarea păcii prin educație

Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea operează ceea ce ar putea constitui al doilea sistem bisericesc de școli, ca mărime, din lume. Fiecare dintre cele 6.000 de școli, colegii și universități ale ei este chemată să pună deoparte o săptămână în fiecare an școlar pentru a pune în evidență și a sublinia, prin

diferite programe, respectul, conștiința culturală, non-violența, realizarea păcii, rezolvarea conflictelor și reconcilierea – ca o contribuție „adventistă” la cultura armoniei și a păcii sociale. Având acest lucru în vedere, Departamentul Educație al bisericii pregătește programe școlare și alte materiale care să vină în sprijinul aplicării acestui program de pace.

Educarea membrilor bisericii pentru non-violență, pace și reconciliere trebuie să fie un proces continuu. Pastorii sunt chemați să folosească amvonul pentru a proclama evanghelia păcii, a iertării și reconcilierii, care dărâmă barierele de rasă, etnie, naționalitate, sex și religie și care promovează relații umane, pașnice, între indivizi, grupuri și națiuni.

Speranța creștină

Deși realizarea păcii pare să fie o misiune neplăcută, există promisiunea și posibilitatea transformării prin refacere. Violența și terorismul sunt într-adevăr doar un aspect al luptei aflate în desfășurare, în termeni teologici, dintre Hristos și Satana. Creștinul are speranță datorită asigurării că răul – taina fărădelegii – va avea sfârșit și va fi

înving de Prințul păcii, iar lumea va fi înnoită. Aceasta este speranța noastră.

Chiar dacă relatează despre războaie și violență, Vechiul Testament privește cu nerăbdare spre noua creație și, asemenea Noului Testament, promite întreruperea cercului vicios al luptei și al terorii, atunci când armele vor dispărea și se vor transforma în unelte agricole, iar cunoașterea de Dumnezeu, pacea și dragostea Lui vor acoperi lumea întreagă, așa cum apele acoperă oceanele (vezi Isaia 2,4; 11,9).

Până atunci, în toate relațiile noastre, noi trebuie să urmăm regula de aur, care ne cere să facem altora ceea ce am dori să ne facă nouă alții. De asemenea, trebuie nu numai să-L iubim pe Dumnezeu, ci și să iubim așa cum iubește Dumnezeu (vezi 1 Ioan 3,14.15; 4,11.20.21).

Votat la 15 aprilie 2002

¹ Ellen G. White, *Divina vindecare*, p. 144

² *Idem.*, p. 167

³ Citat din cuvintele pastorului Jan Paulsen, președintele Conferinței Generale a Adventiștilor de Ziua a Șaptea.

Bătălia pentru Sanctuar (IV)

După ce am studiat realitatea și identitatea Sanctuarului ceresc, după ce am observat câteva aspecte legate de ispășirea zilnică și de cea anuală, care se făceau la (și în) sanctuarul umbrei, insistând asupra semnificației finale, juridice, a Zilei Ispășirii, fără a avea pretenția că înțelegem perfect tipologia, este necesar să privim acum mai de aproape fazele Judecății.

Articolul se adresează în special celor care nu înțeleg necesitatea unui proces juridic înainte de executarea sentinței divine și care cred că numai păcătoșii vor fi judecați.

Obişnuim să expunem doctrina Sanctuarului și a Judecății întemeindu-ne pe experiența părinților adventismului și pe unele rațiuni tipologice și apocaliptice. Modalitatea aceasta era foarte relevantă pentru generația Dezamăgirii și încă rămâne instructivă pentru noi. Dar astăzi, cu aproape 160 de ani mai târziu, este dificil ca, folosind exact același limbaj și aceleași argumente, să ne sensibilizăm contemporanii cu privire la **Judecată**, când ei sunt blindați în **Prejudecată**. Mai mult, ceilalți creștini, pentru care experiența pionierilor noștri este fie necunoscută, fie nerelevantă, nu pot aprecia logica noastră. Este un lucru trist că și cei mai instruiți teologi neadventiști nu pot pricepe explicațiile noastre – dacă noi le înțelegem cu adevărat! Cu siguranță că nu întotdeauna este vorba de rea-voință sau ignoranță biblică. De aici, apare necesitatea simplificării subiectului, desigur fără a-l sărăci, și a unei argumentații care să înceapă cu cele mai clare texte biblice.

Expunerea de față poate fi considerată o introducere în doctrina Judecății. Nu este intenționată ca o analiză exhaustivă a afirmațiilor Bibliei, referitoare la acest subiect.

Judecată fără judecată?

Unii obiectează că expresia noastră „judecată de cercetare” (*investigative judgement*) nu se află în Scriptură. Această obiecție seamănă cu a acelor care subliniază că în Biblie nu se găsește cuvântul „Trinitate”. Dar Biblia nu ne oferă în primul rând un limbaj, ci un mesaj.

Important este dacă noțiunile respective se regăsesc în mesajul ei, și nu dacă folosim aceleași cuvinte. Părinții adventismului modern au propus denumirea de **judecată investigativă** (de cercetare) pentru a indica existența unui proces juridic în contradicție cu concepția evanghelică pe care o moșteniseră, și care privea Judecata, ca fiind doar executivă. Dar în adevărul lui înțeles, cuvântul **judecată** are, mai presus de toate, înțelesul de proces juridic, și numai în sens secundar acela de condamnare sau pedeapsă. Este adevărat că termenul **judecată** este folosit adesea în Biblie cu sensul extins, de **condamnare** sau **pedeapsă**, dar în multe cazuri el are

Florin Lăiu,

profesor la
Institutul Teologic Adventist

„Temeți-vă de
Dumnezeu și
dați-I slavă, căci
a sosit ceasul
judecății Lui.”

Apoc. 14,7

înțelesul propriu, de *proces juridic*. **Judecată** este cuvântul străvechi pe care-l moștenim de la romani și denumește atât un proces rațional, care are loc în minte, cât și un proces judiciar public.

În limbile biblice, cât și în diverse limbi moderne, inclusiv în limba română, judecata denumește în primul rând **procesul**, cu acuzare și apărare, cu prezentarea probelor de ambele părți și cu pronunțarea sentinței în final. Abia după aceea are loc executarea sentinței: favorabilă unora (care sunt achitați, reîmproprietăți, recompensați, după caz etc.) și nefavorabilă altora (care sunt condamnați și primesc pedeapsă după caz). De la turci, am împrumutat cuvântul *divan*, pe care ei l-au primit de la arabi și care este înrudit cu termenii ebraici *dyn* (a domni, a fi judecător; a apăra o cauză, a executa judecata, a răsplăti, a răzbuina), și *dayyan* (judecător). Înainte de a se face „**divan** pe spinare”¹, se întrunește **divanul** propriu-zis, care înseamnă *sfat, curte de judecată, consiliu, deliberare*, de unde și verbul *a divăni* (a discuta, a delibera).

Este adevărat că „Dumnezeu nu are nevoie să privească multă vreme, ca să tragă pe un om la judecată înaintea Lui” (Iov 34,23). Dar, oare, Își poate permite Dumnezeu să facă o „Judecată” fără judecată? Dacă Judecata divină constă numai din executarea unor sentințe hotărâte din veci, pe motiv că El nu dă socoteală nimănui, atunci ce sens mai are toată disputa dintre Dumnezeu și Satana, cu privire la dreptatea divină, și de ce n-a acționat Dumnezeu în forță de la început, „judecându-i” pe loc pe îngerii rebeli, fără teamă că ceilalți vor murmura? Dacă Lui nu-I place să dea socoteală de felul în care Își administrează harul și dreptatea, atunci de ce nu putea ierta Dumnezeu pe păcătos, doar prin grația Lui, fără Marea Jertfă ispășitoare? Cu prea multă ușurință se trece peste tema aceasta esențială. Dumnezeu nu este numai drept, ci dorește să-Și expună în final, în fața întregului Univers, dreptatea, printr-un proces deschis al

tuturor celor implicați.

Biblia arată că și Cerul are locuitori, organizați în structuri ierarhice și interesați de ceea ce se petrece în lumea noastră (Ev. 1,2; Ef. 3,10; Col. 1,16; 2,10,15). Fără a sugera că îngerii căzuți mai pot fi mântuiți sau că, în afara lumii noastre rătăcite ar mai fi vreuna care să aibă nevoie de răscumpărarea adusă prin Christos, este totuși interesant că același Pavel ne învață că locuitorii Cerului beneficiază într-un anumit fel de această împăcare cu Dumnezeu prin Christos. Fără îndoială că Jertfa Creatorului lor, adusă pe pământ, i-a făcut să înțeleagă mai bine caracterul lui Dumnezeu și că o judecată dreaptă, care să răspundă la toate întrebările existente și potențiale, este absolut necesară pentru asemenea ființe. Cerul nu este invulnerabil. El a fost mârjit de revolta lui Lucifer și de urmările ei diverse, lucruri despre care cunoaștem prea puțin. De aceea, Biblia ne învață că și Cerul necesită curățire și împăcare cu Dumnezeu (Col. 1,20; Ev. 9,23).²

O judecată fără procesul investigației, al studierii cazurilor înaintea miliardelor de locuitori ai Cerului, nu poate fi **dovedită** dreaptă. Dumnezeu dorește să **convingă**, nu doar să **învingă** prin forță, impunându-Și autoritatea explicită:

Dimpotrivă, **Dumnezeu să fie găsit adevărat** și toți oamenii să fie găsiți mincinoși, după cum este scris: „**Ca să fii găsit drept în cuvintele Tale**, și să ieși biruitor când **vei fi judecat**.” (Rom. 4,4).³

Dar, indiferent cum înțelegem rostul unui asemenea proces juridic, suntem obligați să constatăm – dacă, într-adevăr, avem încredere în Cuvântul lui Dumnezeu – că există o fază de cercetare a cazurilor, înregistrate în adevărate „dosare”:

Am tot privit până când s-au **ășezat niște tronuri** și un Bătrân încărcat de vreme a luat loc. Veșmântul Lui era alb ca neaua și părul capului ca lâna alb-curată. Tronul Lui era tot numai flăcări, cu roți de foc arzător. Un râu de foc curgea, ieșind dinaintea Lui; mii de mii Îi slujeau și miriade de miriade

stăteau în fața Lui. **Curtea a luat loc și s-au deschis niște cărți** (Dan. 7,10).

[...] Sau nu știți că sfinții **vor judeca lumea?** [...] Nu știți că noi **vom judeca și îngerii?** (1 Cor. 6,2-3).

Apoi am văzut niște **tronuri**, și celor ce s-au așezat pe ele li s-a dat **autoritate de judecători**. Da, am văzut sufletele celor decapitați pentru Mărturia lui Iisus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu și ale celor ce nu se închinaseră Fiarei, nici chipului ei, și nu primiseră semnul ei pe frunte și pe mână. Fiind înviați, ei au început să domnească împreună cu Christos ca împărați o mie de ani... (Ceilalți morți n-au înviat până nu s-au sfârșit cei o mie de ani). Aceasta este prima înviere: fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de prima înviere; asupra lor nu va avea putere moartea a doua, ci ei vor fi **preoți** ai lui Dumnezeu și ai lui Christos și vor domni ca **împărați** cu El în cei o mie de ani. (Ap 20,4-6).

Atunci am văzut un mare tron alb și pe Cel ce ședea pe el. Cerul și Pământul au fugit dinaintea Lui și nu s-a mai găsit loc pentru ele. Și am văzut pe morți, mari și mici, stând înaintea Tronului. Niște **cărți** au fost **deschise**, apoi o **altă carte** a fost **deschisă**, **Cartea Vieții**, iar morții au fost **judecați din cele scrise în cărți**: după faptele lor. (Ap. 20,11-12).

O judecată în care se instalează tronuri de magistrați în jurul Supremului Judecător, o Judecată inaugurată prin așezarea curții juraților, o judecată pentru care se deschid registre de evidență și dosare, în care se iau în discuție **nume și fapte** și se deliberază în funcție de cele scrise, ce poate fi decât un proces judiciar, o fază investigativă a Judecății? Pasajele din Apocalipsa 20 dovedesc că timp de „o mie de ani”, între învierea dreptilor (la revenirea lui Iisus) și învierea păcătoșilor, va avea loc un asemenea proces, în care vor fi judecați cei răi, inclusiv îngerii căzuți. Dacă cei pierduți **trebuie să fie astfel judecați**, deși Judecata aceasta nu le poate schimba soarta, ci ea este pentru edificarea mulțimii sfinților deveniți în acest scop judecători, atunci și cei mântuiți

trebuie să fie judecați cândva, doar pentru edificarea ființelor cerești, care „se apleacă să privească” (1 Pt. 1,12c), „fiindcă noi am devenit un spectacol (gr. *theatron*) pentru univers: atât pentru îngeri, cât și pentru oameni” (1Cor. 4,9).

Biblia menționează anumite judecăți istorice ale lui Dumnezeu, care ne arată că, într-un anumit mod, Dumnezeu are motive să **cerceteze** cazul înainte de a executa o sentință. Deși Suveran Absolut și Atotștiutor, Care nu trebuie să dea socoteală nimănui, nici să cerceteze ca să Se convingă, există motive serioase pentru care El preferă să **cerceteze** cazul înainte de a da sentința. După căderea omului în păcat, Dumnezeu a cercetat cazul, căutând pe vinovați și întrebând ca și cum n-ar fi știut, înainte de a rosti sentințele cunoscute (Gen. 3,9). Înainte de a executa sentința asupra maștrilor constructori de la Babel, Dumnezeu „a coborât să vadă cetatea și turnul pe care-l zideau oamenii” (Gen. 11,5). Înainte de a executa sentința asupra Sodomei și a cetăților vecine, Suveranul Atotștiutor zice: „Am să cobor acum să **văd** dacă, într-adevăr, au făcut chiar așa cum a ajuns vestea până la Mine, iar dacă nu este așa, voi afla!” (Gen. 18,21).

Ca și cum ar vrea să Se convingă, Dumnezeu testează pe cei învinuiți, trimițând la ei niște soli, ca să vadă cum vor fi tratați. Toate acestea reprezintă condescendența divină și grija Lui pentru educarea ființelor create. Dumnezeu este conștient că, o dată cu apariția răului în Univers, El S-a expus tirului acuzațiilor îngerilor rebeli și unei potențiale extinderi a revoltei. Știe că, într-un fel sau altul, El însuși este judecat; de aceea, prin Judecată caută „**să fie găsit adevărat**” (Rom. 4,4).

Siguranța mântuirii și judecata

Există motive pentru care unii creștini cred că mântuiții nu vor fi judecați. Ei pot admite chiar și o judecată de cercetare, dar numai pentru cei pierduți. Înțelegerea lor este blocată de o soteriologie (teologie a mântuirii) falsificată, care

se îngrijește mai mult de confortul psihologic actual al creștinului, decât de armonizarea învățaturii Bibliei și de onoarea lui Dumnezeu. Într-adevăr, Biblia ne asigură că în Christos avem toată certitudinea mântuirii, dar aceiași autori ne avertizează că, dacă ne despărțim de Mântuitorul, rămânem la fel de pierduți ca și mai pierduți. Iar această despărțire este posibilă datorită libertății voinței noastre, care ne poate duce la necredință și neascultare, la „cădere din har”. Siguranța mântuirii, ca și mântuirea însăși, este condiționată.

Siguranță:

Eu le dau viață veșnică, în veac nu vor pieri și nimeni nu le va răpi din mâna Mea. Tatăl, Care mi le-a dat, este mai mare decât toți, și nimeni nu le poate răpi din mâna Tatălui.

Condiționare:

Dar voi nu **credeți**, fiindcă nu sunteți din oile Mele. Oile Mele **ascultă** glasul Meu; Eu le cunosc și ele **Mă urmează** (Ioan 10,26-29).

Siguranță:

Acum, dar, nu mai este **nici o condamnare pentru cei ce sunt în Christos Iisus....** Pe cei pe care în preștiința Lui i-a cunoscut, **i-a și predestinat** să se conformeze chipului Fiului Său, pentru ca El să fie Întâiul-Născut între mulți frați. Și pe cei pe care i-a predestinat **i-a și chemat**; pe cei pe care i-a chemat, **i-a și judecat drepti**; pe cei pe care i-a judecat drepti, **i-a și glorificat....**

Cine va îndrăzni să **acuze** pe aleșii lui Dumnezeu? Dumnezeu este Cel ce-i socotește drepti! Cine poate să-i **condamne**? Christos Iisus este Cel ce a murit – ba mai mult, a fost înviat și este la dreapta lui Dumnezeu – și El **pledează pentru noi....** Cine ne va **despărți de iubirea lui Christos**? (Rom. 8,1.29-30.33-35).

Condiționare:

Dacă trăiți după „carne”, veți muri. Dar **dacă** prin Duhul omorâți faptele trupului, veți trăi. Într-adevăr, toți cei conduși de Spiritul lui Dumnezeu sunt fii ai lui Dumnezeu... **Și dacă suntem fii**, suntem moștenitori – moștenitori ai lui Dumnezeu, adică împreună moștenitori cu Christos – desigur, **dacă suferim împreună cu El, ca să fim și glorificați împreună cu El.** (Rom. 8,13-14.17)

Că Biblia învață despre o anumită *predestinație* este cât se poate de clar, dar nu este predestinația aceea nominală și necondiționată, în urma suveranității arbitrare și a unui har pătitor, așa cum și-au imaginat Augustin, Calvin și alții. Predestinația biblică este uneori o hotărâre condiționată, care poate fi zădărnicită, alteori o mărturie a preștiinței divine. Indiferent însă cum s-ar interpreta, ea nu manipulează libertatea voinței și nu îndepărtează în mod arbitrar pe unii de la mântuire, pentru a face loc altora. Trebuie să recunoaștem însă, cu toată umilința și neputința, că nu suntem în stare să facem o *teodicee* (justificare a

dreptății lui Dumnezeu) completă, deoarece nu putem răspunde cu succes la întrebări ca aceasta: Având în vedere că nu toți muritorii au cunoscut voia lui Dumnezeu și că adesea pocăința depinde de influențele la care este expus cineva, cum putem susține că toți oamenii au aceleași șanse la mântuire? Deși Pavel ne sugerează un răspuns în Romani 2,12-16, iar Moise prefigurează, poate, același adevăr, prin jertfa pentru păcat, prescrisă pentru cel sărac (vreo 3 kg de făină, o jertfă fără sânge! Lev. 5,11), rămân încă întrebări la care numai Judecata însăși va răspunde.

Credincioșii care nu admit ideea de Judecată pentru cei mântuiți atrag atenția asupra unor afirmații ca următoarele:

Cine crede în El **nu este judecat**. Dar cine nu crede, a și fost judecat; fiindcă n-a crezut în Numele Singurului Fiu al lui Dumnezeu (In. 3,18).

Amin, amin, vă spun: cine ascultă glasul Meu și crede în Cel ce M-a trimis are viața veșnică și **nu vine la judecată**, ci a trecut din moarte la viață (In. 5,24).

Dacă aceste declarații ar fi o negare a judecății în dreptul celor mântuiți, ele s-ar contrazice cu altele, tot atât de clare. Însă contradicția dispare când observăm că termenul **judecată**, în limbile biblice ca și în româna populară, este folosit uneori și cu sensul de *condamnare* sau *pedeapsă*. De aceea, mai multe versiuni biblice exprimă acest înțeles: „nu este (sau: nu va fi) **condamnat**”²⁴.

Cât despre Judecata ca proces, ea a fost întotdeauna o așteptare a dreptilor⁵, fiindcă pentru Israelul lui Dumnezeu, adevăratul Salvator nu poate fi decât Acela care este Judecătorul, Legiuitorul și Împăratul (Is. 33,22).

Doar în calitate de Judecător drept Dumnezeu poate să mântuiască. El nu salvează pe poporul Său de judecată, ci **prin judecată** (Is. 1,18-27; 1 Tim. 5,24-25). Jertfa lui Iisus a fost Judecata lui Dumnezeu față de noi în Christos. Aceeași dreptate însă cere testarea, verificarea și cercetarea celor ce pretind că au acceptat pe Christos, ca să știe întregul Univers cine a onorat Evanghelia cu adevărat și cine a disprețuit-o. Înainte de separarea definitivă a celor două clase de credincioși⁶, înainte de acordarea răsplătirii, trebuie să aibă loc procesul Judecății, prin care Dumnezeu Își va onora Numele, când harul și dreptatea manifestate la Cruce vor fi arătate acum în desăvârșita lor unitate și splendoare.

Vor fi judecați și credincioșii

Nu întotdeauna este nevoie să știm „de ce” Dumnezeu procedează într-un anumit mod și nu după mintea noastră. Este suficient dacă Biblia ne transmite clar și armonios faptul în sine. Iar în această privință, Cuvântul nu permite îndoială: „Domnul va judeca pe poporul Său” (Ev. 10,30b, cf.; Dt. 32,36). „El strigă spre Cer sus și spre pământ, ca să judece pe poporul Său” (Ps. 50,4). În

parabola lui Iisus, în care mulțimea „neamurilor”, de la drumuri și garduri a fost adusă în locul invitaților de onoare, care refuzaseră oferta, „împăratul a intrat să-și vadă oaspeții” și, găsind acolo pe unul care nu respectase regula Casei, l-a dat afară chiar din inima Împărăției, „**fiindcă mulți sunt chemați, dar puțini sunt aleși**” (Mt. 22,11-14). Și chiar dacă știi că ești ales, încă poți pierde, dacă mizezi pe alegerea favorabilă a lui Dumnezeu, în timp ce alegerile tale de fiecare zi sunt nefavorabile, sfidând Cuvântul.

Mă port aspru cu trupul meu, ținându-l sclav, ca nu cumva, după ce am predicat altora, eu însumi să fiu **respins** (1 Cor. 9,27)... Astfel dar, cine crede că stă în picioare, **să ia seama să nu cadă!** (1 Cor. 10,12; vezi și 2 Pt. 1,5-11; Ap. 17,14b).

Vorbind **creștinilor**, apostolul confirma credința sănătoasă că „**toți ne vom înfățișa** la tribunalul lui Dumnezeu” (Rom. 14,10c). Pavel, apostolul harului și al siguranței mântuirii în Christos era totodată conștient că va fi supus judecății cercetătoare a lui Dumnezeu:

În ce mă privește, puțin îmi pasă că voi fi judecat de voi sau de un tribunal omenesc, care stabilește o zi. Ba încă nici eu însumi nu mă mai judec. Într-adevăr, conștiința mea nu-mi reproșează nimic; totuși, nu prin aceasta sunt dovedit drept: Cel ce mă va judeca este Domnul. De aceea, nu **judecați** nimic înainte de **vreme**, până va veni Domnul, **care va scoate la lumină cele ascunse în**

MAREA ZI A JUDECĂȚII

Judecata premilenială Pentru cei mântuiți		Judecata milenială Pentru cei pierduți	
?	A doua Venire: sfârșitul „veacului”	1000 de ani	Sfârșitul definitiv al răului
Proces (judecată investigativă)	Executare	Proces (judecată investigativă)	Executare
	Învierea I		Învierea II
Mântuiții sunt judecați	pentru viață și fericire veșnică	Mântuiții judecă lumea și pe demoni	pentru pedeapsă (moartea a doua)

întuneric și va da pe față planurile inimilor. Atunci, fiecare va primi de la Dumnezeu aprecierea cuvenită (1Cor. 4,3-5). ... Așadar, **omule, oricine ai fi tu...** crezi că vei scăpa de Judecata lui Dumnezeu?... El va răsplăti **fiecăruia** după faptele Lui (Rom. 2,1.3.6).

Prioritatea aleșilor

Dumnezeu are obiceiul de a da prioritate celor apropiați, atât la cinste, cât și la pedeapsă, dacă este cazul. Ba mai mult, cel care a știut voia Stăpânului și n-a făcut-o, va fi bătut cu mai multe lovituri decât cel care n-a știut (Lc. 12,47-48).

Suntem în clipa în care judecata stă să înceapă de la Casa lui Dumnezeu. Și dacă începe cu noi, care va fi sfârșitul celor ce nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu? Și dacă cel drept scapă cu greu, ce va face cel nelegiuit și păcătos? (1Pt. 4,17-18; cf. Ez. 9,6b: Nimiciți...! Începeți, însă, cu cei din Sanctuarul Meu!).

Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet care face răul; **întâi peste iudeu**, apoi peste grec. Slavă, cinste și pace va veni, însă, peste oricine face binele; **întâi peste iudeu**, apoi peste grec. Toți cei ce au păcătuit fără Lege vor pieri fără Lege. Și toți cei care au păcătuit având Lege, vor fi judecați după Lege. Fiindcă nu cei ce aud Legea sunt drepti înaintea lui Dumnezeu, ci cei care împlinesc Legea aceasta vor fi îndreptățiți. (Rom. 9,10.12-13).

După cum judecata investigativă a celor pierduți are loc în timpul împărăției mileniale a lui Christos și a poporului Lui, înainte de executarea sentinței tragice, la sfârșitul mileniului, tot așa și credincioșii trebuie să fie judecați înainte de executarea sentinței lor ferice. Judecata aceasta nu poate avea loc la venirea lui Iisus, deoarece El va veni cu răsplătirea, cu executarea unor sentințe deja pronunțate (Ap. 22,12). Aceasta ne arată că **Judecata mântuitorilor este premilenială** și anume trebuie să se desfășoare în Cer, înainte de venirea Domnului. Asemenea unui proces

modern, la Judecata divină, nu sunt prezenți inculpații în persoană. Ei sunt reprezentați de Avocatul lor, de martorii lor cerești și de datele absolut complete din dosarele lor. Biblia le numește „cărți”, pe vremea când cărțile erau niște suluri pictate cu semne, ca să se adapteze limbajului omenesc. Dar putem fi siguri că dosarele acelea sunt mai riguroase decât niște videocasete cu filmul întregii vieți publice și intime, incluzând emoțiile, intențiile și motivațiile.

Acesta este „**ceasul Judecății**” despre care îngerul cu Evanghelia veșnică, **înainte de Revenirea lui Iisus**, avertizează că a sosit (Ap. 14,6-7). Compararea acestei avertizări cu alte texte biblice ne arată că îngerul se referă la marea Zi a Judecății **universale**, când Judecata se va face nu numai după Lege, ci după Evanghelie (Ec. 12,13-14; Rom. 2,16), iar sentințele se vor da după cele mai drepte și mai spirituale criterii.⁷ Faptul că se accentuează începutul premilenial al Judecății, când timpul istoric curge încă este de importanță maximă, deoarece numai această fază a Judecății aduce sentințe favorabile. Ea este cea mai complexă fază a Judecății și cea mai puțin studiată. Ea va fixa pentru totdeauna destinul credincioșilor care au murit și va cuprinde, în final, pe toți locuitorii pământului din ultima generație, martoră a Revenirii lui Iisus.

Rămân însă multe întrebări ale căror răspunsuri le vom amâna pentru altă ocazie: Când anume trebuie să înceapă această Judecată premilenială? Vor fi judecați întâi cei vii sau cei morți? De ce susțin adventiștii că Judecata a început din anul 1844? Cum răspundem la obiecțiile aduse interpretării noastre? De ce durează Judecata de atâtea generații? Putem ști dacă Judecata generației noastre sau a noastră înșine a început? Cum se împacă Evanghelia îndreptățirii prin credință cu judecata după Lege și după fapte? Cum poate avea cineva siguranța și bucuria mântuirii, gândindu-se la Judecată?

(va urma)

¹ Expresie populară, care reduce judecata la pedeapsă.

² Afirmația din Iov 15,15 este însă, mai degrabă, o părere omenească a lui Elifaz, inspirată dintr-o viziune personală, cu accente demonice (Iov 4,12-21).

³ În majoritatea cazurilor, citatele biblice sunt traduse direct din textul grecesc al NT (sau din ebraica VT, după caz), pentru studiul comparativ al cititorilor interesați.

⁴ Vezi King James Version, New American Bible, New International Version, Bible en Français Courant, New Living Translation, Revised Webster Update Bible. În limba română, același sens apare în Noul Testament pe Înțelesul Tuturor (Living Bibles International, 1984: „și nu va fi osândit pentru păcatele sale”).

⁵ Ps. 7,8; 26,1; 35,24; 43,1; 2Tim. 4,8; 2Tes. 1,5.

⁶ Grâu și neghină (Mt. 13,24-43), pești curați și pești necurați (Mt. 13,43-41), fecioare înțelepte și fecioare neînțelepte (Mt. 25,1-13), oi și capre (Mt. 25,32) etc.

⁷ Mat. 12,41-42; 23,14; 25,31-46; Mc. 12,40; 16,16; Lc. 6,37-38; 11,31-32; 20,47; In. 12,47-48; Rom. 2,27; 2Tes. 2,12; Ev. 11,7.

Un altfel de interviu despre TinSerV

În curând, echipele TinSerV vor porni din nou în misiunea lor de slujire, unele întorcându-se în localitățile în care au fost vara trecută și care-i așteaptă să revină, iar altele deschizând drumuri noi și câștigând noi prieteni.

S-a mai scris și s-a vorbit despre impresia lăsată de TinSerV în locurile în care entuziasmul, simplitatea și spiritul de dăruire dezinteresată au trezit mai întâi mirarea, apoi, poate, neîncrederea și până la urmă admirația și recunoștința oficialităților și localnicilor. De data aceasta, să dăm cuvântul câtorva dintre reprezentanții comunităților în care s-a desfășurat proiectul TinSerV.

Ce ajutor concret v-au oferit tinerii membri ai echipei TinSerV?

– Nebănuitul s-a produs în acest mijloc de septembrie, când, în mijlocul credincioșilor ortodocși, ne-au sosit câțiva tineri, aduși de gândul de a sensibiliza opinia locală în ceea ce privește grija pentru mediu. Cei 24 de tineri s-au angajat activ în ecologizarea localității, dovedind o hărnicie aparte și o atitudine morală ireproșabilă față de cei din jur.

În timpul liber, au atras în jurul lor copiii, cu care au organizat activități recreative.

(Consiliul local, com. Starchiojd, jud. Prahova)

– Primăria comunei Crișan vă mulțumește pentru participarea dumneavoastră la acțiuni legate de ecologizarea unor porțiuni ale malului Dunării și pentru atragerea tinerilor din satul Crișan în legarea de prietenii cu tinerii din organizația dumneavoastră.

(Primar Valeriu Săfencu, com. Crișan, jud. Tulcea)

În urma activităților depuse de tinerii asociației dumneavoastră, apreciem ca foarte bună intervenția în domeniul igienizării râurilor, spațiilor verzi și intervenția făcută la fațada instituției noastre.

(Dumitru Reit, primarul comunei Bran)

– Primăria comunei Valea Doftanei, jud. Prahova, vă mulțumește pentru participarea la acțiunea de ecologizare a comunei și implicarea în proiecte sociale și comunitare în beneficiul localității.

(Primar Cornel Bantoiu, com. Valea Doftanei, jud. Prahova)

Conducerea primăriei Bușteni vă mulțumește pentru acțiunea de ecologizare, desfășurată pe raza orașului nostru. Considerăm colaborarea cu dumneavoastră un început pozitiv, pe care ni-l dorim și cu alte ocazii.

(Viceprimar Jr. Nicolae Alexandru Câmpeanu, Bușteni, jud. Prahova)

– Am fost surprinși de faptul că un număr de circa 32 tineri din mai multe zone ale țării au participat efectiv la: ecologizarea unei părți a pârâului Bistra – Mureșului, depozitarea lemnului de foc pentru unele școli și primărie, vopsirea sălii de joacă a grădiniței și a unor spații din școli, iar seara s-au ocupat de copiii localnicilor.

(Gavril Pașcan, primar comuna Deda-Bistra, jud. Mureș)

– Mulțumim din suflet tinerilor și pastorului Ștefan pentru ajutorul dat comunității noastre. Ei au trasat terenul de sport, au săpat șanțuri, au tăiat și aranjat lemne la Centrul de Plasament și, nu în ultimul rând, au ajutat familiile nevoiașe din comună. Sperăm că asemenea proiecte vor mai avea loc la Vadu Moților.

(Eugenia Hristea, primarul comunei Vadu Moților)

Ce am putea învăța de la tinerii participanți la proiect?

– Suntem convinși că secretul bunăstării, al progresului unei comunități, cum este și comuna noastră, este coeziunea acesteia, capacitatea de a lucra împreună, pentru împlinirea unor obiective care să fie spre binele tuturor.

Din păcate, noi, românii, trăim într-o izolare egoistă, fiecare doar pentru sine, n-am învățat să lucrăm împre-

ună sau, dacă știm teoretic lucrul acesta, suntem departe de a-l împlini și în practică. Cum se spune și în Proverbe 12,27: „Cămoara cea mai de preț este munca”. [...] Am dori ca în special tinerii din comuna noastră să fi învățați ceva de la voi... Dumneavoastră ați făcut o muncă plăcută lui Dumnezeu. V-ați educat și v-ați întărit sufletește prin munca în comun pentru binele unor oameni necunoscuți.

(Gheorghe Crăciun, primarul comunei Florești, jud. Prahova)

Pentru modul exemplar în care au răspuns la cerințele comunității, le aducem calde și sincere mulțumiri și dorim ca exemplul lor să fie urmat de cât mai mulți tineri din România.

(Primar Luca-Cătălin Ionescu, com. Brebu, jud. Prahova)

Tinerii au lucrat într-o armonie exemplară. Conlucrarea cu tinerii din zonă, cu toți locuitorii care au avut ocazia să fie martorii faptelor și discuțiilor, constituie un exemplu viu de comportament și imbold atât productiv, cât și recreativ. Din cele trăite în aceste zile alături de acești minunați tineri, deducem că dispunem de elemente care pot fi exemple mereu și chiar insistăm pentru înființarea mai multor astfel de agenții (ADRA n.n.), benefice localităților noastre. Plecând de la cele relatate și având la bază omenia și armonia acestui grup, solicităm ca

aceste acțiuni să ia amploare, să fie organizate la intervale mai scurte de timp și să fie mai mult mediatizate.

(Gavril Pașcan, primar comuna Deda-Bistra, jud. Mureș)

Dar în ceea ce privește diferențele religioase?

Când am aflat prima oară despre planul tinerilor studenți și liceeni adventiști, nu am știut ce să cred. Trebuie să recunosc: i-am primit cu rețineră. În câteva zile, și eu, și comuna am început însă să-i încântăm prin bucatele dăruite. Am vrut, astfel, să le îngreunez întoarcerea acasă.

(Gavril Pașcan, primarul comunei Deda-Bistra, jud. Mureș)

– Nu în ultimul rând, acțiunea dumneavoastră este pilduitoare și din punct de vedere religios. Dumnezeu este unul, indiferent de modul în care noi, oamenii, am ales să-L slăvim.

Prezența dumneavoastră în mijlocul nostru a fost, deci, plină de semnificații moral-educative, dar și din punct de vedere al nedezbănării religioase, al unei comuniuni de muncă, de iubire și de slujire, care nu poate fi decât plăcută Celui ce pe toți ne-a făcut după chipul și asemănarea Sa. Dumneavoastră ați ales să munciți într-o comunitate de o altă confesiune decât a dumneavoastră, iar aceasta este încă o probă din care noi vom avea foarte multe de învățat.

(Gheorghe Crăciun, primarul comunei Florești, jud. Prahova)

Drept concluzie, voi cita din nou cuvintele unui localnic, care spunea, fiind impresionat de atitudinea și comportamentul acestor tineri ucenici ai Domnului Hristos: „a venit Isus și la noi în sat!...”.

Într-un număr viitor al Curierului vă vom prezenta extrase din alte documente de evaluare, oficiale, primite de asociațiile noastre de tineret, ca urmare a implicării acestora în diverse proiecte ecologice, educative și sociale.

(Extrase din scrisori de mulțumire și recomandare, compilate de Corina Ana Tuzla, Departamentul Tineret al Uniunii)

Specializările tinerilor

Mirela Dascălu,

*activează în cadrul
Departamentului Tineret al
Uniunii*

*Lumea de astăzi
are nevoie de
specialiști în
orice domeniu
de activitate
umană pozitivă.*

Lumea de astăzi, lumea în care trăim, are nevoie de specialiști. În fiecare domeniu al vieții sunt specialiști în: medicină, agricultură, biologie, fizică, informatică, dar și în arte, meșteșuguri sau sporturi. De aceea, la nivelul Conferinței Generale, a fost conceput un plan prin care li se permite tinerilor să prindă gustul unui anumit domeniu sau să facă primii pași în cunoașterea chiar a mai multor domenii. Mulți tineri adventiști, care acum sunt misionari în țări străine sau au succes în cariera lor, consideră că aceasta se datorează programului de specializări.

Până nu de mult, în România, specializările erau ceva propriu exploratorilor, dar, de curând, și celelalte categorii de tineri au căpătat acces la ele.

Cât a trăit pe pământ, Isus a dovedit un interes și cunoștințe profunde în foarte multe domenii. El are acum nevoie de noi. Fiecare tânăr ar trebui să fie pregătit să răspundă chemării Mântuitorului de a se dezvolta în cât mai multe domenii. De aceea, Departamentul Tineret pune la dispoziția tinerilor peste 250 de specializări, împărțite în 8 domenii:

- Agronomie;
- Arte și meșteșuguri;
- Gospodărie;
- Misiune;
- Natură;
- Profesii;
- Recreere;
- Sănătate și știință.

Deocamdată, în România se lucrează la traducerea și adaptarea acestor specializări, ca și la producerea unor noi; peste 90 dintre acestea se află în acest moment în diferite stadii de prelucrare. Specializările, prin faptul că sunt foarte practice, sunt unul dintre cele mai atrăgătoare moduri prin care poți să-ți mărești bagajul de cunoștințe. Cu ajutorul lor, înveți despre natura care te înconjoară, cum să o ocrotești, și tot cu ajutorul lor poți vedea

modul în care lucrează Dumnezeu și iubirea Lui pentru oameni.

Specializările te ajută să-ți înțelegi pe cei din jurul tău, să-ți dai seama că și... nea Mitică, olarul, vecinul de la colțul străzii, este un om extraordinar, care pune atâta pasiune în munca sa; că tanti Maria a trebuit să exerseze atât de mult, pentru ca din mâinile ei să iasă acum frumoasele coșuri împletite, iar doamna Cati are multă răbdare din moment ce reușește să facă asemenea goblenuri complicate.

Efectul specializărilor asupra tinerilor poate fi, uneori fără să ne dăm seama, destul de mare, deoarece pentru ei se deschide o fereastră în a cunoaște domenii care pot fi alese ulterior ca profesii.

Tânărul parcurge o anumită specializare și se poate întreba: „Mi s-ar potrivi? Cum ar fi dacă aș lucra ca asistent medical? Dar ca tâmplar, zugrav, contabil, frizer, profesor sau evanghelist biblic?” Având posibilitatea să „guste” puțin din ceea ce

înseamnă aceste meserii, tânărul poate fi cucerit de una dintre ele și o poate alege ca mijloc de a-și câștiga existența.

În același timp, specializările răspund nevoii copiilor de a se juca. Ei învață multe lucruri „jucându-se”: se joacă cu florile, cu sfoara, cu lutul, cu ceara, cu săpunul, cu ipsosul, cu lemnul etc. Pentru unele specializări, își fac colecții. Pentru altele, îndeplinesc anumite munci fizice. La alte specializări, învață ce este responsabilitatea, prin faptul că îngrijesc timp de câteva luni un animal. Tot aici învață multe lucruri utile în gospodărie: să pună conserve pentru iarnă, să aibă grijă de casă, de îmbrăcăminte, să coasă, să gătească.

Dintre specializări, nu lipsesc cele legate de misiune. Tinerii îi ajută pe instructorii de la Școala de Sabat, ajută persoane cu deficiențe, fac vizite în spitale, au grijă de copiii mici ai vecinilor și multe altele. Ei intră în contact cu persoane de alte religii, împart literatură, țin seminarii.

Prin intermediul specializărilor ne putem face cunoscuți celor din afară. Intrăm în contact cu ei, îi rugăm să ne ajute în pregătirea sau predarea unei specializări și ei văd astfel că Biserica Adventistă se ocupă în mod special de tineri.

Avem deja tineri care, după ce au obținut o specializare, nu s-au oprit acolo, ci au studiat cât mai mult

despre acel subiect și acum sunt invitați de persoane aparținând, de exemplu, Societății Ornitologice Române sau Muzeului de Științe Naturii pentru a merge împreună pe teren. Aceste persoane sunt plăcut impresionate de tinerii bisericii noastre și îi apreciază atât pentru inițiativa lor de a învăța ceva, în loc să-și piardă timpul distrându-se în alte feluri, cât și pentru multitudinea cunoștințelor pe care le-au acumulat.

În general, specializările sunt concepute astfel încât să poată fi completate individual, într-un grup (de exploratori sau companioni) sau în familie.

Când un tânăr se hotărăște să înceapă singur lucrul la o anumită specializare, el cere instructorului fișa cu cerințele. Pe această fișă, el va primi semnături pentru fiecare cerință în parte. Când toate cerințele sunt îndeplinite și trece testul final, va primi distincția corespunzătoare specializării respective. Aceste distincții, care vor fi cât de curând disponibile și în țara noastră, sunt niște bucăți de pâslă de formă ovală, pe care este brodat însemnul specific specializării (de exemplu, pentru specializarea Aeromodele – un avion; pentru Copaci un copac; pentru Filatelie un plic; pentru Campare un cort).

Deoarece de cele mai multe ori specializările sunt predate unui grup,

în cadrul clubului sau în tabere, fișele sunt împărțite tuturor celor din grup, specializarea fiind predată de către un instructor sau o persoană calificată în acel domeniu, folosind dosarul cu răspunsurile la cerințe.

Pentru a înțelege mai bine ce este aceea o specializare, vă oferim un exemplu și anume materialul care conține răspunsurile la cerințele unei specializări. Fișa specializării pe care nu am inclus-o are la început o „casetă” în care se menționează timpul necesar predării sau/și limita maximă de timp în care poate fi obținută specializarea, materialele necesare fiecărei persoane în parte sau grupului, o sugestie de loc, perioada din an în care poate fi predată, nivelul minim necesar (nivelul 1 – clasele V-VI, nivelul 2 – clasele VII-X, nivelul 3 – peste clasa a XI-a). Această casetă vine în sprijinul celui care predă, ajutându-l să-și dea seama dacă are la dispoziție cele cerute.

La unele specializări, există un al doilea nivel, cel avansat. Pentru a putea începe lucrul la o specializare de nivel avansat, trebuie să fi obținut deja nivelul de bază. Cerințele pentru nivelul avansat sunt de obicei mai grele.

Titlul de Master într-unul din cele opt domenii de specializări se atribuie celor care au obținut cel puțin șapte specializări în domeniul respectiv. Distincția, cam de două ori mai mare decât una obișnuită, poate fi primită de cel în drept, în cadrul unei întâlniri de club, în tabără sau în cadrul unui program special, în biserică.

Specializarea este doar o introducere într-un domeniu. După ce ai obținut o specializare, nu poți spune că ești acum „specialist”, egal cu cel care a terminat o facultate de acel profil, dar poți spune că ți-ai îmbogățit viața și că acum cunoști puțin mai mult decât știai înainte.

În această lume, plină de lucruri care-ți ocupă timpul, dar care nu sunt folositoare, specializările te ajută să te pregătești pentru o viață în slujba lui Isus și a semenilor.

Învăță să fii fericit!

Cel mai mult mi-am dorit să fiu fericită. Cineva anume a pus în inimile noastre această nevoie imensă după fericire. Dar cum să faci să fii fericit? Mă poate ajuta cineva sau depinde de mine să fiu fericită? Este simplu sau este ușor? Putem fi fericiți în această lume? Aceste întrebări și încă multe altele mi-au invadat mintea. Răspunsurile au început să apară, dar paradoxal, generând alte întrebări.

„Unul dintre lucrurile cele mai îngrozitoare, pe care le știu despre firea omenească, este că avem cu toții tendința să amânăm să trăim. Visăm la o grădină vrăjită, de trandafiri, aflată undeva la orizont, în loc să ne bucurăm de trandafirii care înfloresc la fereastra noastră astăzi. Învățăm prea târziu că viața se țese în fiecare zi, în fiecare oră”. Nu-mi amintesc cine a scris aceste rânduri triste, dar am găsit în înțelesul lor un prim răspuns: Este foarte aproape și de mine. Și totuși, întrebarea rămâne: „Cum să fii fericit?”

Petre Țuța spune: „Personalitatea este acel individ înzestrat cu capacitatea de a se dăruia. Eroul este personalitate, deoarece nu-și mai aparține”. Am găsit în acest gând profund răspunsul la întrebarea mea: „Cum să fii fericit?” Simplu: dăruindu-te altora, cu tot ceea ce ești tu, viața ta, cunoștințele tale, timpul tău, totul. Și pentru aceasta, nu este nevoie să fii erou. Am înțeles că Dumnezeu a înzestrat pe fiecare om cu capacitatea de a se dăruia, de a trăi pentru alții. Viața mea nu-mi aparține, dar fericirea este a mea. Însă nu toți aleg să exploateze la maximum această capacitate generatoare de fericire. Chiar poți fi fericit, dăruindu-te lor?

Cu aceste gânduri în minte, am ajuns într-o zi superbă de vară la

Centrul de Sănătate din Herghelia, neștiind că aici aveam să descopăr secretul fericirii.

Centrul de Sănătate Herghelia este o instituție care promovează medicina preventivă, având ca motto: „Mai bine să previi, decât să vindeci”. În fapt, promovează un alt stil de viață, care poate fi adoptat de toți cei ce prețuiesc sănătatea și care au înțeles că sunt responsabili pentru aceasta. Este un loc mirific, situat în mijlocul naturii, înconjurat de pădure. Ce poate fi mai frumos ca liniștea pădurii, adierea vântului printre ramurile copacilor, cântecul păsărilor și mireasma florilor?

Acum sunt studentă la Centrul Internațional de Educație pentru Sănătate și zilnic pot vedea cum Dumnezeu îmi deschide drumul spre fericire, trăind experiențe deosebite. Avem un program echilibrat, care ne ajută să ne dezvoltăm atât capacitățile intelectuale, cât și cele fizice.

Ce învățăm noi aici? Mai întâi, în primele șase luni, învățăm limba engleză, cu o profesoară din Statele Unite, deoarece sunt studenți veniți din patru țări diferite. În același timp, desfășurăm un program variat. O zi începe cu rugăciune; la ora 6:30 studiem Biblia, apoi avem un mic dejun consistent; urmează orele de engleză și apoi avem ore de lucru în solarii, unde plantăm toate sortimentele de zarzavaturi, începând cu vreo patru mii de roșii de la care așteptăm primul rod la sfârșitul lunii iunie. Castraveții și varza sunt plantate în câmp, la fel și usturoiul, vinetele. De asemenea, lucrăm și învățăm să gătim mâncare sănătoasă. Avem și o brutărie, unde facem pâine integrală foarte gustoasă. Facem practică la sanatoriu și discutăm cu pacienții. Aici, la Herghelia, încercăm să aplicăm

dictonul: „Învăță, trăiește, transmite”. În fiecare duminică, avem misiune; lucrăm în grup, vizităm bolnavii din sat, mergem la un azil în Tg. Mureș și le ducem mâncare și îmbrăcăminte; mergem în colportaj, învățăm copiii din biserici limba engleză. Aceste experiențe ne mobilizează; suntem uniți în același scop și rugăciunea este secretul fiecărei acțiuni.

În fiecare Sabat, cântăm un imn special pentru noi, „familia”, pentru că suntem într-adevăr o familie. În această familie, învățăm să trăim pentru alții și avem ocazia să slujim celorlalți. Tot aici, am descoperit că trebuie să predicăm oamenilor continuu, în fiecare zi, cu viața noastră, și numai dacă este nevoie să folosim și cuvintele, pentru că ceea ce este omul are mai mare valoare decât ceea ce spune.

Un alt lucru vreau să vă spun acum: aici am găsit secretul fericirii și, mai mult, dacă se poate spune așa, aici viața e chiar dulce ... și, dacă nu sunteți aici cu noi, ca să gustați experiențele unice pe care le trăim, atunci cel puțin vrem să vă oferim puțin din gustul dulce al untului de arahide, care este renumit numai la Herghelia.

Dacă ești sătul de atâtea mâncare artificială, sătul de atâtea alimente conservate, avem o alternativă sănătoasă. **UNT DE ARAHIDE!!!** Sunt trei sortimente pe care le poți alege: Natural, Cu miere și Roșcove (Kerob) cu miere. Avem pahare de 200 mg la 25 000 lei. Pentru comandă sunteți să ne contactați la numărul de telefon 065-324-011 e-mail romhes@fx.ro sau la adresa C.S.M.P.R. HERGHELIA, OP. Ceuașu de Câmpie, Mureș 4320. Prin grădinărit, reușim să susținem o parte din cheltuielile școlii, iar, dacă cumpărați unt de arahide, ajutați școala să se autoîntrețină.

Dacă sunteți interesați să aflați mai multe despre școala aceasta, puteți să ne scrieți la adresa mai sus-amintită.

Mihaela, studentă IMMTC, Herghelia

Cum să cultivi în copilul tău simțământul propriei identități

Sandra Doran

Întrebare: Fiica mea, de opt ani, poate să facă glume despre alții sau să râdă de ei, dar nu poate să suporte când alții fac la fel cu ea. Ce să facem ca să o determinăm să înțeleagă faptul că oamenii nu doresc întotdeauna să o rănească atunci când râd de ea?

Răspuns: Vă felicit pentru eforturile dumneavoastră de a vă transforma fiica într-un copil puternic. Dar nu sunt sigură dacă metodele pe care le folosiți sunt cele mai eficiente. Exemplele pe care le dați în scrisoare mă fac să cred că ați mers puțin cam departe în campania dumneavoastră de a vă ajuta fiica „să priceapă gluma”. Chiar dacă nu intenționați să fiți luat în serios, cred că ați trecut dincolo de limitele glumei și ați ajuns în zona lipsei de sensibilitate și bunătațe, dacă ați ajuns să râdeți de ea că ar putea fi lovită de o mașină.

Câteodată, ca adulți, considerăm că trebuie să înfruntăm fiecare slăbiciune pe care o vedem în copiii noștri. Ne copleșește povara transformării unui copil extrem de sensibil, egocentric, într-un adult echilibrat, având conștiință socială. De aceea ne înarmăm cu discursuri, exemple și măsuri de corecție. Totuși, cercetările arată că astfel de metode didactice, de creștere a copilului, sunt mult mai puțin eficiente decât modelele relaționale. Cel mai bun mod de a-l învăța orice pe un copil este modelarea comportamentului dorit.

În cazul modelului didactic, părinții își asumă în mod constant rolul de profesor. Ei folosesc orice comentariu, orice incident pentru a

demonstra un principiu. „Nu-i frumos să faci asta!” „Trebuie să înveți să fii puternic!” „Fii politicoasă!” „Nu te purta ca un bebeluș!”

În abordarea relațională, părinții manifestă un comportament adecvat din punct de vedere social, schimbând punctul de greutate de pe greșelile copilului pe flexibilitate, amabilitate, optimism și toleranță. Nu vreau să spun că părinții care folosesc modelul relațional nu își admonestează sau nu își corectează niciodată copiii, dar preocuparea lor primordială este să-l „clădească” pe copil, oferindu-i încurajare, siguranță și sprijin.

În fiecare zi, cu fiecare vorbă pe care o rostim, îi ajutăm pe copiii noștri în construirea simțământului propriei identități. Dacă noi îi tachinăm fără rost și îi împingem dincolo de zona lor de confort, nu facem decât să-i determinăm să aibă mai puțină încredere în comentariile și reacțiile altora. Dacă observați că fiicei dumneavoastră nu-i face plăcere un comentariu pe care l-ați făcut în glumă, opriți-vă și cereți-vă scuze. Nu este deloc greșit să-i spui unui copil: „Îmi pare rău că am mers prea departe. N-aș vrea niciodată să te fac să te simți prost. Am să încerc să nu mai spun niciodată așa ceva”.

De curând, după ce fusesem plecată o zi, m-am dus la o cină la iarbă verde, organizată de șeful soțului meu. Când fiul meu mai mic m-a văzut, a început să-și facă drum prin mulțime, ca să ajungă la mine. Se vedea clar că era supărat. Când a ajuns la mine, mi-a spus: „De ce trebuia să faci glume despre mine cu

mama lui Robert?”

L-am luat din mulțime și ne-am dus într-un loc liniștit. Apoi, am așteptat să-și verse tot focul. După toate aparențele, spusese ceva fără nici o intenție de a-l răni, iar acel ceva ajunsese la urechile lui. Întreaga poveste, filtrată de mintea lui copilăroasă, produsese durere și stânjeneală. Consideram că nu făcusem comentarii dureroase, dar nu aceasta era problema. El avea dreptul la simțăminte și cuvintele mele îi provocaseră durere.

I-am cerut iertare pentru liniștirea lucrurilor. În următoarele douăzeci de minute, am discutat despre tendința mea de a spune ceea ce-mi vine în minte și despre tendința lui de a fi introspectiv, tăcut și retras. La sfârșitul discuției, am căzut de acord să ne ajutăm unul pe celălalt. Eu, pe de o parte, urma să încerc să fiu puțin mai discretă și, în conversațiile mele, să nu calc în picioare simțămintele și drepturile celorlalți. El, pe de altă parte, urma să mă ajute, atenționându-mă prin priviri pline de înțeles și contact vizual, atunci când mergeam prea departe.

Când, în cele din urmă, ne-am ridicat și ne-am scuturat firele de iarbă de pe haine, eram mai apropiați decât fusesem vreodată până atunci. Îl tratasem cu același respect și cu aceeași demnitate, datorate oricărei ființe omenești, copil sau adult. El răspunsese la fel, oferindu-mi un zâmbet, în timp ce ne croiam drum înapoi, în lumea de oameni și de conversații.

Sandra Doran, doctor în educație, oferă cărți și casete pentru copii și familii.

Cum să-l îndrumăm pe copilul cu voință puternică

Sandra Doran

Întrebare: Fiul meu este din fire încăpățânat și obraznic. Cum pot să-i frâng voința înainte să ajungă mare și să facă rău atât lui, cât și altora?

Răspuns: Vă înțeleg preocuparea pe care o aveți față de un copil al cărui temperament face din creșterea copiilor o luptă zilnică. Totuși, cred că nici un părinte nu ar trebui să-și propună să frângă voința copilului său. Deși este dificil de lucrat cu copiii încăpățânați, neascultători, ei promit să fie conducători puternici și persoane cu gândire individuală, atunci când învață să-și folosească voința pentru a lua decizii bune.

A le zdrobi voința înseamnă a șterge amprenta lui Dumnezeu din viața unui copil. Sfatul dat de un scriitor creștin înțelept, cu aproape o sută de ani în urmă, rămâne valabil și astăzi: „Lucrarea de frângere a voinței este contrară principiilor lui Hristos. Voința copilului trebuie călăuzită. Păstrați întreaga putere a voinței, pentru că omul are nevoie de ea în întregime. Însă dați-i voinței o direcție bună. Tratați voința cu înțelepciune și blândețe, ca pe o comoară sfântă. Nu o sfărâmați în bucăți, ci, prin sfat și exemplu, modelați-o în chip înțelept până ce copilul atinge vârsta responsabilității”.¹

Cum puteți să-l călăuziți pe copilul dumneavoastră pentru a-și folosi voința într-un mod pozitiv și nu negativ?

1. Ori de câte ori este posibil, oferiți-i o alternativă. Ajutați-l să simtă că părerea lui contează. Întrebați-l dacă ar vrea să se îmbrace

pentru școală cu o cămașă albastră sau cu una roșie. Îngăduiți-i să-și spună părerea cu privire la tunsoarea lui. Oferiți-i ocazia să dea un nume câinelui sau pisicii dumneavoastră. Dați-i posibilitatea să știe că prețuiți aportul lui.

2. În cazul în care fiul vă face necazuri, stabiliți scenarii clare, de tip cauză-efect. Dacă el nu se poartă frumos pe terenul de joacă, explicați-i limpede ce acțiuni sunt acceptabile și stabiliți un „semnal” care îi va arăta că felul în care se comportă ar putea avea ca rezultat plecarea mai repede din parc. De exemplu, spuneți-i că, dacă veți observa că face lucruri care îi împiedică pe ceilalți copii să se bucure alături de el în parc, vă veți ridica și vă veți îndrepta spre el. Când va vedea acest „semnal”, el va trebui să-și îndrepte purtarea. Dacă nu va proceda astfel, veți pleca împreună acasă imediat.

Făcând astfel, îl ajutați pe copil să vadă legătura dintre ceea ce face și ceea ce se întâmplă cu el și cu ceilalți. În loc să-i frângeți voința, îl ajutați să și-o folosească pentru a lua decizii corecte. Dacă refuză să ia o decizie potrivită, faceți așa cum ați convenit, ignorând tipetele, protestele sau acuzațiile lui zgomotoase. Căutați să vă concentrați asupra cauzei și efectului și nu asupra reacției lui nepotrivite față de consecințe.

3. Dacă refuză să se supună, luați o măsură care să-i comunice că exercitarea voinței lui l-a afectat într-un mod negativ. De exemplu, dacă se poartă necuviincios la masă și refuză să se oprească, luați-i calm făruria

din față și spuneți-i că poate să-și termine mâncarea după ce restul familiei se va ridica de la masă. Ideea este să-i acordați fiului dumneavoastră libertatea de alegere, cu suportarea consecințelor de rigoare, astfel încât să-și dea seama că doar o alegere bună îl va face fericit.

4. Nu vă simțiți obligați să aplicați imediat o măsură. Dacă fiul dumneavoastră ia jucăria unui copil cu care se joacă și refuză să i-o înapoieze chiar și după ce a fost avertizat, spuneți-i doar atât: „Ți-am spus să-i dai jucăria înapoi, iar tu nu ai vrut. Acesta este ultimul tău răspuns?” Aceasta îi va da timp să-și dea seama că este pe punctul de a face o alegere. Dacă el continuă să țină jucăria, îi puteți spune: „Tu ai ales. Acum este rândul meu să aleg”. Apoi, oferiți-i celui alt copil un stimulente, cum ar fi un fruct sau o bomboană, în timp ce el fierbe în suc propriu, văzând ce urmare are proasta lui alegere.

Să frângi voința copilului tău? Nu este o idee bună. „Tăria de caracter constă în două lucruri – puterea voinței și puterea stăpânirii de sine.”² Dumnezeu să vă binecuvânteze și să vă ajute să vă călăuziți fiul în dezvoltarea ambelor puteri.

¹ Ellen G. White, *Sfaturi pentru părinți, educatori și elevi*, Ed. „Viață și Sănătate”, București, 1997, p. 95.

² Ellen G. White, *Mărturii pentru comunitate*, Ed. „Viață și Sănătate”, București, 1999, p. 691.

Cum să-ți înflăcărezi credința

Articolul care urmează a fost prezentat, pe 17 martie 2000, cu ocazia unei întâlniri a absolvenților Liceului Forest Lake din Florida, de către Adam Rose, un fost elev al acestei școli. Deși unele părți au fost reorganizate pentru o versiune scrisă, mai bună, totuși s-au păstrat în mare măsură expresii/aspecte ale prezentării orale. – Editorii.

Cândva, aici era casa mea de zi cu zi. Cunoșteam fiecare clădire, fiecare profesor și aproape toți studenții. Intram și ieșeam din campus fără să mă gândesc prea mult. Nu așa au stat lucrurile în acest week-end. Din contră, m-am întrebat, cu o oarecare teamă, dacă vreau într-adevăr să fiu văzut la întâlnirea aceasta, după zece ani de la absolvire. Va fi acolo vreunul din vechii mei prieteni? Ce va zice lumea de acest început de chelie? Nu e ciudat să-ți fie teamă și să te simți stânjenit când e vorba să vizitezi un loc pe care l-ai cunoscut odată atât de bine?

Haideți să ne gândim împreună câteva clipe la trecut. Dacă zidurile acestea ar putea vorbi, ce întâmplări ne-ar povesti despre voi? Ce năzbâtii ați făcut, ce renghiuri ați jucat și cât ați fost aici? Vă mai amintiți experiența primei iubiri? Simțiți ceva din acea nesiguranță a adolescenței? Vă aduceți aminte de o descoperire intelectuală, care și-a pus amprenta asupra carierei voastre? Sau de o întâlnire cu Dumnezeu, care n-a mai fost aceeași de atunci?

În următoarele două zile, vom lăsa deoparte viața obișnuită și vom păși înapoi, în timp, pe vremea când dilemele noastre cele mai importante erau: Să-mi aleg algebra sau geometria ca materie principală? Oare o să-mi găsesc un loc de muncă, unde să câștig mai mult decât salariul minim pe economie? O să vrea să meargă cu mine la petrecere sau o să râdă de mine? Să dau la facultate? Dacă da, unde? La ce specialitate să mă înscriu?

Iar luni dimineața, când lumea își reia alergarea neobosită, noi ne vom întoarce zâmbind spre acest week-end petrecut împreună, plin de bucurii, prieteni și amintiri plăcute. Sper, de asemenea, că vom pleca acasă plini de energie și de pasiune, Pasiune pentru Dumnezeu. Pasiune pentru adventism.

De ce îmi pasă

Priviți în jur. Suntem un grup eterogen. Venim din medii profesionale diferite. Unii sunt mecanici, alții doctori, pastori sau piloți. Ideile și convingerile noastre religioase sunt, de asemenea, diferite. Poate că singurul lucru pe care îl avem în comun este faptul că am fost cândva elevi ai acestei școli.

Este dificil pentru mine să mă adresez vouă, tuturor. M-am hotărât să vă vorbesc despre un subiect la care țin foarte mult: viitorul Bisericii Adventiste din America de Nord – viitorul bisericii noastre, al bisericii mele. În ultimii patru ani, m-am integrat într-un grup de tineri plini de entuziasm, care împărtășesc dragostea lor pentru Dumnezeu și altora, fie că au fost, sunt sau vor fi adventiști de ziua a șaptea. Cred că am învățat multe lucruri, valabile nu numai pentru tineri, ci și pentru alți membri ai bisericii, de toate vârstele. Aș vrea să sugerez câteva direcții în care cred că mișcarea adventistă trebuie să se schimbe – ca biserică și ca indivizi.

Vitalitatea continuă a credinței și a mișcării advente depinde în primul rând de atașamentul personal al fiecărei generații față de biserică, și apoi de felul cum le împărtășim generațiilor viitoare credința noastră. Fiecare persoană, din fiecare generație prezentă aici, cunoaște aspecte în care ar dori ca biserica noastră să se schimbe. Trebuie să facem schimbări, dar nu de dragul schimbării, ci pentru a găsi întotdeauna căi noi și eficiente de a vesti adevărul neschimbător al lui Dumnezeu

Adam Rose,

absolvent al Academiei Forest Lake, avocat din Portland, Oregon.

Adventist Review, mai 2001

unei lumi în continuă mișcare.

Am mai multe motive pentru care consider că e important să facem eforturi pentru a ne îmbunătăți biserica și să găsim căi mai eficiente pentru ca ea să devină o casă pentru fiecare – cu siguranță că și voi aveți motivele voastre.

Mai întâi, am ales să-mi dezvolt credința în Biserica Adventistă. Așa cum mă ocup de întreținerea și înfrumusețarea casei în care locuiesc, tot astfel vreau să caut întotdeauna metode de a reînnoi și reînșufleți casa mea spirituală.

În al doilea rând, probabil că voi deveni tată într-o zi; și e foarte important pentru mine să știu că, atunci când vor veni pe lume, copiii mei vor avea cele mai bune șanse de a învăța despre Dumnezeu nostru iubitor și despre planul său de a ne salva pe fiecare. Vreau să fiu mândru de credința pe care o voi împărtăși copiilor și nepoților mei.

În al treilea rând, aș vrea ca biserica noastră să devină (sau să continue să fie) un adăpost sigur, în care să se poată întoarce aceia care s-au îndepărtat. Îmi dau seama că mulți dintre voi ați ales să nu vă mai dezvoltați credința în Biserica Adventistă. Pentru că sunteți prietenii mei, familia mea – *colegii mei* – și pentru că am observat că mulți dintre cei care nu mai consideră Biserica Adventistă casa lor spirituală și-au pierdut sau își pierd relația cu Dumnezeu aceasta mă privește și pe mine. Nu cred că Biserica Adventistă are cheile Împărăției cerurilor. Totuși, cred că există o strânsă legătură între lipsa unei relații cu o comunitate de credincioși creștini și o constantă stagnare în relația personală cu Dumnezeu.

În ultimul rând, știu că trebuie să fiu dispus „să lucrez” la relația mea

cu Dumnezeu, dacă vreau ca ea să rămână vie și activă. Știu că, dacă nu-mi iau religia în serios, nu voi avea nici motive serioase să rămân evlavios sau măcar spiritual.

Nu mă interesează să îndrept situația din biserică, doar ca să fac din adunarea noastră un loc mai bun pentru întâlnirile sociale, cu posibilități mai mari de cooperare, și nici măcar să păstrez moștenirea noastră adventă unică. Trebuie „să lucrăm” la reînnoirea și reînșuflețirea bisericii, nu de dragul organizării sau menținerii unui stil de viață, ci pentru ca ea să fie un mijloc mai eficient de a împărtăși dragostea Domnului Isus Hristos. Cred că biserica noastră are un mesaj deosebit, dar mai importante decât doctrinele sunt motivele care stau la baza credinței noastre: viața, moartea, învierea lui Isus și puterea Lui de a ne schimba. De aceea îmi place atât de mult să fiu adventist.

Principii pentru o credință vie

Atât individual, cât și ca biserică, suntem profund îndatorați față de cei care au purtat flacăra credinței înaintea noastră. Personal, aș dori să mulțumesc din toată inima numeroaselor persoane care au făcut sacrificii imense pentru învățământul adventist și pentru mine în special. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru bărbații și femeile care și-au dedicat viața viitorului acestui campus.

Pentru că recunoaștem îndrumarea celor care au condus biserica în trecut și care au păstrat bogata ei moștenire, trebuie să onorăm idealul acestei mișcări începute acum mai bine de 150 de ani, continuând să căutăm căi de a înnoi și înflăcăra viața bisericii noastre. Aș vrea să propun patru idei care cred că sunt esențiale pentru a insufla în continuare bisericii viață și energie:

1. Trebuie să dezvoltăm comunități spirituale corespunzătoare și orientate spre realitatea de zi cu zi.

Centrul slujirii noastre trebuie să se mute de la rutina serviciilor divine

la slujirea personală. Trebuie să facem din biserică un loc unde să putem găsi vindecare spirituală, fizică și sufletească. Trebuie să fim mai puțin preocupați de imagine și mai mult interesați de oameni. Biserica noastră trebuie să devină un adăpost pentru cei care suferă din cauza divorțurilor, a viciilor sexuale, a alcoolului, a căsniciilor și a căminelor distruse, a abuzurilor fizice, sexuale și emoționale, a drogurilor și a problemelor de la locul de muncă. Trebuie să punem în practică, în mod continuu și consecvent, mesajul harului divin, în viața noastră și a altora. Biserica noastră trebuie să ia în serios chemarea lui Isus de a-i ajuta pe cei defavorizați din societate. Aceasta înseamnă că fiecare dintre noi trebuie să-i cerceteze personal pe săraci, pe văduve și pe cei neajutorați. Trebuie să ne unim împotriva nedreptății sociale, sub toate formele ei – în Statele Unite și peste hotare.

Religia noastră va fi puternică doar în măsura în care și relațiile dintre cei care o trăiesc sunt puternice. De aceea trebuie să îmbinăm religia cu relațiile dintre noi. În trecut, mulți au considerat că metoda cea mai bună de a face evanghelizare era să formulăm cele mai raționale argumente teologice, a căror greutate să-l oblige pe ascultător să ne accepte religia. Realitatea este că, fără o relație personală, e foarte probabil ca discursurile noastre teologice să nu fie ascultate de nimeni.

Deși accentul slujirii noastre trebuie să se schimbe, să nu neglijăm datoria de a-L lăuda pe Dumnezeu, ci mai degrabă să revedem modul în care ne închinăm și rolul serviciilor divine. Trebuie să ne placă închinarea nu numai ca substantiv, ci și ca verb. Serviciul închinării ar trebui să fie ceva în care să ne implicăm, nu la care să asistăm. Ar trebui să vină din minte și din inimă.

O altă cale, pentru ca biserica noastră să devină mai eficientă, este să acceptăm și să preluăm tehnologia de ultimă oră. Însărcinarea de a predica Evanghelia „oricărui neam,

oricărei seminții, oricărei limbi și oricărui popor” (Apoc. 14,6) trebuie să includă acum limbaje electronice.

2. Trebuie să înțelegem, să ne însușim și să punem la încercare trecutul.

Trebuie să învățăm noi înșine și să-i învățăm și pe alții că e o diferență între Dumnezeu, pe de o parte, și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, ca instituție omenească, pe de altă parte. O relație cu niște doctrine, clădiri sau instituții nu ne va salva. Ar trebui să fim botezați mai întâi în comunitatea credincioșilor creștini și după aceea în Biserica Adventistă.

Trebuie să ne însușim întreaga Biblie, nu numai pasajele adventiste. Biblia nu trebuie să fie interpretată doar pentru a proteja tradiția și doctrinele bisericii, ci ar trebui să descoperim și să trăim toate învățăturile înțelesute de la un capăt la altul în textul Scripturii, recunoscând, când e cazul, că s-ar putea să nu avem întotdeauna dreptate.

Trebuie să fim una în credință, nu numai în comportament. Creștinismul nostru trebuie să treacă dincolo de cultura adventistă. Dacă adventismul nu e nimic altceva decât un curent cultural, atunci Hristos e inutil. Oricâtă zecime am da, oricât de cumpătați am fi și oricâtă brânză de soia am mânca, nu putem compensa lipsa unei relații personale cu Isus Hristos.

Desigur, asta nu înseamnă să ne abandonăm standardele, ci să înțelegem pentru noi înșine și să-i învățăm pe copiii noștri de ce credem ceea ce credem. Vedeți, crezurile neînțelese devin „reguli”, dar cele bazate pe rațiune devin *convingeri*.

În bisericele, căminele și școlile noastre, trebuie să ne luptăm să înțelegem motivul din spatele fiecărei reguli. Alegem să nu muncim în Sabat, nu pentru că e o datorie religioasă, ci pentru că vrem să ne luăm timp pentru o experiență mai bună cu Dumnezeu. Alegem să nu folosim substanțe dăunătoare, nu din cauza unor legi arbitrare ale sănătății, ci pentru că știm că viețile noastre sunt mai bogate și mai pline de sens

când putem experimenta toată gama de trăiri fizice și emoționale, nestânjeniți de drogurile care întunecă mintea. Alegem să ne păstrăm castitatea înainte de căsătorie, nu din cauza vreunei interdicții istorice din partea autorităților bisericești, ci pentru că nu vrem să ne împovăram cu greutatea unei vieți intime în păcat.

Dacă îi învățăm pe copiii noștri să înțeleagă de ce menținem anumite standarde, când va veni vremea să părăsească mediul oarecum controlat al căminului și al școlii, vor avea mijloacele necesare pentru a lua hotărâri înțelepte.

De asemenea, trebuie să păstrăm o imagine clară despre biserică. La urma urmei, ea nu e decât o grupare de ființe umane păcătoase, care caută adevărul și încearcă să facă ce e bine. În cei zece ani de când am absolvit Liceul Forest Lake, am descoperit un lucru care m-a frapat: slujbașii bisericii nu sunt perfecți. La început, credeam că există un fel de „monetărie”, unde toți slujbașii bisericii sunt „turnați” în tipare înainte de a intra în circulație. Dacă mă certam cu un profesor, un director sau un pastor, era foarte posibil să mă supăr pe biserică sau pe Dumnezeu, la fel de tare ca pe acea persoană. Vroiam să dau vina pe „monetărie”.

Dar când i-am văzut pe colegii mei devenind profesori sau pastori, am înțeles că, de fapt, conducătorii bisericii sunt persoane laice, ca și mine. Au aceleași îndoieli, aceleași înclinații păcătoase și multe din problemele pe care le am și eu. Decât să ne înverșunăm împotriva unei monetării care nu există – biserica, sau chiar Dumnezeu – ar trebui să recunoaștem că liderii bisericii sunt la fel ca noi: ființe umane imperfecte, care au nevoie și caută harul lui Dumnezeu.

3. Trebuie nu numai să vorbim despre relația noastră cu Isus, ci să și acționăm mânați de ea.

Fiecare dintre noi trebuie să reînnoiască și să reînsuflească întâlnirea sa cu Isus. Pentru ca înnoirea autentică să cuprindă

biserica, ea trebuie să înceapă acasă. Fiecare să-și asume responsabilitatea pentru propria viață spirituală, pentru relația sa cu Isus și pentru biserica din care face parte.

Trebuie să ne dorim într-adevăr să facem experiențe cu Dumnezeu. Eu și soția mea facem parte dintr-un grup de studiu, împreună cu mai mulți prieteni. În prezent, lucrăm după manualul *Trăind cu Dumnezeu*, scris de Henry T. Blackaby și Claude V. King. Am învățat că, pentru a face experiențe cu El, trebuie să fim dispuși să-L ascultăm, să-L vedem deja la lucru în jurul nostru și să facem schimbări importante pentru ca viața noastră să fie în armonie cu planurile Sale. Aceasta înseamnă că trebuie să fim și *ascultători*, și *împlinitori* ai Cuvântului.

În timp, s-a dezvoltat ideea, acceptată de mulți, că a fi membru în biserică nu presupune o responsabilitate prea mare. Mulți se comportă ca și când aceasta s-ar limita la a încălzi un scaun, a plăti zecime și a critica în mod „constructiv” predica de la ora unsprezece, la masa de prânz. În afară de cele câteva ore pe care le petrecem sâmbăta la adunare, în restul săptămânii ne vedem de treburile noastre, de cariera noastră, de carnetele noastre de cecuri. Nu putem, nu avem voie să ne sustragem de la datoria de a mărturisi Evanghelia doar pentru că există pastori și alți slujbași plătiți pentru asta. Din contră, suntem chemați să construim o cultură bazată pe acțiune, nu pe critică. Pastorii nu ar trebui priviți ca o scuză de a dormi în Sabat după-amiaza, ci ca unelte gata să ne ajute în eforturile noastre misionare, din cursul săptămânii.

4. Un gol pe care numai Dumnezeu îl poate umple.

Ultimul lucru pe care aș vrea să vi-l împărtășesc este o descoperire care mi-a schimbat viața de câțiva ani încoace: golul în formă de Dumnezeu. Fiecare persoană prezentă aici are în suflet ceea ce eu numesc un gol în formă de Dumnezeu. În adolescență încercăm să părem ceea ce nu suntem, ca să

atragem atenția; când devenim adulți căutăm sensul existenței în relații, în carieră, și facem eforturi să ne construim o anumită imagine pentru noi înșine, pentru familie și pentru biserică – toate acestea pentru că fiecare caută de fapt sensul, ținta, fericirea, în încercarea de a-și umple golul din suflet. Trebuie să-L lăsăm pe Dumnezeu să facă asta.

Oricât de bine ar împlini biserica nevoile membrilor ei, ea nu va putea niciodată să-L înlocuiască pe Dumnezeu. Biserica poate doar să-i conducă pe oameni la Dumnezeu. Doar El poate într-adevăr împlini dorințele fiecărei persoane.

Consider că există cinci nevoi fundamentale, pe care numai Dumnezeu le poate satisface pe deplin pentru fiecare în parte: **dragostea** – nevoia de a iubi și a fi iubit; **speranța** – nevoia de a trăi cu nădejdea într-un viitor mai bun; **aprecierea** – nevoia de a simți că ai valoare, că viața ta are un sens; **libertatea** – nevoia de a ști că nu ești îngrădit de trecutul tău; și **pacea / fericirea** – nevoia de a găsi adevărata mulțumire sufletească și siguranța că Dumnezeu e locul tău de adăpost.

Din nefericire, în loc să-L lăsăm pe Dumnezeu să ne satisfacă nevoile, ne luptăm deseori, conștient sau inconștient, să le împlinim singuri. Care sunt soluțiile pe care le încercăm?

De-aș putea să mai obțin o diplomă...

Ce bine-ar fi dacă aș fi admis la cursul acesta pentru doctorat...

Dacă aș putea s-o conving pe blonda aceea superbă să se căsătorească cu mine...

Ce bine-ar fi dacă aș obține acea avansare...

O, dacă ar fi și copiii mei mai cuminiți în public...

Dacă investițiile mele atât de grijuliu plasate mi-ar permite să mă pensionezez înainte de 50 de ani...

Există, de asemenea, și căi foarte nesănătoase, prin care mulți au încercat să-și împlinească aceste cinci nevoi. Societatea noastră traversează o perioadă de dependență acută (de

droguri, alcool, mâncare, sex), care, din nefericire, îi împinge pe mulți, inclusiv pe adventiști, în pragul dezastrului personal și social. La origine, toate aceste vicii sunt strigătele unor inimi pustii, care tânjesc după dragoste, speranță, apreciere, libertate, pace și fericire.

Desigur, toate acestea îți pot induce o părere foarte bună despre tine, dar acea clipă de euforie e scurtă. Totdeauna va fi cineva mai deștept, cu mai mulți bani, cu un prieten mai atrăgător, cu copii mai cuminiți sau cu o slujbă mai bună. Orice senzație de bine indusă de astfel de stimuli este urmată de o prăbușire și mai mare. Încercând să-ți umpli singur golul din suflet, nu vei reuși decât să te simți mai pustii decât înainte.

Isus Hristos este singurul care nu te va dezamăgi niciodată. Ai încredere în El. Sprijină-te pe El. Lasă-L să-ți dea dragostea, speranța, libertatea și pacea Lui. Fii încrezător în valoarea ta, pentru că ești al Lui. Lasă-L pe Dumnezeu să umple golul din inima ta cu El Însuși.

Un loc plin de entuziasm și o țintă pe măsură

Fiecare dintre noi trebuie să fie o parte activă a acestei soluții, dacă vrem ca biserica noastră să rămână dinamică și eficientă. Depinde de noi ca ea să devină autentică și relevantă. Cel mai important este să ne asumăm responsabilitatea pentru relația noastră cu Dumnezeu. Luptând împreună pentru sănătate spirituală atât individuală, cât și colectivă, putem să ne bucurăm cu toții că suntem membri ai unei comunități puternice.

Deși venim din medii diferite, am fost strânși laolaltă ca să împărtășim aceste clipe deosebite. Dumnezeu are un scop și un loc pentru fiecare dintre noi – fie că suntem sau nu membri ai comunității adventiste. Rugăciunea mea este să fim plini de râvnă în descoperirea rolului nostru în planul lui Dumnezeu și să facem din Biserica Adventistă o unealtă mai eficientă pentru a vesti lumii dragostea lui Isus.

Ceva arde în mine

Când am ajuns la sfârșitul acestor întâlniri, trebuie să mărturisesc că eram moartă de oboseală. Și oboseala aceasta mi-a stârnit o frământare: Este posibil ca Dumnezeu să aștepte o generație care să se sature să meargă singură și, în cele din urmă, să se abandoneze în mâna Lui?

Oare așteaptă Dumnezeu o generație care să fie așa de limitată financiar, încât să depindă de tezaurul Său în realizarea misiunii Sale? Ar putea Dumnezeu să aștepte o generație care să fi trecut prin atâtea probleme, încât să nu mai fie atrasă de ceea ce ar putea să-i ofere lumea?

Cred că da. De fapt, ați putea spune care ar fi cuvintele cele mai potrivite pentru a defini o generație pregătită pentru sfârșit?

Hm! „Să sfârșim lucrarea”. Totuși, gândindu-ne la lumea întreagă, ce înseamnă să sfârșești lucrarea?

Pentru a afla răspunsul, poate ar trebui să te gândești la o problemă. Ești sensibilizat pentru lucrarea lui Dumnezeu, pregătit să mergi și să lucrezi pentru El. Dar cunoști răspunsul la această întrebare crucială: „Care este scopul slujirii mele, ca tânăr adventist de ziua a șaptea?”

(Imediat ne vin câteva răspunsuri: „Să-L lauzi pe Dumnezeu”, „Să-i conduci pe oameni la Hristos”, „Să fii exemplu”, „Să-L reprezinti pe Hristos”, „Să-i iubești pe alții” etc.)

Sunt răspunsuri excelente și reprezintă într-adevăr o parte a scopului slujirii. Însă aș vrea să te întreb din nou ceva: Nu vor spune și celelalte biserici: „Dar acestea sunt și scopurile noastre”? Cu siguranță că și ei vor spune la fel, și au dreptate.

Voi schimba însă puțin întrebarea: „Care este scopul slujirii noastre, ca tineri adventiști de ziua a șaptea?”

A, da, mesajul celor trei îngeri. Dați-mi voie să spun că așa este, sunt de acord cu voi, dar ați putea spune într-o singură frază ce conțin mesajele celor trei îngeri?

Să privim la aceste mesaje și să vedem dacă putem să le explicăm.

Dincolo de poziția protestantă comună

În Apocalipsa 14, primul înger spune: „Temeți-vă de Dumnezeu, și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecății Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!”. Voci plăcute? Da, de fapt, scopul închinării și ajutorarea altora pentru a deveni închinători ai lui Dumnezeu nu este doar în adventism. Dar ca adventiști de ziua a șaptea, nu putem spune ca și prietenii noștri, protestanții, că misiunea noastră este numai de a-i convinge pe oameni să se închine lui Dumnezeu. Într-adevăr, noi trebuie să facem aceasta, dar cu o condiție. Să privim din nou textul: „Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I slavă, *căci a venit ceasul judecății Lui*”.

Ultima propoziție este crucială. Dacă într-adevăr s-a întâmplat ceva în 1844, atunci mesajul primului înger dobândește o semnificație extraordinară. Aceasta înseamnă că noi suntem în *ultimele zile* ale istoriei acestui pământ. Nici o altă profecie nu a mai rămas să fie împlinită. Acum este cu adevărat timpul *sfârșitului*. Și acesta este mesajul primului înger: Închinați-vă lui Dumnezeu! De ce? Deoarece lucrarea lui Isus din ceruri este gata să se încheie. *Timpul se sfârșește.*

Ce zice îngerul al doilea? „A căzut, a căzut Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul mâniaei curviei ei!” Nu-i așa că ați auzit mereu lucrul acesta? Cred că toți știm cine este Babilonul. Este Biserica Catolică.

Dar sunt uimit de această interpretare prea îngustă a Babilonului. De fapt, Babilonul nu se referă la catolicism. M-am uitat în cartea Apocalipsei și nu am găsit nicăieri cuvântul „catolic”. Dar acest termen „Babilon” face referire – deși ar fi

Shane Anderson,

*pastor AZȘ la Forest Park,
Everret, Washington*

Adventist Review, ianuarie 2000

greu să spunem că se referă în mod exclusiv la sistemul de credință care este catolicismul. Așa că, dați-mi voie să meditez la o întrebare, și anume: Ce face ca acest sistem de credință să fie așa de rău?

Sunt cel puțin două motive:

I. Primul, acel mod de mântuire prin propriile puteri. De exemplu, catolicismul învață că ești mântuit prin harul lui Hristos și prin participarea la sacrameinte. Nu participi la sacrameinte, nu ești mântuit. Aceasta este mântuirea prin fapte. Dar trebuie să observăm că, de fapt, catolicismul nu este singurul sistem de credință care constituie

Babilonul. Ellen White subliniază că religiile tribale și ocultismul (și noi putem adăuga și ateismul) se atașază, de asemenea, la ideea de salvare prin propriile fapte. Și îndrăznesc să zică că *adventismul ar putea fi o parte a Babilonului, dacă mântuirea noastră ar depinde de orice altceva decât de harul lui Hristos!* Aceasta este prima doctrină nefastă a Babilonului: Poți să te salvezi pe tine însuși.

II. A doua învățătură a Babilonului este întâlnită la o mare parte a protestanților. Aceasta susține că o parte sau întreaga Lege a lui Dumnezeu a fost „pironită pe cruce” și nu mai este obligatorie. Ce greșală uriașă! Dacă protestanții ar putea vedea, și-ar da seama că „își trag singuri la picioare” când anulează Legea lui Dumnezeu! La urma urmei, care este scopul primordial al Legii? Scopul ei este să ne ajute să-L cunoaștem pe Dumnezeu, să ne arate cum este El: loial (prima poruncă); omniprezent (a doua); demn de respect... (a treia); creator al tuturor lucrurilor (a patra); etc.

Pe scurt, Legea lui Dumnezeu ne descoperă că El este întemeietorul și protectorul integrității, bunătății și al dragostei. Și dacă o dai la o parte este ca și cum L-ai reduce pe Dumnezeu, mutilându-L – și niciodată n-ai mai putea cunoaște cele mai importante

lucruri despre El sau n-ai mai fi în stare să experimentezi uimitorul libertate de a păstra Legea Sa. Aceasta este a doua jumătate rea a doctrinei Babilonului: grozava distanțare de caracterul lui Dumnezeu, care izvorăște din schimbarea Legii, astfel că oamenii nu-L vor mai putea cunoaște în modul cel mai profund, cum și-a dorit El.

Să încercăm să unim cele două jumătăți. Într-o traducere liberă, cel de-al doilea înger ar zice: „Cei care s-au adăpat din vinul Babilonului încearcă să se salveze prin ei înșiși și au schimbat caracterul lui Dumnezeu și Legea Lui”.

Hmm! Nu este prea dur ?

Și atunci vine cel de-al treilea înger. Mesajul lui îl putem parafraza astfel: „Blestemat este oricine va fi găsit că a încercat să se salveze singur sau să schimbe caracterul și Legea lui Dumnezeu. Și oricine va fi însemnat va fi chinuit în foc și în pucioasă, în fața sfinților îngeri și înaintea Mielului; și fumul chinului lor se suie în vecii vecilor și nu vor avea odihnă nici ziua, nici noaptea”. Aleluia! Amin!

De ce este preamărit doar îngerul al treilea?

Îți voi spune imediat de ce. Deoarece mesajul sună teribil! Gândindu-mă la el, eu înțeleg așa: Vecinul tău, Joe, care nu merge la biserică, vine pe la tine într-un Sabat după-amiază. „Hei, Joe, bănuiești ce am învățat astăzi, la biserică ? Tu,

într-o zi, va trebui să fii prăjit! Nu-i grozav?” Ne putem imagina uluiala lui Joe, la sugestia de a face studiul biblic cu tine. Așa că problema cere să fie discutată: De ce este Dumnezeu așa de aspru în mesajul îngerului al treilea ?

Gândește-te că orice persoană este de fapt fiul sau fiica lui Dumnezeu. Acum, imaginează-ți că ai un băiețel deosebit, Johnny, pe care îl iubești. Într-o zi, iei masa la iarbă verde, lângă autostradă, care nu are balustradă, ci doar un gard viu. După desert, Johnny se avântă nebunește pe autostradă și aleargă 100 de metri, în timp ce mașinile

circulă cu 100 km/oră. Ce vei face într-o astfel de situație?

Îți spun eu: Vei șopti: „Oh, Johnny! Johnny, întoarce-te! Întoarce-te acum, te rog, Johnny!” Și vei reduce vocea atât de mult, încât să nu pari mânios pentru un eventual trecător: „Johnny, vino aici, imediat! Întoarce-te, te rog, la picnic! Te rooog!”

Așa vei face ?

Nu, ci vei striga tare:

„Oprește-te!”

Da ! Exact așa vei face!

Dar de ce? Pentru că îl urăști pe Johnny? Nu, *deoarece tu îl iubești incredibil de mult!* În

același mod, la sfârșitul timpului, va veni un moment când Dumnezeu va decide să vină, pentru că nu va mai putea sta separat de copiii Lui. Și El va striga cu toată puterea: „Opriti-vă! Vă rog, opriți-vă!” Niciodată nu vei simți nevoia că trebuie să ceri socoteală pentru tonul îngerului al treilea. Acest ton hotărât poate fi singurul capabil să-i tragă din prăpastia morții pe unii din prietenii tăi și pe unii din familia ta, ca să-i aducă în brațele lui Isus.

Astfel, primul înger ne îndeamnă: Închinați-vă lui Dumnezeu, pentru că sfârșitul este aproape!

Al doilea înger ne avertizează: Respinge închinarea Babilonului. Încercând să te salvezi singur sau să schimbi caracterul lui Dumnezeu și Legea Lui, nu vei reuși!

Și îngerul al treilea strigă: Dacă

vei insista să te salvezi singur sau să schimbi Legea lui Dumnezeu, vei fi pierdut.

Pe scurt, acesta este mesajul celor trei îngeri. Dar nu-i așa că verdictul nu se încheie aici? Desigur, pentru că există o parte-cheie a mesajului celor trei îngeri, care nu a fost abordată încă: *contextul în care a fost dat acest mesaj.*

Fiecare mișcare creștină a avut împrejurări specifice, în care mesajul său a avut sau nu ecou. De exemplu, „mesajul” unor pompieri ar fi destul de plictisitor, dacă tu ai fi un pește și ai trăi pe fundul Mării Adriatice, dar dacă tu ești om și casa ta ar fi cuprinsă de flăcări, același „mesaj” ar fi deosebit de important pentru tine.

La fel este și cu adventismul. *Contextul în care le-a fost dat mesajul celor trei îngeri, pentru a fi proclamat, a avut o relevanță copleșitoare.*

Care este acest context?

Să medităm la aceste împrejurări. Dacă tu ai fi diavolul și ai ști că în 1844 este sfârșitul, fiind anunțat special prin proclamarea mesajului celor trei îngeri, cum ți-ai petrece timpul? Ai lua o vacanță? Ai continua socotelile pe care oricum le-ai pierdut? Puțin probabil. Mai degrabă te-ai strădui, pe cât posibil, să induci oamenii în eroare și să-i conduci strategic cât mai departe de mesajul celor trei îngeri.

Privește amăgirea lui Satana, care folosește orice metodă pentru a înăbuși aceste mesaje. Imaginează-ți un tablou care are desenat un cerc, apoi, în interior, un alt cerc de mijloc și o țintă în centru. Imaginează-ți, de asemenea, că diavolul încearcă să facă orice pentru a-i ține pe oameni cât mai departe de țintă.

În interiorul cercului exterior, diavolul a răspândit trei înșelătorii care să-i țină pe oameni departe de cercul din mijloc.

1. O falsă istorie a creațiunii

Observați, din nou, mesajul primului inger: „Închinați-vă lui Dumnezeu, Creatorul!” Mulți cunoaștem lucrarea lui Charles Darwin, intitulată „*Originea*

speciilor”, care a apărut într-un an familiar nouă: 1844. Vorbește acest lucru despre sincronizare? În timp ce un mesaj era proclamat, scoțând în evidență un Dumnezeu Creator al tuturor lucrurilor, apărea un alt mesaj, susținând un lucru total opus! Și vă rog să mai observați că, în timp ce în America puțini credeau în evoluție, așa cum era ea relatată cu privire la originea vieții, marea majoritate a americanilor au îmbrățișat teoria evoluției *sociale*. Umanismul (care susține că omul este propriul lui Dumnezeu) și capitalismul au dominat cultura noastră, lăsând inimi și vieți zdrobite din cauza consumului de plăceri. Darwin poate fi mort, dar Satana este sigur că înșelăciunea lui trăiește!

2. O falsă reprezentare a caracterului lui Satana

Toți suntem familiarizați cu această parte a „vinului Babilonului”. Satana dorește să ne ademenească să schimbăm relația cu Dumnezeu, pentru plăcerile păcătoase, temporare, sub pretext că păcatul este bun. Aceasta, desigur, nu este o înșelătorie nouă, dar noi trebuie să subliniem prezența ei.

3. O falsă reprezentare a lui Dumnezeu

Una din armele de vârf ale lui Satana este doctrina iadului și a chinului veșnic. Copil fiind, mă întrebam de ce fac adventiștii așa caz de fapt că nu cred în existența unui iad veșnic. „Și ce-i cu asta?” mă gândeam. „*Când ești mort, nu arzi!*” Dar Ellen White subliniază în *Marea Luptă* (p.536) că doctrina iadului a făcut mii, ba chiar milioane de sceptici. Oamenii s-au temut chiar să deschidă Biblia, de frică să nu descopere că iadul este ceva real.

Alte înșelăciuni

Să ne imaginăm o persoană care este amăgită de primele trei înșelătorii ale lui Satana și care este atrasă, chiar închisă, în cercul din mijloc al tabloului nostru. Această persoană vede acum caracterul bun al lui Dumnezeu și pe cel rău al lui Satana.

De fapt, ar putea dori să se predea lui Dumnezeu. Astfel, asupra acestei persoane, care încearcă să se schimbe în cercul din mijloc, Satana se va năpusti cu una din două înșelăciuni: să caute mântuire pe o cale greșită, prin fapte, sau să cunoască greșit caracterul lui Dumnezeu, prin neascultarea de Legea Lui. Sună familiar, nu? Iar aceste două înșelăciuni sunt grozav de eficiente. Părerea mea este că, dacă cineva dorește să aibă o legătură cu Dumnezeu, dar nu este în stare dintr-un motiv oarecare, atunci una din cele două înșelătorii ale Babilonului este prezentă în viața lui și în mare măsură în inima lui.

Mai departe, să presupunem că o persoană reușește, în ciuda celor două înșelătorii, să-și încredințeze viața lui Dumnezeu. Este și diavolul pe acolo? Da! de unde! Pentru că în cercul din mijloc, din tablou, mai sunt multe amăgiri, gata pregătite să-l prindă în gheare.

Prima este o falsă reînviare, atașată unui fals timp de pace – două direcții date de mișcarea ecumenică. Ideea de bază este că, dacă toate celelalte biserici își pot uni energiile, noi ne putem pune de acord resursele noastre, cântăm „Kumbaya” și inaugurăm un nou mileniu de pace și securitate. Desigur, aici Biblia arată foarte clar că lumea va merge spre rău și nu spre bine, înainte de revenirea Domnului Isus. Dar mulți din lumea creștină se închină înaintea puterii unei bisericii mondiale unite.

Acum, întâlnim a doua înșelăciune din interiorul cercului din mijloc: întunecarea minții sau falsa mărturisire. În timpul ultimelor zile, Satana devine mult mai personal în încercările lui de a înșela. El dorește să ne lovească acolo unde ne doare. Așa că el trimite pe cineva, spunându-ți cât de draguț este Dumnezeu, că are un plan pentru viața ta și că Legea Sa a fost desființată. Și pe cine trimite el, ca înșelător, cu un astfel de mesaj?

Ce ai zice dacă mătușa ta, Betsy, care a murit luna trecută, ar fi folosită?

Demonii pot lua forma celor iubiți, care au murit, întorcându-se să

discute cu cei vii, atât creștini, cât și necreștini, și lucrul acesta se întâmplă tot mai des. Dacă o persoană nu este bine întemeiată pe Scripturi și nu înțelege ce scrie în Biblie cu privire la starea morților, pe cine va crede: pe vecinii ei, care sunt adventiști de ziua a șaptea, sau simțurile, privirea, auzul lor, cu privire la mătușa Betsy? Mai mult, observați că nici o generație anterioară nu a fost așa de mult înșelată cu mărturii false. Prin anii '60, se zicea că: „Dacă ai simțuri bune, atunci faci bine”. În '90, se spunea: „Dacă simți bine, este suficient”. Astfel, pentru tinerii de astăzi, doctrina stării omului în moarte poate deveni o învățătură esențială a creștinismului.

Oprește totul pentru ceva mai înalt

Acum, să ne întoarcem la una dintre înșelătoriile finale ale diavolului și totodată și cea mai mare: falsificarea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos. Satana îi va lua locul, chiar înainte de sfârșitul timpului, când Hristos Își va încheia lucrarea în Sanctuarul din cer. Cât de realistă va fi această apariție a falsului Mesia? În *Marea Luptă* (p.624), Ellen White arată clar că evenimentul va fi mult mai impresionant decât tot ce a fost văzut vreodată. Luminile, sunetele, undele de strălucire ale acestui „înger de lumină” vor fi așa de convingătoare, că, atât oamenii bisericoși, cât și cei nebisericoși, vor crede că este venirea lui Isus.

Și poți să-ți imaginezi răspunsul care va fi dat când „Isus” va porunci să se facă lucruri contrare voinței lui Dumnezeu, exprimate în Scriptură? Sau să ascuți ceva ce va fi urât de „Hristos”? Numai acei oameni care sunt cufundați în adevărul lui Dumnezeu vor vedea clar și nu vor crede aceste cuvinte lunecoase, dar false.

Pe fondul falsei treziri cu privire la a doua venire, diavolul își va juca ultima carte a amăgirii: *semnul fiarei*. Este ultima din șirul înșelătoriilor, iar cei care s-au lăsat păcăliți de „cea

de-a doua venire” vor cădea foarte ușor și în continuare. Dar observați cu atenție, referitor la această ultimă înșelăciune (ca de altfel și la celelalte), *că nimeni nu va fi înșelat împotriva voinței lui*. Biblia și Ellen White prezintă clar că deciziile luate în aceste zile vor fi luate în cunoștință de cauză. Nimeni nu va putea zice: „O, eu n-am știut!” sau: „A fost așa de nedrept!”

Într-adevăr, semnul fiarei va deveni posibil pentru toți oamenii de pe fața pământului, ca să adeverească gândurile cărora aceștia le-au dat ascultare cu câțva timp în urmă. Este semnul cu privire la Sabat, sâmbăta sau duminica? Așa este. Dar este chiar mai mult decât atât! Înșelătoria cu privire la semnul fiarei cere o dezbatere mult mai largă: Cine are inima ta? Cui oferi dragostea ta? Pe cine iubești și cui te închini?

Cu adevărat în centru

Aceste întrebări ne-au adus chiar în centru, la ținta tabloului nostru imaginar. Este timpul să ne apropiem de sfârșit. Dar înainte de a vedea ce este acolo, să privim puțin restul tabloului. Nu-i așa că-i multă înșelăciune? De fapt, Satana a acoperit așa de fermecător întreg spectrul existenței umane: începutul nostru – evoluția; sfârșitul nostru – iadul/chinul veșnic și timpul vieții noastre – toate celelalte amăgiri combinate. Oare care este lucrul la care lucrează el din greu, ca să ne țină departe? Ei bine, este centrul țintei: o relație plină de dragoste cu Isus.

Aici, în inima contextului în care mesajul celor trei îngeri trebuie să fie proclamat, este Isus! Nu este El inima și sufletul mesajului celor trei îngeri? Nu este relația cu El întreaga semnificație a misiunii adventiste? Absolut! Și, cunoscând acest final, ne dorim să scurtăm misiunea adventismului. Astfel, mesajul

celor trei îngeri poate fi spus într-o singură frază plină de putere: *Spune-i lumii că înșelăciunea finală a început și că Isus este soluția la această înșelăciune*.

Întâmplător, această frază dă un posibil răspuns la întrebarea pe care v-am pus-o cu privire la slujire: *Care este scopul slujirii?* Mă rog ca răspunsul vostru să nu fie numai cu privire la viețile oamenilor, ca ele să fie mai bune sau să-i aducem pe oameni la Dumnezeu, ci, în cele din urmă, scopul slujirii să fie răspândirea Evangheliei, găsite în mesajul celor trei îngeri, la fiecare persoană la care este posibil.

Se ridică o întrebare-cheie: De ce tocmai tu? De ce să răspândești tocmai tu mesajul celor trei îngeri? Din cauză că, dacă n-o faci tu, ea nu se va realiza. Numai adventiștii – ei și numai ei – discută despre aceste lucruri, și, dacă noi vom lăsa să scape ocazia, viețile oamenilor vor fi afectate pentru eternitate. Așa că permite-mi să-ți spun fără menajamente: *Mulți dintre oamenii acestei lumi nu vor vedea „centrul țintei”, pe Isus, dacă noi nu le vom spune despre înșelăciunile pregătite de Satana*.

Așadar, să mergem și să răspândim veștile! Să răspândim mesajul celor trei îngeri! Ei îl vor primi pe Isus în inima lor. Și prin puterea Duhului Sfânt, să mergem împreună să facem această lucrare și să mergem acasă pentru a fi cu Isus! Amin!

Să nu porți haine pestrițe

Dacă nu vă vine să credeți, puteți întreba. Mai mult decât atât, puteți găsi izvoare scrise despre primul „concurs de modă” pentru băieți. Dar ceea ce este șocant e faptul că acest eveniment s-a întâmplat cu câteva milenii în urmă. Unde credeți? Chiar în Orientul Apropiat. Doisprezece concurenți, cu vârste de la șaptesprezece ani în sus, și-au expus modelele și au sperat să fie aplaudați. Dar modelul care s-a impus detașat și a ridicat „sala” în picioare a fost al unui tânăr de șaptesprezece ani, care a prezentat o haină pestriță. Deși toți cei doisprezece concurenți formau o echipă și erau legați prin relații de rudenie, invidia a pătruns în inimile lor și au prins ură pe tânărul câștigător. „Nu puteau să-i (mai) spună nici o vorbă prietenească”.

„Să-i deșirăm haina”, a venit unul cu o idee. „Degeaba. Creatorul de modă i-o face la loc. Trebuie să recunoaștem că e cel mai priceput meseriaș.”

„Să i-o stropim cu acid sulfuric și să i-o găurim”, veni un altul cu o părere. „Deștept mai ești”, zise liderul grupei. „S-ar putea să lanseze o modă mai cu succes, cu găurile acelea, de o să ne amărăm și mai mult.”

„Să i-o murdărim cu smoală”, mai veni cineva cu o sugestie. „Terminați odată cu aberațiile astea!” se supără gânditorul grupei. „Nu înțelegeți că maestrul îi face alta la fel, ba chiar mai grozavă?” Și, pe când tăcerea se înmulțea, o dată cu neputința lor de a găsi o soluție pentru defăimarea câștigătorului, o idee se auzi printre întristații concurenți: „Ce-ar fi să-l scoatem din concurs?” „Interesant”, zise mentorul echipei. „Fii mai clar!”, îl încurajă moderatorul discuției.

Și cel căruia i-a venit ideea i-a spus părerea la ureche, apoi, prin telefonul fără fir, toți aflară de geniala propunere, care le salva reputația știrbită. „Votăm?” îi întrebă șeful grupei. „Cu o singură excepție, majoritatea e de acord”, concluzionă liderul. „La treabă, băieți!”

Confruntarea

„Sunteți teribili! Când ați ajuns așa de repede la Dotan?”, le zise Iosif fraților lui, bucuros că i-a găsit. „Tata nu mai știe nimic de voi. Nici măcar o scrisoare sau un telefon n-ați mai dat. Veniți să vă îmbrățișez. Chiar că mi-ați lipsit”. Și, pe când el își deschise mâinile să-i cuprindă pe fiecare, unul dintre ei îi răsuci mâinile la spate, i le legă și, după ce îl dezbracă de haina cu care câștigase concursul, îl aruncă într-o groapă. Dacă n-ar fi fost Ruben, cel mic și-ar fi găsit mormântul acolo, la Dotan. Pe marginea gropii, un potop de ironii și glume voiau să-l îneco:

„Care va să zică, unsprezece snopi se pleacă în fața snopului tău mai grozav ca al nostru. Adică, recolta noastră e nimic înaintea recoltei tale. Nu asta ai vrut să spui? Care va să zică, soarele, luna și unsprezece stele se aruncau la pământ înaintea ta. Adică, lumina noastră să pâlească în fața strălucirii tale? Ce, noi suntem proști și nu știm la cine faci tu aluzie? Bagă-ți mințile în cap și mai închină-te și tu înaintea noastră, că prea ne-ai obosit cu visele tale și cu morala ta.”

Care era vina lui Iosif? Că avea o haină pestriță. Corect. Și mai avea și o haină croită din vise, care îi înnebunea pe frații lui. Și, „din nefericire”, mai făcea ceva:

„Măi, băieți”, le zicea Iosif, când și când, „dacă v-ar vedea tata cum trageți dintr-un chiștoc de țigară, ce credeți că ar zice?” „Să te pună sfântu’ să-i zici, că-ți băgăm toate chiștoacele aprinse pe gât”, îl amenințară ei.

„Măi, băieți”, le zicea Iosif, „aruncați revista aceea murdară, care vă agită hormonii, căci vă împinge la prostii și vă strică viața și viitorul”. „Uită-te la el ce pudic și rușinos e. Asta face parte din informare și experiență a vieții, băiete. Ești prea mic, ca să ne înveți pe noi. Tu ai auzit de revoluția sexuală? A sosit timpul să nu mai ascundem nimic. Ce e frumos trebuie consumat fără restricții.”

George Uba,

*directorul Departamentului
Școala de Sabat, Conferința
Muntenia*

*Care era vina lui
Iosif? Că avea o
haină pestriță.*

*Corect. Și mai
avea și o haină
croită din vise,
care îi*

*înnebunea pe
frații lui.*

„Măi, băieți, încetați cu bancurile astea mizerabile și cu bârfa asta urâtă. Un creștin nu se înjosește atât”. „Tu nu vezi că nu știi să te bucuri de viață și să te distrezi? Du-te mai bine la mănăstirea Cernica și te călugărește, dacă nu vrei să-ți trăiești viața”, îi replică ei.

„Măi, băieți, muzica asta dementă, pe care o ascultați, nu vă face rău? Nu credeți că vă omoară neuronii cu sutele de mii și milioanele?” „Habar n-ai tu, cât de euforică și incitantă este. Mai ales când este asociată cu dansul, simți că plutești și că ești cel mai grozav.”

„Măi, băieți, mă decepționați ce gusturi aveți pentru lectură. Romanele astea de doi bani vă mănâncă timpul și vă risipesc puterea minții. Încercați să citiți Biblia și o să vedeți ce oameni poate să facă Dumnezeu din voi și cu voi”. „Nu ți se pare că atentezi la libertatea noastră? Ți-am spus noi ce să citești și ce nu, și ce emisiuni sunt permise să vezi la TV? S-avem pardon. Păstrează-ți sfaturile pentru tine și nu ne mai obosi cu filozofia ta ruginită”, i-au retezat-o frații lui.

Impătrita contestație

Ceea ce i se contestă lui Iosif este mărturia despre o viață curată, trăită prin credință. Viața lui Iosif se face ca o oglindă morală pentru frații lui, nesuportând să fie măsurați după standardele spirituale cu care cel mic își norma conduita. Răvrătirea fraților lui este dublă: împotriva visătorului care le strică programul lor de viață, construit după propria lor părere și plăcere, și împotriva tatălui lor, care i-a învățat să trăiască așa cum primea de Sus voința și înfruptarea Celui Sfânt.

Parcă și cultura în care trăim îți impune un stil de viață, care nu mai favorizează trăirea spirituală. Presiunea secularismului îți creează o jenă de a vorbi despre cele spirituale într-un grup de băieți și de fete. Este mai ușor să vorbim despre sport, îmbrăcăminte, filme, să rostogolim ironii, bârfe și critici nemiloase, decât să discutăm despre experiențele pe care Dumnezeu ni le dă în viața noastră și

printre oameni. De ce? Trăim un timp al contestării mărturiei despre Adevărul care reformulează viața asemenea Celui care ne cheamă la o tinerețe veșnică. Parcă ar știrbi ceva din personalitatea noastră, dacă nu ne-am asemăna cu cei care își caută aprobarea în valorile acestei lumi. A nu avea prietenia acestora se socotește a fi o pierdere irecuperabilă. Dar pierderea vieții cum este?

În al doilea rând, lui Iosif i se contestă frăția pe care o împărțea cu sinceritate celor apropiați lui.

„Te-ai dat mare. Acum să vedem, cu cât ești mai înalt ca noi, acolo în groapă.”

Sunt două modalități de a arunca în aer frăția. Groapa și vânzarea. O groapă se face ușor. Două-trei vorbe despre cel de lângă tine, două-trei gesturi de desconsiderare, două-trei sentimente de repulsie și groapa se poate adânci, încât să nu mai ieși din ea. Fără nici un fir de prietenie, n-ai de ce să te agăți, ca să ieși la suprafață. Contestarea relației de prietenie vine din competiție. Ca să fii mai bun, va trebui să înfunzi pe cel ce îți este incomod, spune legea afirmării.

Vânzarea, în schimb, este o atitudine urmată de acțiune, prin care îl destinezi pe cel de lângă tine ca fiind bun de ...nimic și vrednic de înlăturat. O țesătură de intrigi și bârfe, de informare a părților rele, de născocire a unor fapte reprobabile, ale celui ce trebuie exclus din relație, ar fi arsenalul cu care se lucrează în vederea vânzării. „Atunci mulți vor cădea, se vor vinde unii pe alții și se vor uri unii pe alții”, se spune în Evanghelia lui Matei 24,10.

„Ai auzit despre Violeta că se căsătorește cu Valentin? Doamne, ce ființă! Nici măcar nu știe să facă două ochiuri în tigaie. Cică este la Facultatea de Medicină. Cred că o să omoare mai mulți oameni decât o să vindece. Eu nu m-aș duce la ea nici măcar pentru o injecție. Și nici măcar nu poate să-l pronunțe bine pe „r”. Nu crezi că i-ar face bine lui Valentin o scrisoare, ca să știe și el cu cine se însoară?” își dădu cu părerea o rivală a Violetei, care nu greșise față de ea

decât prin faptul că s-a împrietenit cu Valentin.

În al treilea rând, ceea ce i se contestă lui Iosif este cinstea, imaginea lui morală. Hotărârea de a nu face compromis îți poate crea unele „complicații” printre cei obișnuiți cu duplicitatea. Iosif știa că o soție este proprietatea soțului și invers. Îl deții pe celălalt doar în dragoste. La propunerea soției lui Potifar de a accepta o aventură extramaritală, el leagă propunerea ei de ce zice Dumnezeu și de groaza de a face ceva împotriva Lui. Deci, zice nu și fuge... de păcat.

O industrie fantastică a trupului s-a dezvoltat, cheltuindu-se anual patru miliarde de dolari pentru promovarea ei. A-l poseda pe celălalt pentru plăcere ilicită, ieșită din cadrul pe care Dumnezeu l-a oferit celor doi, este o temă care se propune cu nerușinare ca o distracție permisă, favorizând simțămintele și nu principiul. Cei care favorizează imoralitatea vor avea plăcere să născocască în dreptul celor morali imagini și istorii neadevurate, proiecții ale păcatelor lor. Camuflarea propriilor compromisuri prin învinuirea celui alt este o uzanță la modă. „Ce crezi că el nu face chestia asta? S-o crezi tu! Am auzit eu că a fost văzut în niște scene teribile! Și mai vrea să spună că e și creștin!”

În al patrulea rând, celui care n-a renunțat la relația lui pe verticală, dar căruia parcă toate îi mergeau pe dos, i s-a contestat și libertatea. De parcă tone de moloz se răsturnau peste izvorul lui de viață. Ceea ce este minunat e faptul că acest izvor ieșea mai încolo, mai viguros și mai mare, croindu-și o influență tot mai puternică. Atunci când ni se limitează accesul la cei cu care suntem obișnuiți să lucrăm, Dumnezeu ne face trasee spre oameni, spre suflete care sunt marginalizate, cu respect de sine scăzut, spre acele inimi de care nimeni nu s-ar ocupa să le mângâie cu mesajul Evangheliei. În închisoare, Iosif a învățat vocabularul celor prăbușiți sufletește, dar, totodată, a învățat să le aducă și mângâiere prin Cuvânt. Ameli, în

întinericul temniței, Domnul i-a dat imagini profetice despre oameni și evenimente care aveau să se întâmple. Tinerilor le sunt rezervate descoperiri despre ceea ce va fi și trebuie să fie, ca un răspuns al lui Dumnezeu la loialitatea și curăția lor. Prin ei, mesajul va curge netulburat: „Fiii și fiicele voastre vor prooroci... tinerii vor avea vedenii” (Ioel 2,28). O viziune a viitorului, dar și a prezentului, cu întreaga panoramă a neprihănirii Celui Sfânt. O posibilă contestare socială a celor care trăiesc după principii face dovada că Evanghelia din viața lor lucrează. Și ceva frumos se va întâmpla în viețile unor tineri, nemulțumiți de ei înșiși.

El a trecut pe aici

„Adevărat, adevărat vă spun că, dacă nu mâncați trupul Fiului omului și nu beți sângele Lui, n-aveți viață în voi înșivă”, le spunea Isus (Ioan 6,53). „E prea de tot!” spuneau cei care nu acceptau vocabularul înnoirii. Astfel, mărturia Mântuitorului a fost contestată.

„A venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit” (Ioan 1,11). A venit ca un frate mai mare și i s-a contestat frăția. În fața declarației că „frații și surorile lui” sunt cei ce fac voia Lui, mulți au rămas hotărâți să facă voia lor, ieșind din această relație binecuvântată. I s-a pregătit o vânzare ca de iarmaroc și a fost purtat ca un obiect nefolositor de

la Ana la Caiafa, ca să se dovedească, prin intrigi mincinoase, că Isus nu merită să se facă frate cu ei.

Îi este contestată cinstea și moralitatea, socotindu-L că scoate dracii cu degetul lui Belzebut. „Mulți dintre ei ziceau: Are drac, este nebun; de ce-L ascultați?” (Ioan 10,20). Vă mai aduceți aminte de argumentația făcută? Cine nu suportă neprihănirea va contesta viața neprihănită a celui alt, punându-i în socoteală toată mizeria lui morală.

Atunci când nu-ți accepți imaginea în oglindă, vei încerca să spargi oglinda. Contestarea socială a lui Isus, prin privarea de libertate, a fost consecința celor trei respingeri de mai sus. Legat de o cruce, ca să nu mai ofere sănătate, iertare și pâine, ca să nu mai meargă la cei prăbușiți și bolnavi, ca să nu mai rostească fericiți pentru cei nefericiți, Isus a făcut din nebunia crucii izvorul mântuirii pentru fiecare suflet mânjit de păcat. În puterea crucii, o mână de tineri au chemat mii și milioane de suflete la Izvorul tinereții veșnice.

O piesă în patru acte

Prima regie a unei „piese de teatru” care a avut rolul de a descoperi calitatea unor caractere a fost turnată de Iosif. Era o ocazie de a lovi așa cum a fost lovit. Acum se putea vedea, în culmea puterii lui, ce rezervor de viață a alimentat. Piesa lui de teatru reproducea toate etapele prin care a trecut, de la vânzarea lui ismaeliților până la înălțarea lui în Egipt. Deci, *primul act*:

„Voi sunteți iscoade”, le zice Iosif fraților lui. „Nu, domnul meu, robii tăi au venit să cumpere hrană.” (Gen. 42,10)

Li se neagă mărturia despre identitatea pe care ei și-o asumă. „Ba nu, sunteți spioni”. Viața lui Iosif a fost cândva o hrană pentru ei, de care n-au avut nevoie. Acum, ei doreau această hrană. Grâul, adevărul vieții în simbol, i-a făcut să străbată drumul greu al recunoașterii vinovăției lor. Iosif îi provoca la cercetarea motivației lor: „Ba nu, nu sunteți cei care aveți nevoie de hrană. Căutați

altceva. Vă interesează altceva”, ar fi fost traducerea cuvintelor lui.

Al doilea act: I-a aruncat pe toți trei zile în temniță. Oare cum este să stai în „groapă”, fără prietenia și frăția pe care dorești să le ai cu tine în fiecare zi. Iosif le „neagă” frăția, pentru a se apropia și mai mult de ei. Acolo, în temniță, realizează răutatea inimii lor atunci când l-au vândut pe fratele lor mai tânăr. Sentimentul de a le păsa de cel aruncat în temniță s-a acutizat mai mult prin încarcerarea lui Simeon.

Al treilea act: „paharul furat”. „Ziceți că sunteți ceea ce spuneți, dar prin necinstea voastră se dovedește contrariul”, ar fi spus Iosif. „Nu sunteți cinstiți!” Nu putea fi o ocazie mai potrivită de a-și cerceta trecutul, vizavi de cinstea pe care i-o contestaseră lui Iosif.

Al patrulea act: privarea de libertate a celui socotit vinovat. Cine putea fi mai lovit de această hotărâre decât tatăl lor? Considerația pentru tatăl lor și pentru principiile lui era diferită de cea din trecut. Pentru tatăl lor și-ar fi dat viața. Cu mult timp în urmă, ura programată față de părintele lor era stilul lor de viață. Lucrarea unei convertiri reale era confirmată de compasiunea și de iubirea dezvoltate în viețile lor.

„Iubirea pe care Hristos o împărtășește și o inspiră ființei umane este o putere dătătoare de viață. Fiecare parte vitală a organismului este atinsă de puterea vindecătoare. Prin ea, sunt puse în mișcare cele mai elevate energii ale ființei. Ea eliberează sufletul de vinovăție, supărare, teamă și îngrijorare, care epuizează resursele vieții. Ea aduce liniștea și sentimentul de siguranță.” (M.H. 115, 1905)

Ce părere aveți? Să purtăm haine pestrițe sau nu? Nu vedeți că necazurile se țin lanț când porți o asemenea haină? Dacă Tatăl tău ți-a făcut-o, nu mai sta pe gânduri. Poart-o și intră în concurs. Șansa ta și a Creatorului de modele de viață este ca s-o dorească și ceilalți concurenți. Cred că ai și înțeles: haina pestriță este dragostea Tatălui tău. Universul se va ridica în picioare să aplaude o asemenea iubire.

Lăsați copilașii să vină la Mine

Compilație de **Cătălin Bărbulescu,**

directorul Departamentului
Tineret, Conferința
Muntenia

„Familia noastră construia o casă pe care aproape o terminasem. Mai erau câteva lucruri de finisat. Într-o sâmbătă, mama și tata se aflau în sufragerie și discutau despre câți bani mai aveau nevoie pentru una și pentru alta și ce mai trebuia cumpărat, dar când eu am început să mă plimb și să fredonez o melodie pop, au sărit în sus și m-au certat. Câteodată te întrebi: Ce rost mai au toate?”

(Fragment din jurnalul unui adolescent)

De ce atât de mulți tineri crescuți în familii creștine, respectabile, imediat ce cresc, se revoltă împotriva religiei? Faptul că tinerii Îl părăsesc pe Dumnezeu este o tragedie care se repetă prea des. Ce putem face ca să-i legăm pe copiii noștri de Dumnezeu cu o experiență așa de puternică, încât nimeni și nimic să nu o poată zdruncina?

1. Discutați cu copii

„Fiecare mamă ar trebui să-și ia timp pentru a discuta cu copiii ei, pentru a le corecta greșelile și, cu răbdare, a-i învăța calea cea bună.” (1 T., p. 390)

„Faceți în așa fel, încât viața creștină să fie atrăgătoare. Vorbiți despre țara în care urmașii lui Hristos trebuie să-și asigure cămine. Dacă faceți astfel, Dumnezeu vă va călăuzi copiii în tot adevărul, va sădi în ei dorința de a corespunde pentru locurile cerești, pe care Domnul Hristos S-a dus să le pregătească pentru cei care Îl iubesc.” (RH, 29 ianuarie 1901)

2. Citiți copiilor voștri

„Părinți, dacă vreți să vă educați copiii, ca să-L slujească pe Dumnezeu și să facă bine în lume, faceți Biblia manualul vostru. ... Înainte de orice învățătură predată în cămin sau în școală, trebuie să stea Biblia, ca marele educator. Dacă i se dă acest loc, Dumnezeu este onorat și va lucra pentru voi spre convertirea copiilor voștri.” (5 T., p. 322)

„Taților și mamelor, obțineți tot ajutorul ce-l puteți obține din studiul cărților și publicațiilor noastre. Luați-vă timp ca să citiți copiilor voștri... Faceți un cerc de citit în cămin, în care fiecare membru al familiei să lase deoparte grijile ce l-au preocupat în cursul zilei și să se alăture celorlalți în studiu. În mod deosebit, tinerii care s-au obișnuit să citească romane și cărți de povești ieftine au mult de câștigat participând, seara, la studiul familiei.” (Counsels to Parents, Teachers and Students, p. 138)

3. Faceți lecțiile cât mai simple

„Copilul trebuie obișnuit cu lucrurile lui Dumnezeu încă din primii ani. Mama trebuie să-i spună, în cuvinte simple, despre viața Mântuitorului pe pământ.” (Manuscris 2, 1903)

„Părinții să-i învețe pe copiii lor lecții din Biblie, făcându-le așa de simple, încât să poată fi înțelese cu ușurință.” (Letter 189, 1903)

4. Lecțiile să nu fie lungi, ci scurte – potrivite cu vârsta lor

„Când părinții își fac în întregime partea lor, dând învățătură peste învățătură, făcând lecțiile scurte și interesante și predându-le nu numai ca teorie, ci și prin exemplu, Domnul Se va alătura eforturilor lor și-i va face învățători eficienți.” (Signs of the Times, 13 august 1896)

5. Stabiliți ca altarul de dimineață și cel de seară să fie conduse de copii

„Ceasurile de închinare de dimineață și de seară ar trebui să fie cele mai plăcute și mai folositoare din toată ziua. În mod sigur, aceste ore nu trebuie să fie tulburate de nici un fel de gânduri agitate și lipsă de bunătate; să fie un timp când părinții și copiii se strâng laolaltă pentru a se întâlni cu Isus și pentru a cere în cămin prezența îngerilor sfinți. Minutele de închinare să fie scurte și pline de viață, potrivite acelei ocazii și variate din timp în timp. Toți să se unească în lectura Bibliei, să învețe și să repete adesea Legea lui Dumnezeu. Interesul copiilor va fi sporit, dacă li

se va permite din când în când să aleagă ei pasajul care va fi citit. Menționați orice lucru care va sluji la ilustrarea înțelesului ei. Când perioada de închinare nu este astfel prelungită, cei mici pot să ia parte la rugăciune și să participe la cântare, chiar dacă aceasta nu înseamnă decât o singură strofă.” (Educație, p. 186)

6. Învățați-l pe copil să se roage

„Educația spirituală a copilului începe în cămin. Mama, ca prim educator, trebuie să-i învețe pe copiii ei cum să se roage, punându-i să repete după ea o rugăciune simplă. Mântuitorul locuiește în casele acelora care-i învață pe copiii lor să se roage, și binecuvântările Lui sunt asupra lor. Puterea salvatoare a harului lui Dumnezeu va fi revărsată peste asemenea tați și mame.” (RH, June 23, 1903)

„Învățați-i pe copiii voștri să se roage din pruncie; învățați-i să-și înalțe vocile către Dumnezeu în rugăciune. El este Creatorul lor, Cel care poate aduce bucuria în inimile

lor, Cel care le poate da mulțumirea; Cel care îi poate conduce pe drumul virtuții și care poate remodela chiar și tendințele care le-au fost transmise de către părinți neînțelepți.” (1SAT 269.1)

7. Ei nu au nevoie de predici, ci de modele

„Chiar când sunt destul de mici, copiii observă. Dacă părinții spun că Biblia nu este călăuză și sfătuitoare lor, dacă ei desconsideră solia adusă lor, același spirit indiferent – de nu-mi pasă; voi avea propria cale – va fi manifestat și de copii.” (MS. 49, 1898)

„Părinților le este încredințată marea lucrare de educare a copiilor lor pentru viața veșnică. Mulți tați și multe mame par să creadă că a-i hrăni pe micuții lor, a-i îmbrăca și a le oferi o educație după standardul lumii înseamnă îndeplinirea datoriei. Ei sunt prea ocupați cu afaceri sau plăceri pentru a face din educația copiilor studiul vieții lor. Nu caută să-i instruiască în așa fel, încât ei să-și folosească talentele pentru onoarea Mântuitorului lor. Solomon nu a spus: Spune-i unui copil calea pe care trebuie să meargă și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea ci: Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.” (RH, 24 iunie 1890)

Cine are grijă de copiii noștri?

Jennifer Jill Schwirzer,

soție, mamă și scriitoare din Putnam, Connecticut

Mușcătura veninoasă a culturii actuale se află pe punctul de a provoca răni profunde și nevindecabile.

Ziua aceea era destinată cumpărării de haine. De îndată ce am terminat de spălat vasele folosite la micul dejun, eu și fetele mele, preadolescente, am sărit în mașină și ne-am îndreptat spre magazinul nostru preferat. Ajunse acolo, pe un perete, am observat un panou pe care scria: „Pentru a-i ocroti pe copiii noștri, vă rugăm să nu-i lăsați neînsoțiți în magazin!”

Mi-am zis în sinea mea: „*Ce gest frumos din partea magazinului să-i numească pe toți 'copiii noștri'!*”. Ar fi putut să scrie ceva de genul: „Părinți, nu-i scăpați din ochi pe copii, dacă nu vreți să le vedeți fotografiile în cine știe ce reclame”, punând întreaga povară pe umerii părinților. Dar felul în care era scrisă avertizarea voia parcă să spună că grija pentru copii constituia preocuparea *întregii* comunități. Câtă atenție! Cât de mișcător! *Copiii noștri!*

La vremea prânzului, am mers la micul restaurant Wendy's, luând cu noi și stomacurile noastre goale. Aveam doar atâta măruniș cât să cumpăr trei „porții mari”, care aveau salată, tortilla, desert și așa mai departe.

„O, ar trebui să cumpărați câte o porție mare pentru fetele dumneavoastră”, zâmbi o femeie din spatele casierului. Am fost de

acord, când am aflat că era, de fapt, cu 19 cenți mai ieftină decât o porție pentru adulți. Am dat omului cei șapte dolari și ceva ai mei, după care el mi-a dat farfuria cu porția pentru adulți, care se potrivea de minune cu dimensiune palmei mele, și farfuriile cu porțiile pentru copii, care erau aproape cât un capac de tomberon. În plus, au mai primit gratuit o băutură răcoritoare și un castron separat cu desert, în timp ce eu urma să pun budinca peste salata mea de cartofi și să beau apă. M-am uitat la casier cu neîncredere, la micuța mea farfurie și la capacele de tomberon, apoi din nou în sus, spre casier, implorând milă în tăcere.

„Știu”, îmi aruncă el o privire timidă. Bineînțeles că tot ce am primit a fost simpatia lui și nimic altceva. Poate că cei de la Wendy's au presupus că părinții vor mânca din farfuriile copiilor lor, dar ei nu au știut cât de zgârciți sunt copiii mei când este vorba de mâncare. De fapt, decizia a fost luată probabil de o sală de ședință plină de VDFC-uri (venit dublu, fără copii), fără să se gândească puțin la gradul de lăcomie al copiilor flămânzi.

Copiii noștri!

Mi-am terminat prânzul repede, datorită dimensiunilor lui „uriae” și am avut timp să reflectez în timp ce-mi priveam copiii cum și-l savurează liniștiți pe al lor. M-am gândit cât de adesea acordăm importanță protejării sau apărării copiilor noștri de pericolul fizic.

Influența devastatoare a culturii actuale

Dar uneori mă întreb cât de bine protejați sunt copiii noștri în realitate. Atât de des, protecția tinerilor înseamnă puțin mai mult decât protecția fizică și acordarea anumitor drepturi. Acest lucru ajunge să nu

fie deloc protecție, pentru că cei mai mari distrugători de copii sunt ei înșiși. Nu este vina lor, ci a societății și a familiei, pentru că nu au reușit să-i pregătească pentru influențele spirituale devastatoare ale culturii actuale.

Mass-media transmite tinerilor trei mesaje: băutura, cheltuirea banilor și viața sexuală. Aceste trei obsesii se transformă în trei boli: abuzul, materialismul și imoralitatea. Lumea unui tânăr este legată de sursele acestor mesaje ale morții: televizorul, casetele video, filmele și MTV.

Analizați următoarele fapte: majoritatea celor infectați cu virusul HIV au vârste cuprinse între cincisprezece și douăzeci și patru de ani. Cei mai mulți dintre acești adolescenți au fost infectați din cauza sexului neprotejat.¹ Organizația American Health Foundation raportează înrăutățirea tendințelor tinerilor în câteva domenii, printre care omuciderea, sinuciderea, vătămrile corporale intenționate, graviditatea în rândul adolescentelor și obezitatea în rândul copiilor.² Suicidul este a doua cauză provocatoare de moarte printre adolescenții cuprinși între cincisprezece și nouăsprezece ani.³ O altă cauză provocatoare de moarte printre adolescenți o constituie accidentele de circulație, multe dintre ele, din cauza consumului de alcool.⁴ Cea mai ridicată rată de folosire ilicită a drogurilor se găsește printre tinerii între șaisprezece și douăzeci de ani.⁵ Nu este necesar să fii psiholog pediatriu ca să înțelegi că tineretul nostru se autodistrug.

Adolescența este perioada separării emoționale de familie și asocierea cu cei de-o seamă cu tine. Dumnezeu a pus mecanismul acesta în fiecare specie din motive de supraviețuire, dar cel rău l-a exploatat pentru a produce distrugere. Atunci când acceptarea prietenilor devine deosebit de importantă pentru copii, vrăjmașul lor îi face periculoși unii pentru ceilalți. Ceremoniile de

trecere dintr-o etapă în alta includ toate activitățile autodistructive – activitatea sexuală, drogurile și alcoolul, moda, violența – pe care mass-media le vinde cu succes.

Mass-media și copiii noștri

Ca părinți, trebuie să ne dăm seama că noi și mass-media avem ținte diametral opuse. Noi dorim ca fiii și fiicele noastre să fie fericiți și echilibrați; mass-media vrea să obțină bani de la ei. Nu există nici o șansă de armonizare a intențiilor noastre cu ale acestor negustori flămânzi după bani din spatele camerelor de luat vederi.

Adolescenții se uită la televizor aproximativ 21 de ore săptămânal, în timp ce alocă în fiecare săptămână doar 49 de minute de conversație cu mama și 35 cu tatăl. Aceasta înseamnă că, în privința adolescenților, mass-media își aduce aportul de 14 ori mai mult decât părinții lor.⁶

Culegem rezultatele distrugerii spirituale a tinerilor. Această distrugere bagatelizează încercările noastre de a oferi un refugiu legal membrilor tineri ai lumii noastre. Putem să-i protejăm cât vrem, dar ei nu vor fi salvați atâta timp cât sunt neprotejați de autodistrugerea indusă de mass-media.

În timp ce fetele mele „rădeau” cel de-al șaptelea fel de mâncare, eu mă bucuram că cei de la Wendy’s demonstraseră atâta grijă pentru

corpurile lor aflate în creștere. Totuși, ei nu aveau de gând să le protejeze de mușcătura veninoasă a culturii actuale. Doar vigilența unor părinți spirituali, iubitori, ar putea face aceasta. De aceea m-a așezat Dumnezeu în viața lor. Și așa le protejez eu, uneori în armonie cu propriile proteste.

În domeniul mântuirii, fetele nu sunt copiii noștri, sunt copiii mei. De fapt, ele sunt copiii lui Dumnezeu, care mi-au fost încredințați pentru o vreme. Iar eu am grijă de ele. Am răbdare suficientă să-și termine prânzul și, totodată, am grijă să le protejez, să le ajut și să le adăpostesc de o lume care a înnebunit.

¹ The World AIDS Day Resource Booklet, *Why We Should Care*, http://www.hivinsite.ucsf.edu/social/misc._documents/2098.34.77.html#2

² American Health Foundation, *Child Health Report Card*, <http://www.ahp.org/c24advis.html>

³ David DeMaso, M.D., Forum; *Teen Suicide*, <http://www.rmfof.org/b.3550.html>

⁴ Center for Disease Control, *Alcohol and Other Drug Use Among High School Students*, United States, 1990. Morbidity și Mortality Weekly Report 10/01, p. 776

⁵ National Institute on Drug Abuse, 1997, National Household Survey on Drug Abuse

⁶ Mary Pipher, Ph.D., *Reviving Ophelia* (New York: Ballantine Books, 1995), p. 288

Înțelegere și ajutor,

elemente esențiale în păstoria adolescenților

Ion Buciuman,

secretarul Asociației Pastorale
la Uniunea Română

*„Da, Doamne,
I-a răspuns
Petru, știi că Te
iubesc. Isus i-a
zis: Paște
mielușei Mei.”
(Ioan 21, 15 u.p.)*

Păstoria mielușilor este prima însărcinare primită de Petru la Marea Tiberiadei. La prima vedere, este și cea mai ușoară chemare dintre cele trei oferite. Dar aceasta, numai la prima vedere. În realitate, păstoria copiilor și a adolescenților ridică probleme delicate datorită câtorva considerente.

În timp ce generația de vârstă pastorului este înțeleasă din interiorul ei, ca unul care se confruntă cu aceleași neajunsuri și provocări, generația celor mici este cu atât mai greu de înțeles, cu cât distanța în timp este mai mare.

Mentalitatea și orientarea personală a pastorului pot atenua sau agrava această defazare a generațiilor. Există moduri de gândire care se mlădiază mai ușor sau mai greu și care pot trăi empatia cu o generație diferită, mai mult sau mai puțin eficient.

În orice caz, îngrijirea pastorală a celor mici este departe de a fi un lucru care merge bine de la sine. Aflat și în slujba copiilor și a adolescenților, pastorul se află într-o misiune care îi cere efort

binevoitor și liber ales, pentru a putea înțelege în mod corespunzător problematica specifică și, cu atât mai mult, în ajutorarea de calitate a acestei categorii de către membrii bisericii.

Cu ce se confruntă adolescenții?

Cu câțiva ani în urmă, am condus un mic studiu, pentru a-mi da seama care sunt cele mai mari motive de nemulțumire și îngrijorare din rândul copiilor și tinerilor noștri. Datele obținute de testul meu, confirmă faptul că micuții noștri fac parte dintr-o generație care se confruntă cu aceleași necazuri pe care le au în general toți adolescenții din toată lumea.

Cei mai mulți dintre copiii noștri sunt nemulțumiți de relațiile pe care le constată și în care sunt implicați, în propria familie, acasă, precum și la nivelul familiei largite, la biserică. Fără să-și dea seama că ei înșiși sunt o parte a supărărilor pe care le sesizează, adolescenții sunt îngrijorați de nivelul slab de coeziune și comuniune la

nivelul căminurilor lor. Acest factor de neîmplinire îi conduce pe mulți dintre ei să caute mai degrabă prietenia colegilor și se orientează spre activități personale, cât se poate în afara familiei.

Sigur că aici intră în discuție și un anumit nivel de independență sănătoasă, dar cea mai puternică presiune pentru a părăsi familia părintească sau cel puțin pentru a reduce cât mai mult contactul cu ea, este

furnizată de nemulțumirea tinerilor față de propria lor familie.

Procesul creșterii produce la adolescenți trăiri emotionale noi, care pot conduce la o teamă și la o nesiguranță care așteaptă să fie înțelese și asistate în mod corespunzător. Atracția naturală spre celălalt gen este o istorie întreagă și se manifestă foarte diferit de la o fază la alta a creșterii. De la contemplare și admirație până la confruntare și abuz, cu violență verbală și fizică, întreaga serie de trăiri și manifestări sunt prezente.

Starea de sănătate personală sau teama că ceva nu este cum trebuie cu sine, îi poate conduce uneori pe copii și adolescenți la temeri și îngrijorări trăite foarte intens și dureros. Cine poate ajuta în asemenea situații, dacă nu înțelege mai întâi cum stau lucrurile.

Foarte de timpuriu, copiii încep să înțeleagă diferențierea sexuală și încep să-și pună tot felul de întrebări. Unele vor fi împărtășite deschis cu părinții. Altele vor fi discutate amplu cu prietenii sau vor rămâne doar căutări confuze și stânjenitoare. Potopul mediatic, care se abate nemilos cu reclamele presărate copios cu supra stimuli de conotație sexuală, contribuie din plin la alimentarea stării de perplexitate, în care se găsește uneori adolescentul din familia noastră.

Specifică vârstei adolescenței mai este și întrebarea cu privire la identitatea proprie. „Cine sunt eu sau cine aș fi fost, dacă lucrurile s-ar fi întâmplat altfel și m-aș fi născut într-o altă familie sau într-o altă țară?”

Sunt apoi provocări privitoare la credință. Adolescenții nu pot face față în mod rațional obiecțiilor pe care sistemul de educație laic le are față de adevărurile biblice. Simpla lecție de religie, o oră pe săptămână, este pentru mulți copii singura posibilitate de a găsi răspuns la aceste întrebări. Această ocazie săptămânală poate deveni cauzatoare de dileme și mai mari, în loc să le rezolve pe cele

existente deja. Lumea și biserica se află într-un război vechi și perfid, iar lumea depune eforturi imense, ca să-l câștige pe adolescentul de azi ca beneficiar și consumator de mâine, în timp ce biserica abia se îndură să facă ceva ne semnificativ pentru a face religia atrăgătoare și rezonabilă și pentru închinătorul foarte tânăr.

Una dintre cele mai mari provocări, și cu cea mai înaltă rată de creștere, este dependența. Fie că este vorba de substanțe care promit marea descoperire a extazului, fie că este vorba de deprinderi și comportamente de care nu se mai poate lăsa, tineretul este atras și împins către consumul de droguri, pe calea banală a băuturilor care conțin cofeină, apoi cafeaua însăși cu tutunul și alcoolul. De aici și până la narcomanie este doar un singur pas. Unul pe care cei mai mulți tineri sunt ispiți și-l vor face.

Am trecut doar în revistă lista de amenințări reale, care înconjoară turma celor mici și vulnerabili, pe care Mântuitorul i-a încredințat spre păstrare și hrănire, lui Petru și fraților lui de slujbă.

Ajutorul de care tinerii au nevoie

Dacă pentru înțelegerea nevoilor și frământărilor cu care se confruntă tineretul, este nevoie de un efort conștient, iar simpla intuiție nu ajută prea mult, asistarea acestor nevoi presupune și pretinde un efort mult mai calificat. În primul rând, programul activităților desfășurate la biserică necesită o schimbare, astfel ca pentru copii și tineri biserica să poată oferi ceva semnificativ. În unele biserici, se obișnuiește ca pastorul sau cineva cu experiență și har, să pregătească un program pentru copii, chiar înainte de predică. Acest lucru este bun, dar nu este suficient. Pentru că tot discutăm de ora de predică, trebuie să subliniez faptul că a desfășura alte activități cu copiii în timpul acesta, nu mi se pare cea mai bună formulă. Este nevoie ca unele momente ale Sabatului să

reunească întreaga familie a bisericii, și care să fie acest moment, dacă nu ora de predică. Acest lucru va crea anumite dificultăți predicatorului, dar atunci când predica este înțeleasă și de un copil, avem siguranța că și cei mari o vor înțelege, altfel mă îndoiesc că lucrurile pe care nu le pot înțelege copiii vor fi foarte ziditoare pentru adulți. Dacă copiii se simteau bine în jurul Marelui Învățător când îi învăța pe cei mari, este nevoie ca și predicatorii noștri să aibă harul acesta.

Predica pentru nevoile tineretului este clară, inspiratoare de viziune, înălțătoare de suflet și entuziastă. Lungimea ei nu poate depăși timpul în care atenția poate fi menținută trează. Practic, atunci când copiii și tinerii încep să se plictisească la predică este semnul că, în curând, și părinții lor vor face la fel, dacă nu cumva au luat-o înaintea acestora.

Predicarea este doar o parte a lucrării pe care responsabilii spirituali o au față de membrii de toate vârstele și cu atât mai mult față de tineret. Departamentul de Tineret are un program complet, care cuprinde toate activitățile necesare pentru a întâmpina nevoile specifice, dar acest lucru nu-l poate face pe pastor să considere că el nu mai are nimic de făcut. Este o obligație profesională să fie familiarizat cu aceste programe, chiar dacă

activitățile cu tineretul nu sunt cea mai tare parte a competenței sale. Tinerii vor aprecia foarte mult fiecare ocazie pe care pastorul o are de a discuta cu ei și a răspunde la întrebările lor, dar mai ales la nevoile lor. Unii dintre noi ne aducem aminte aproape cu venerație de pastorii care ne-au povățuit la vremea copilăriei și tineretului nostru. Uneori, câteva cuvinte adresate personal valorează mai mult decât un întreg ciclu de predici ținute de la amvon. Orice pastor care își respectă chemarea sa divină va asculta porunca Maestrului de a păstori mielușei atunci când face o vizită în familie. El va fi uimit de gradul foarte mare de deschidere și încredere și de lipsa de prejudecăți din partea tinerilor și a copiilor cărora li se acordă atenție și importanța cuvenită.

În ciuda aparențelor, conform cercetărilor de specialitate, copiii și tinerii apreciază tot așa de mult ca și adulții înaltul privilegiu al rugăciunii. Dacă pastorii noștri vor putea oferi tinerei generații cele mai bune modele și căi de exprimare a evlaviei personale, biserica nu ar avea prea multe motive de îngrijorare, nici cu privire la viitorul bisericii, și nici cu privire la calitatea spirituală a

tineretului nostru. Când copiii și tinerii noștri vor prinde drag de studiu și rugăciune, lucrarea pastorului și cea a bisericii vor fi scutite de multe neajunsuri și vor beneficia de o resursă inepuizabilă de energie proaspătă și plină de viață.

Câteva cuvinte se cade să spunem aici despre metodele de lucru cu tineretul. Uneori, privite de pe margine, ocaziile și întrunirile tineretului sunt pline de haz, fără rost și chiar cu anumite nuanțe de vinovăție. Dacă se ajunge acolo cu adevărat, este un abuz și o denaturare, dar metodele creative au cu totul alt scop. Jocul poate deveni un scop în sine sau, în cel mai fericit caz, o sursă de bună dispoziție, dar metoda jocului este un lucru cât se poate de serios, dacă este folosit cu iscusință și clarviziune. Într-un context de entuziasm și bucurie, realitățile din viață sunt probate și exersate într-un mod care atinge mult mai bine analiza și gândirea sănătoasă, decât ar face acest lucru, o prezentare orală liniară.

Am afirmat ceva mai devreme că orele de religie sunt singurele ocazii pentru mulți copii de a avea de a face cu educația religioasă. Este regretabil dacă este așa, iar dacă ar fi, atunci, cum ar trebui să fie aceste ore?

Profesorul de religie, care este cel mai recomandabil a fi pastorul, trebuie să considere că cea mai mare ocazie pentru el este aceea de a forma obiceiuri corecte de studiu și devoțiune. Practic, profesorul trebuie să-i asiste pe copii să-L descopere pe Dumnezeu, în mod personal. Integrarea instituțională este mai puțin importantă pentru educația religioasă decât orientarea personală în raport cu Dumnezeu. Știu că există o programă care trebuie avută în vedere. Eu nu protestez împotriva programei, ci a manierei lipsite de responsabilitate, în care educația religioasă este săvârșită uneori. Când religia ajunge să fie privită ca o obligație de serviciu pentru profesorul de religie și ca o obligație școlară pentru elev, sistemul este falimentar de la început. Numai pasiunea și chemarea personală mai pot îndrepta aceste lucruri.

Ceea ce vreau să spun în concluzie este că, nevoii de Dumnezeu a tinerilor, trebuie să răspundem competent și responsabil. Cel mai mare câștig este să-i conducem eficient la Dumnezeu care îi va păzi de orice rău de care ne temem pentru ei. (Sublinierile aparțin redacției).

Distracție și inconștientă

Ce poate fi rău într-o mică distracție necugetată?

Deodată se făcu liniște în mica bucătărie a lui Angie și LeeAnn. Pentru o clipă, ne-am uitat țintă unii la alții. Eram eu, cele două colege de cameră, soțul meu și Pete – un prieten necredincios, care tocmai sugerase să ne facem un test de puritate, doar așa „ca să ne distrăm”. Nu mi s-a părut a fi ceva rău. Poate puțin ciudat, dar nu rău. Cel puțin vom fi împreună cu Pete, m-am gândit eu. În acest fel, am putea încerca să îl facem să se simtă bine cu noi.

Mi-am îndreptat repede privirea spre LeeAnn și am observat că începea să se încrunte în semn de dezaprobare. Dar, înainte să o pot întreba care era problema, Pete a întrerupt tăcerea:

– Cred că ar trebui să-l facem! ne-a încurajat el, zâmbind. Ce, vreți să spuneți că aveți ceva de ascuns? Oricum, eu cred că sunt cel mai puțin pur dintre noi.

În timp ce Angie și Chris au continuat conversația, eu mă uitam la LeeAnn. Fiind convertită la creștinism doar de câteva luni, era înzestrată cu o conștiință deranjant de sensibilă. Mi-aș fi dorit să o aducă la tăcere cel puțin pentru acea ocazie.

Atunci, mi-am adus aminte de o întrebare pe care mi-o pusese soțul meu cu puțin timp în urmă și tare mi-aș fi dorit s-o întreb același lucru și pe LeeAnn: Ce poate fi rău într-o mică distracție necugetată?

La urma urmei, Pete era prietenul nostru. Nu puteam să-l jignim, respingându-i propunerea și, pe lângă asta, nu era nimic rău într-un mic test de puritate.

– Și eu accept! am zis înainte să mă pot răzgândi. Dar să nu mă obligați să citesc răspunsurile cu voce tare.

– Ce vorbești? Tocmai în asta constă toată distracția, a murmurat Pete.

Stând vizavi de mine, LeeAnn își îndepărtă scaunul de la masă. *Nu acum, LeeAnn!* m-am rugat eu încet. *Nu-l face să creadă că suntem niște ciudați!*

– Eu voi face cu totul altceva, ne-a spus LeeAnn, în timp ce se ridica în picioare. Nu cred că Isus ar fi de acord cu ce vreți voi să faceți.

Zdrang!

Deodată, conștiința a început să facă presiuni puternice asupra inimii mele. Deoarece Dumnezeu nu putuse să ajungă la mine prin mijloace non-verbale, El o folosisese pe LeeAnn pentru a mă convinge.

Dar oare m-a convins?

În tăcerea penibilă care a urmat, am început să îmi reconsider convingerile pe care le aveam. LeeAnn era, din când în când, puțin fanatică. Oare nu era mai important să câștigăm prietenia lui Pete decât să îl îndepărtăm cu sistemul nostru rigid de valori?

Am șovăit pentru un minut, indecisă, apoi Pete a întrebat:

– Angie, unde ți-e calculatorul? Haide să facem testul!

Poate că în acel moment aș fi putut să recunosc în ideea lui Pete provocarea pe care el o făcea standardelor noastre morale. Dar eram atât de împărțită! Lucram cu Pete de luni de zile, încercând să-l facem să vină cu noi la biserică și chiar să-l convingem să participe la o serbare locală, de Paști. Oare refuzul nostru de a face acest test de puritate ar fi distrus prietenia pe care o stabilisem deja?

Înăuntrul meu, mă îndoiam. Și, în momentele de liniște care au urmat, noi, cei trei creștini care mai rămăseserăm în încăpere, ne-am decis: vom merge până la capăt.

Mai târziu, în timp ce LeeAnn urmărea casete video cu subiect creștin în camera ei, noi răspundeam roșind la ceea ce am știut imediat că era o greșală enormă. E adevărat că întrebările nu erau ostentative, dar, în ansamblu, testul era făcut în așa fel, încât să trivializeze lucruri cu care știam că nu e bine să glumești sau să bravezi.

Toți eram conștienți de aceste lucruri. Cu excepția lui Pete.

**Sarah Coleman
Kelnhöfer,**

Adventist Review, decembrie 2002

Imediat după...

Au trecut câteva săptămâni. Acum, după mustrarea plină de dragoste a lui LeeAnn, încă mă mai gândesc la acea seară. Oare de ce nu m-am ridicat să-mi susțin punctul de vedere și pe cel al lui Dumnezeu? De ce nici unul dintre noi nu a avut curajul să vorbească? De ce conștiința lui LeeAnn a reacționat atât de vehement, în timp ce a mea a emis niște semnale anemice de avertizare doar la început? Mai mult decât atât, mi-a revenit de multe ori în minte întrebarea rămasă fără răspuns pe care mi-o pusese Chris cu câteva luni în urmă: „Ce poate fi rău într-o mică distracție necugetată?”

Când mi-a fost pusă această întrebare, eu și soțul meu tocmai ne întorceam acasă după ce urmăriserăm un film la niște prieteni, iar eu comentam indignată felul în care actorii ar recurge la orice numai să stârnească râsul. Deoarece m-am mândrit dintotdeauna că am o conștiință sensibilă, i-am răspuns foarte prompt și puțin îngâmfată: „Nu e nimic rău într-o distracție necugetată”, îmi aduc aminte că am spus, „doar că prefer să fiu necugetată cu un grup de prieteni decât să mă izolez în fața unui televizor. Nu mă deranjează televizorul, și, de obicei, nu îl închid. Dar îmi arăt dezacordul față de prietenii mei, dacă încep să mă șicaneze.”

La acea vreme, consideram această afirmație adevărată, dar acum, după experiența cu Pete și cu LeeAnn, mă văd în postura unei ipocrite. Voiam să-mi arăt dezacordul față de prietenii mei? Nici pe departe! Cedând în fața ideii de a fi „normală” în acea seară, nu am făcut altceva decât să las să treacă pe lângă mine o ocazie de a da mărturie. Oare ce spune acest lucru despre caracterul meu?

Îmi aduc aminte de cuvintele lui Isus adresate ucenicilor Săi: „Dacă ați fi din lume, lumea ar iubi ce este al ei; dar pentru că nu sunteți din lume și pentru că Eu v-am ales din

mijlocul lumii, de aceea vă urăște lumea. Aduceți-vă aminte de vorba pe care v-am spus-o: 'Robul nu este mai mare decât stăpânul său'. Dacă M-au prigonit pe Mine, și pe voi vă vor prigoni...” (Ioan 15,19,20).

Aici, în America, unde locuiesc eu, probabil că nu vom fi persecutați ca cei din biserica primară pentru concepțiile noastre creștine, dar ideea principală din acest verset rămâne încă valabilă. Dacă suntem în acord cu Dumnezeu, atunci între standardele noastre și ale celor din lume va exista întotdeauna o deosebire. Prietenii noștri vor observa o diferență și vor crede că nu suntem normali.

Tocmai această unicitate inevitabilă mă sperie – așa cum cred

că îi sperie pe toți din generația mea – și atunci, pur și simplu, închid ochii în fața chemării clare a Bibliei de a fi altfel.

Logica este de fapt destul de simplă. Sunt și așa destul de ciudată. Nu fumez, nu beau, nu mestec gumă cu nicotină – și restul pe care le știți – așa că vreau totuși să mai păstrez cel puțin un pic de teren comun între mine și prietenii mei necredincioși. Îmi plac asemănările care există între mine și restul lumii: îmi place vestimentația sau muzica la modă și, deseori, împărtășesc felul nepăsător în care prietenii mei privesc societatea. Și, deși pare superficial, îmi regăsesc cel puțin o parte din identitate în aceste domenii comune.

Dar oare ce spune Dumnezeu cu privire la aceste lucruri?

„Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu! Și suntem. Lumea nu ne cunoaște, pentru că nu L-a cunoscut nici pe El.” (1 Ioan 3,1)

„Voi însă sunteți o seminție aleasă, o preoție împărătească, un neam sfânt, un popor, pe care Dumnezeu Și l-a câștigat ca să fie al Lui, ca să vestiți puterile minunate ale Celui ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată; pe voi, care odinioară nu erăți un popor, dar acum sunteți poporul lui Dumnezeu; pe voi, care nu căpătaserăți îndurare, dar acum ați căpătat îndurare.” (1 Petru 2,9,10)

După cum spune El, toată identitatea mea se regăsește în Hristos. Nu mai fac parte din întuneric. Sunt copilul Lui, un copil al Luminii. Cum pot îndrăzni să mă numesc creștin și în același timp să am un stil de viață lumesc, în care să îmi găsesc valoarea și stima de sine?

Așa prostesc cum pare, este exact lucrul pe care eu îl făceam (vezi tabelul cu „Răspunsurile Bibliei pentru cel mai des folosite scuze”, ca tratament intensiv împotriva obiceiului de a găsi explicații). Și acum, că mi-am dat seama, este datoria mea de creștin devotat să îndrept răul pe care l-am făcut. După multă meditație și rugăciune, am descoperit câteva căi de a armoniza conștiința felul în care mă distrez cu cel pe care îl încurajează Dumnezeu.

Timpul este foarte prețios

Primul act creator al lui Dumnezeu a fost acela de a aduce la existență timpul (Gen. 1,5). În centrul Celor Zece Puncte stă cererea de a petrece o parte din timpul nostru oferindu-l pe Creator (Exod 20,8-11). În Psalmii, în Noul Testament, apar „Dormiți ca feceră din veacurile acelei răvni, ca să păstrați pacea și să fiți o deplină tăcere, ca să fiți în pace și în liniște, ci să căutați pe Dumnezeu cu toată inima, mintea și puterea” (Efes 1,1-2). Mai

minutele zilelor noastre contează infinit mai mult decât ne putem noi imagina?

Chiar înainte de a merge la liceu, am dat peste un citat care și acum se găsește pe biroul meu: „Iubești viața? Atunci nu irosi timpul, căci viața înseamnă timp” (Benjamin Franklin, *Poor Richard's Almanac* [1746]).

Existența noastră este măsurată de bătaia constantă a timpului. La sfârșitul vieții, suma faptelor și a concepțiilor noastre de pe pământ va determina locul unde ne vom petrece veșnicia. Presupunând că ajungem în ceruri, amintirile legate de timpul petrecut pe pământ vor fi singurul bagaj pe care îl vom căra cu noi pe acele porți. Vom fi conștienți de toate greșelile și biruințele noastre. Și, deși Isus promite că „va șterge orice lacrimă din ochii lor” (Apoc. 7,17), nu-i așa că ar fi minunat ca această sarcină să-I fie ușurată atunci când va ajunge în dreptul nostru, în rândul celor mântuiți, care plâng? Nu știu despre voi, dar eu vreau să vărs cât mai puține lacrimi din cauza regretelor. Și un mod sigur de a face acest lucru este să prețuim fiecare minut al vieții noastre suficient de mult, încât să merite să fie trăit.

Apreciați lucrurile de valoare

Neluând în considerare valoarea timpului, de câte ori eu – sau voi – nu l-am irosit într-o formă inutilă de distracție? În cazul meu, ocaziile de acest gen mi se adună grămezi în minte și au menirea să îmi aducă aminte despre cât sunt de slabă. Filme proaste, glume nesărate, conversații inutile și multe altele mă fac să mă înfior când mi le reamintesc. Acum, în liniștea biroului meu, înconjurată de fotografii cu prieteni, familie și natură, îmi dau seama că m-am rătăcit. Dar atunci când sunt confruntată cu o anume situație – când prietenii mă imploră să mergem să vedem un film sau când aud genericul emisiunii mele preferate – simt nevoia să știu ce este rău în ceea ce fac.

Probabil că, dacă nu aș fi fost creștină, nu ar fi fost nimic „rău” în a asculta muzică sau în a viziona un spectacol ieftin de televiziune. La urma urmei, toată lumea o face, nu-i așa?

Dar sunt creștină și nu pot să nu mă gândesc că, dacă Isus ar sta chiar acum în camera mea de oaspeți, ar avea o opinie radical diferită de restul lumii. Cum pot să-mi dau seama? Din nou, este destul de simplu.

„Încolo, frații mei, tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună, și orice laudă, aceea să vă însușească” (Fil. 4,8).

Dumnezeu dorește să ne concentrăm asupra lucrurilor pe care El le consideră importante. Aceasta înseamnă să cântărim fiecare formă de distracție în funcție de standardul Său infailibil, lucru care s-ar putea să anuleze cele mai multe din distracțiile de sâmbătă seara. Dar, la sfârșit, se va vedea că merită mai mult decât orice film ieftin sau decât orice escapadă la vreun club, pentru că Îl vom auzi pe Isus spunând: „Bine rob bun și credincios; ai fost credincios în puține lucruri, te voi pune peste multe lucruri; intră în bucuria stăpânului tău!” (Mat. 25,23).

Țineți cont de impactul faptelor voastre asupra altora

Creștinii, fiind „copii ai lui Dumnezeu” (1 Ioan 5,19), sunt chemați să-L prezinte pe El în cea mai bună lumină posibilă. Fie că suntem în prezența necreștinilor sau a necredincioșilor, suntem, așa cum spune El, „lumina lumii” (Mat. 5,14). Oricine poate căuta la noi călăuzire spirituală. Nu putem ști cine se uită la noi în mod special, lucru care face ca responsabilitatea noastră să fie și mai mare. În orice punct, faptele noastre pot să slăbească credința unui (potențial) creștin. Dar pot să o și întărească. Care dintre aceste două efecte vi l-ați dori?

Gândiți-vă! Vizionarea unui film cu violență, injurături și aluzii sexuale reprezintă cumva relația voastră cu Hristos într-o lumină pozitivă? Dar muzica pe teme seculare? Sau petrecerea timpului în fața televizorului în detrimentul unor discuții constructive?

Teoretic, toți ar trebui să fim nerăbdători să-L mărturisim pe Domnul Hristos celor din jur. Dar faptele noastre obișnuite anulează cumva „cuvintele” pe care le repetăm cu atâta grijă? Dacă suntem cu adevărat „împuțerniciți ai lui Hristos” (2 Cor. 5,20), ce fel de limbaj folosim atunci când ne adresăm oamenilor cărora suntem trimiși să le vorbim? Limbajul iubirii, al purității creștine și al sfințeniei autentice? Sau limbajul cel ușor de vorbit, de genul „sunt creștin, dar sunt la fel de simpatic ca și prietenii mei, pentru că fac aceleași lucruri ca și ei”.

Să nu mă înțelegeți greșit. A fi creștin nu înseamnă să îți scadă automat „coeficientul de simpatie”. De fapt, a fi creștin devotat înseamnă să-i poți atrage pe oameni cu ușurință. De ce? Nu pentru că ascuți muzica pe care o ascultă și ei. Nu pentru că frecvențezi locurile pe care ei le consideră cele mai bune. Și, în mod sigur, nu pentru că știi cum sună melodia de la cea mai nouă reclamă de bere sau titlul amuzant de la cel mai nou spectacol de televiziune. Ci, pur și simplu, pentru că emani încredere și dragoste: încredere că distracțiile tale sunt în acord cu un standard mai înalt decât cel al lumii, încredere că nu ai nevoie de distracții picante, pentru a avea o viață împlinită, și dragoste pentru adevăratele plăceri pe care Dumnezeu ni le oferă pretutindeni. Cu o asemenea combinație, ce creștin ar mai avea timp să se preocupe să țină pasul cu cele mai noi filme?

Gândiți-vă la propriul suflet

Pe lângă faptul de a da mărturie, mai există un motiv pentru care distracțiile mă preocupă atât de mult: eu însămi.

Când va veni în sfârșit „ziua”, nu îmi voi lua prietenii alături de mine pentru a sta în fața judecării lui Dumnezeu. Voi merge înaintea lui Dumnezeu singură și voi da socoteală pentru felul în care am trăit. Nu va fi nici un avocat renumit care să-mi susțină nevinovăția. Nu va fi nici o Britney Spears care să cânte în apărarea mea: „Oops, I did it again.” („Vai, am făcut-o din nou!” – n. tr.) și nici un Leno sau Letterman care să facă bancuri de pe margine. Voi fi numai eu. Și Dumnezeu. Și balanța. Oare viața mea neroditoare va cântări într-atât, încât să merit veșnicia din ceruri? Sau mă lasă să aștept, respingându-L pe Dumnezeu din nou și din nou, în decursul anilor?

Eu cunosc deja răspunsul. Indiferent de cât de „perfect” mi-am trăit viața, voi fi găsită în postura aceleia care dorește să trăiască așa cum dorește Dumnezeu. Noi toți „am păcătuit și suntem lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3,23).

Dar abia de aici începe partea frumoasă.

Dacă (și este un mare dacă) sunt o creștină adevărată, nu numai o păgână care merge la biserică, Cineva va pași în față, spre locul în care eu sunt condamnată. El Își va pune mâna pe talerul meu din balanță. Va privi la Tatăl Său și, apoi, din nou la mine, și voi vedea cum dragostea din ochii Lui vorbește în apărarea mea.

Va spune că sunt unul dintre copiii Lui. Va spune că mă cunoaște din momentul în care m-am născut până în clipa prezentă – m-a cunoscut mai bine decât m-am cunoscut eu însămi. Va spune că a fost cu mine din ziua în care mi-am oferit viața Lui și că a văzut cum mă luptam zilnic să urmez exemplul Său perfect. Va da exemple despre felul în care m-a curățat de uscături, m-a modelat,

despre cum m-a lăsat să mă înalț sau să cad, și va spune că am acceptat pe deplin sângele Lui, care a curs pentru mine. Va spune că Îl iubesc din toată inima și că este sigur de acest lucru. Și în timp ce eu stau și privesc, mâna Lui va apăsa și mai greu pe talerul pe care stau eu până când faptele Sale din dreptul meu îmi vor câștiga un loc în ceruri. Va fi cea mai fericită zi a vieții mele.

Dar acest lucru nu se poate întâmpla dacă nu-L „iubesc pe Domnul Dumnezeu cu toată inima

dar să fim serioși! Fac încă parte din lumea asta și voi continua să fac parte până când va veni Isus!

Și aveți dreptate. Faceți parte din această lume. Și eu la fel. Privind lucrurile realist, tot acest „idealism” trebuie să prindă rădăcini în realitate, răspândind lumină asupra oamenilor și a locurilor obișnuite. Dar, după ce citim și standardul impus de Isus în Matei 5,48, această sarcină pare aproape imposibilă. Cum putem să ne adresăm unei lumi seculare, fără să știm câte ceva din

ceea ce o face să se miște?

Cum putem să luăm întotdeauna cele mai înțelepte decizii cu privire la care distracție este mai nobilă, mai adecvată și mai pură?

Există un echilibru și cred că un creștin matur îl poate găsi. Cât despre mine, eu încă îl caut. Dar tabelul cu „30 de noi lucruri pe care le ai de făcut” numește câteva activități care pe mine m-au ajutat pe parcurs. Vă rog să vă simțiți liberi să

le puneți în practică sau să le considerați o provocare pentru a veni cu alte idei mai incitante.

Nu putem să ne sustragem faptului că trăim într-o lume în care filmele de groază încasează anual milioane de dolari. Dar nu înseamnă că trebuie să închiriem acele filme, pentru a ajunge să ne înțelegem vecinii mai bine. În schimb, am putea să vedem care sunt subiectele celor mai celebre filme, încercând să elaborăm răspunsuri pentru aceia care ne întreabă de ce noi nu le vizionăm. Ceva de genul: „Din câte am citit [auzit și văzut], acest film conține secvențe despre [occultism, violență, etc.] și, deși știu că aceste lucruri se întâmplă în realitate, nu cred că ar trebui să urmăresc un film care le tratează ca pe o distracție.”

După o declarație de acest gen,

[mea], cu tot sufletul [meu] și cu toată puterea [mea]” (Deut. 6,5). Dumnezeu a făcut totul în locul meu, dar, dacă eu nu accept – dacă nu mă ofer pe mine însămi în schimb – lucrarea Sa de la cruce este la fel de lipsită de sens ca întreaga mea existență fără El.

Dragostea pentru Mântuitorul meu îmi va schimba viața și nu voi mai fi cea care am fost înainte să-L întâlnesc. Voi fi un om nou. Diferit. O persoană aleasă. Un copil al luminii. Un ambasador. Voi avea puterea de a sta de partea lucrurilor cerești chiar dacă trăiesc printre lucrurile acestei lumi.

Trăiți în lume, dar nu ca lumea

E tare draguț acest idealism, ar putea să gândească unii dintre voi,

unii vor râde. Alții vor da din umeri. Dar mulți vă vor privi cu scepticism (sau vinovăție, după caz) și vor întreba: „De ce?”

Bingo.

Tocmai am creat o ocazie de a da mărturie. La cererea lor, le puteți spune deschis despre experiența voastră de creștin. Și, deoarece tocmai v-ați dovedit credința practică, cuvintele voastre vor avea un plus de eficiență. Făcând acest lucru cu umilință și încredere în Dumnezeu, acest schimb de păreri ar putea avea o impresie de lungă durată asupra persoanei căreia i le împărtășiți. Poate chiar una veșnică.

Acesta este doar un exemplu, dar cred că se poate să fii „din lume, dar nu ca lumea” în aproape orice împrejurare. Încercați să aflați cât mai multe despre spectacolele de televiziune, fără să le urmăriți noapte de noapte. Căutați să înțelegeți cele mai noi concepte ale societății. Țineți pasul cu noutățile. Și totul va fi bine. Nu înseamnă să vă înecați în valul societății secularizate. Dar nici să-i negați existența. Poate doar să stați pe mal, oferind o barcă de salvare.

Dragostea nu va pieri niciodată

Dacă ceva din acest articol vi s-a părut pretențios și greu de îndeplinit, vă rog citiți mai departe. Elaborarea acestui studiu a însemnat multă meditație și rugăciune din partea mea și sper că va inspira același lucru și în ceea ce vă privește. Domeniul distracțiilor este un subiect serios în biserica actuală, mai ales pentru cei din generația mea. Eu simt datoria (și aș dori să o simțiți și voi) de a-mi apăra standardele și de a risca să fiu altfel, de a fi sare și lumină în sfera mea de influență. Nu știu cazul vostru, dar eu am fost în starea de căldicel pentru o perioadă mult prea lungă. E timpul să acționăm!

Pe de altă parte, nimic din aceste lucruri nu pot fi aduse la îndeplinire fără o bucurie autentică în inimă. Un

30 DE NOI LUCRURI PE CARE LE AI DE FĂCUT

1. Debarasează-te de televizor și caută să afli știrile din alte surse.
2. Oprește muzica din mașină sau de acasă pentru o oră sau mai multe în fiecare zi. Ascultă-ți, în schimb, gândurile.
3. Cumpără muzică de inspirație creștină în locul celei seculare.
4. Fă rost de un CD sau de o casetă cu Biblia recitată. Ascultă-le în timp ce conduci.
5. Limitează timpul pe care îl petreci zilnic, navigând pe Internet.
6. Învăță să spui NU. Doar pentru că toată lumea vrea să vadă *Godzilla with a Machine Gun*, nu înseamnă că și tu trebuie să fii de acord. Te poți uita la un alt film care rulează în același timp. Sau poate că refuzul tău va constitui un semnal de alarmă în conștiința celorlalți creștini din grup. Oricare ar fi motivul refuzului tău, o să te simți bine după ce ai luat decizia corectă.
7. Roagă-te înainte de fiecare ieșire cu prietenii.
8. Învăță să apreciezi natura. Consultă o firmă de turism din apropiere. Cumpără-ți o hartă. Mergi cu cortul. Fă o drumeție.
9. Cunoaște-ți vecinii și păstrează legătura cu ei.
10. Cumpără sau confecționează câteva jocuri. Vei fi uimit cu cât entuziasm vor veni prietenii tăi la o seară cu floricele de porumb și bună dispoziție.
11. Învăță să practici diferite sporturi.
12. Gătește, în loc să mănânci în oraș.
13. Găsește-ți un nou hobby.
14. Cumpără-ți un animal de casă.
15. Lucrează în curte sau în grădină.
16. Oferă-te voluntar în diferite activități.
17. Ia lecții sau participă la cursuri într-un domeniu care te-a interesat din totdeauna.
18. Fă-ți abonament la *National Geographic*.
19. Confectionează carduri.
20. Fă planuri pentru vacanțe: organizează petreceri, redecorează, etc.
21. Implică-te în activitatea bisericii.
22. Ia conducerea unei grupe mici.
23. Petrece mai mult timp în studiu.
24. Sună-ți părinții.
25. Scrie scrisori.
26. Fă curat în casă.
27. Citește cărți bune.
28. Plimbă-te cu prietenii.
29. Ai grijă de un copil.
30. Notează cum este vremea.

alt mod de a spune „credința fără fapte este zadarnică” (Iacov 2,20) este acela de a cita Osea 6,6: „Căci bunătate voiesc, nu jertfe, și cunoștință de Dumnezeu mai mult decât ardere de tot!” Dacă sacrificăm distracția noastră obișnuită, având inima împărțită și o dorință superficială de a evita pedeapsa divină pe termen lung, faptele noastre bune nu au nici o valoare. Dar, dacă ne dăm seama de la început că schimbarea stilului nostru de viață ne va aduce mai aproape de Creatorul și Regele nostru, vom face schimbarea din dragoste și vom fi o binecuvântare pentru alții și pentru noi.

„Prea iubiților, vă sfătuiesc ca pe niște străini și călători, să vă feriți de poftele firii pământești, care se războiesc cu sufletul. Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca în cei ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune, pe care le văd, să-L slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării” (1 Petru 2,11.12).

Nu-i așa că ați dori să-i auziți pe prietenii voștri necredincioși că Îl slăvesc pe Dumnezeu? Nu v-ar plăcea să-L slăviți voi înșivă? Vă sfătuiesc, așadar, așa cum sugerează acest verset, să vă alăturați mie. Haideți să ne examinăm viața și să o aducem în armonie cu standardele perfecte ale lui Dumnezeu.

În plus, cui îi pasă de un simplu spectacol de aici, când, dacă vom urma principiile lui Dumnezeu, vom

vedea cel mai bun spectacol din univers, de pe cealaltă parte a veșniciei?

RĂSPUNSURILE BIBLIEI LA CEL MAI DES FOLOSITE SCUZE

Dacă nu fac ce fac și alții, nu voi putea niciodată să le ofer o mărturie despre Isus.

„Nimeni să nu vă înșele cu vorbe deșarte; căci din pricina acestor lucruri vine mânia lui Dumnezeu peste oamenii neascultători. Să nu vă întovărășiți dar deloc cu ei. Odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul. Umblați deci ca niște copii ai luminii... Cercetați ce este plăcut înaintea Domnului, și nu luați deloc parte la lucrurile neroditoare ale întunericului, ba încă mai de grabă osândiți-le” (Efes. 5,6-11).

Eu nu îmi ignor conștiința. Pur și simplu nu cred că este ceva greșit în a face...

„Luați seama ca nu cumva această slobozenie a voastră să ajungă o piatră de poticnire pentru cei slabi... Dacă păcătuiți astfel împotriva fraților și le răniți cugetul lor slab, păcătuiți împotriva lui Hristos. De aceea, dacă o mâncare face pe fratele meu să păcătuiască, nu voi mânca niciodată carne, ca să nu fac pe fratele meu să păcătuiască” (1 Cor. 8, 9.12.13).

Dacă fac aceste lucruri în particular, departe de orice necreștin pe care aş putea să-l influențez, nu cred că va fi nici o problemă.

„Sunt Eu numai un Dumnezeu de aproape, zice Domnul, și nu sunt Eu și un Dumnezeu de departe? Poate cineva să stea într-un ascuns fără să-l văd Eu? zice Domnul. Nu umplu Eu cerurile și pământul? zice Domnul” (Ier. 23,23.24).

Este prea târziu să schimb impresia pe care oricum o au ceilalți despre mine. De ce să îmi schimb radical stilul de viață tocmai acum?

„Căci, dacă este ceva în Hristos, este o făptură nouă. Cele vechi s-au dus: iată că toate lucrurile s-au făcut noi. Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu care ne-a împăcat cu El prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării” (2 Cor. 5,17.18).

Televiziunea și efectele ei în viața de familie

Ultimele generații de tineri americani și europeni au crescut într-un mediu influențat puternic de industria comunicațiilor. Dacă dăm crezare statisticilor, un tânăr ajuns la vârsta de optsprezece ani a petrecut mai mult timp în fața televizorului decât în sălile de clasă. Sunt puține motive să credem că în casele credincioșilor lucrurile sunt cu totul diferite. Influența puternică a televiziunii asupra familiei creștine merită să fie analizată pentru a cunoaște în ce măsură afectează ea relațiile familiale și implică credința în Dumnezeu.

Este recunoscut faptul că cele mai importante constatări le facem prin intermediul ochiului și al urechii. Înțeleptul rege Solomon știa că omul este, pe de o parte, nelimitat în privința capacității și a dorinței sale de percepție, iar, pe de altă parte, necontrolat și imprevizibil în receptarea și înregistrarea stimulilor externi, prin cele cinci simțuri ale lui. El spunea: „Ochiul nu se mai satură privind și urechea nu obosește auzind” (Ecl. 1,8). Cunoscând adevărul acesta, este necesar să privim cu multă atenție asupra efectelor programelor de televiziune.

Când cumpărăm un TV, de obicei îl cumpărăm cu cele mai bune intenții: să vizionăm emisiunile de știri, documentarele istorice și cele despre natură, emisiunile educaționale, literare, informaționale, programele religioase televizate sau casetele video cu seminarii creștine. Dar, în mod inevitabil și fără să ne dăm seama, pierdem treptat controlul asupra bunelor intenții pe care le-am avut. Alte programe ni se par inocente și ajungem să spunem că cele care urmează nu sunt cu mult mai rele decât cele vizionate până acum.

Mulți credincioși n-au intrat niciodată într-un cinematograful, alții își aleg cu grijă

spectacolul și se simt foarte bine în sala de cinema, vizionând un „film bun”. Cei care nu ar intra pentru nimic în lume într-un cinematograful, pentru a participa la o premieră, trebuie să aștepte maximum trei luni de zile, pentru a avea aceleași filme de ultimă oră, adaptate doar dimensional la ecranul din sufragerie. Aparatul video poate transforma zilnic și instantaneu sufrageria oricui într-o sală de cinema și se pare că un număr din ce în ce mai mare de membri ai bisericii acceptă să privească aproape tot ceea ce apare pe ecranul TV.

În final, vom observa că membrii familiei coboară de la puritate la un limbaj necreștinesc și la tot felul de fapte imorale. Trebuie să realizăm că, prin expunerea repetată la același mediu imoral, linia de distincție între bine și rău este întunecată, iar încrederea în turnul de control al minții noastre este pierdută. Dacă ne întrebăm cum este posibil așa ceva, răspunsul este că noi devenim ceea ce privim.

Fiecare experiență a vieții este înregistrată în mintea noastră. Toate dialogurile cu frații, părinții, pastorii, prietenii, profesorii, colegii de serviciu și orice altă persoană, toate cărțile și revistele citite, toate programele TV sau video, vizionate, toate emisiunile radio ascultate, toate concertele și programele la care am asistat, toate sfaturile primite la biserică sau la școală, toate scrisorile pe care le-am scris sau le-am primit, toate locurile vizitate în călătorii sau observate în timpul vieții sunt înregistrate cu credincioșie în memorie și păstrate pentru referințe viitoare.

Memoria noastră este ca un aisberg 10% vizibil (ceea ce ne amintim în prezent) și 90% invizibil (ceea ce nu ne amintim acum). Dr. Panfield afirmă că „nimic nu este în realitate pierdut” din memoria noastră. Probabil că sfatul scris de Ellen White cu privire la alegerea lecturii poate fi

Brânzan Teofil,

pastor, Conferința Banat

Un tânăr ajuns la optsprezece ani a petrecut mai mult timp în fața televizorului decât în sălile de clasă.

aplicat în multe alte domenii ale vieții noastre: „*Evitați să citiți și să vedeți lucruri care vă sugerează gânduri necurate. Cultivați puterile morale și intelectuale. Nu îngăduiți ca aceste nobile capacități să devină neputincioase sau pervertite din cauza prea multor cărți de povești, citite fără o selecție prealabilă*”. (Mărturii, vol. 2, p. 410). Idei de felul „citesc ce-mi cade în mână” exprimă orizonturi joase, incultură. Când nu avem timp nici pentru cele foarte bune, ca să acceptăm ce-ți „cade în mână” înseamnă dispreț pentru cultură.

Cu toții am descoperit cât de dificil este să schimbăm obiceiurile noastre rele. În acest sens, noi putem deveni prizonierii propriilor noastre preocupări. Richard Fredericks a observat că: „*niciodată caracterul nu este format în criză, ci este numai revelat, descoperit în criză*”. Orice tânăr adolescent va trece prin noua lui experiență, bazându-se pe cea trecută sau pe lipsa acesteia. Aceasta înseamnă că *ceea ce facem astăzi determină, într-o oarecare măsură, ceea ce vom face mâine*.

Se pare că toate aceste lucruri erau cunoscute regelui Solomon acum mai bine de două milenii și jumătate. Scriind în acest sens o scurtă cugetare, el a atras în același timp atenția asupra intenției Creatorului, diferite de euforia tinereții: „*Bucură-te, tinere, în tinerețea ta, fii cu inima veselă când ești tânăr, umblă pe căile alese de inima ta și plăcute ochilor tăi; dar să știi că pentru toate acestea te va chema Dumnezeu la judecată*”. (Ecl. 11,9).

Deși această avertizare sună ca și când Dumnezeu trebuie prezentat ca o „persoană care strică jocul sau atmosfera”, de fapt, este vorba de preocuparea Dumnezeului iubitor în legătură cu faptul că *tot ceea ce pătrunde prin fereastra sufletului (ochiul), poate schimba și pângări omul lăuntric*. Prin intermediul simțurilor (în special văzul), se inoculează anumite închipuiri, se

produce o bună dispoziție și se trezesc dorințe, și toate acestea cu ajutorul combinațiilor sugestive de imagini pe care ni le oferă televiziunea.

Dr. Erik Peper declara: „*Ceea ce înspăimântă în cazul TV este că informația vine, dar noi nu putem reacționa la ea. Intră direct în memoria noastră, se unește cu celelalte informații, iar mai târziu reacționăm la ea, însă nu cunoaștem cum am reacționat. Noi ne-am antrenat să nu reacționăm, dar, mai târziu, vom face anumite lucruri fără să știm de ce și chiar acolo unde impulsul vine la noi*”.

Alexander Pope spunea într-o epigramă :

„*Viciul este un monstru cu înfățișare groaznică,*

Pentru ca să îl urâm, trebuie să îl vedem.

Dacă îl vedem adesea, fața lui ne va fi familiară.

Prima dată ne vom opune, apoi îl vom compătimi,

Iar în final, . . . îl vom îmbrățișa”.

Un alt aspect important este cel prezentat de Neil Postman, profesor la Universitatea New York, care este de părere că informația vine prea curând la cunoștința copiilor și ei învață prea repede secretele adulților, în acest fel distrugându-se conceptul copilăriei. Homosexualitatea, incestul, divorțul, promiscuitatea, corupția, adulterul, violența și sadismul devin subiecte atât de familiare tinerilor, încât ei nu mai sunt tineri, ci adulți. Cunoșcând aceste lucruri, putem înțelege de ce *astăzi este din ce în ce mai greu să întâlnești un copil care să arate ca un copil*.

Educatorii spun că 1/2 din ceea ce învățăm în timpul vieții, noi învățăm înainte de a intra în prima clasă de școală. Niciodată nu vom înțelege și nu vom învăța așa de ușor și nu vom asimila cu o asemenea viteză ca în timpul copilăriei. Cele mai complexe limbi de pe pământ pot fi repede învățate, una după alta, în timpul acestor

„ani magici”, de început, ai vieții. Conceptul a ceea ce este bun sau rău, drept sau nedrept, trebuie să fie bine stabilit și cât se poate de clar în perioada anilor preșcolari. Puternic este copilul care intră în prima clasă școlară cu o morală și o etică ferm ancorate în Hristos și în codul mozaic.

Eclesiastul 3,1 spune: „Toate își au vremea lor, și fiecare lucru de sub ceruri își are ceasul lui”. Adesea, părinții uită cât de maleabile sunt mintea, inima și sufletul copilului lor. Ei sunt tentați să privească aceste lucruri ca fiind statice. Copiii au un potențial de schimbare mult mai mare decât adulții. Copilul este bărbatul sau femeia care va deveni, iar vârsta copilăriei este cea mai prețioasă pentru educarea lui.

Publicitatea și reclamele

Psihologii afirmă despre copii și adolescenți că aceștia nu recunosc în întregime diferența dintre real și ireal în prezentările de la TV. Majoritatea copiilor preșcolari nu pot deosebi publicitatea de programul normal. Copiii recepționează nefiltrat ceea ce le sugerează programele TV. Având în vedere că unele posturi TV trăiesc numai din minutele publicitare și cunoscând, de asemenea, că strategii publicitari măresc presiunea reclamelor, nu trebuie să ne îndoim de faptul că manipularea funcționează cu succes.

Dacă un spot publicitar s-a cuibărit în subconștient, atunci distanțarea față de acest produs este practic imposibilă. Cel puțin se află că acel produs există. Acest fenomen, psihologii îl denumesc „*priming*”. De aceea, oamenii de știință sunt siguri că, cu cât mai des vedem un spot publicitar, cu atât mai mare este efectul său. Concluzia că spoturile despre anumite produse nu ar avea nici un efect este greșită.

Mesajul insistent al reclamelor publicitare este: „*simte-te cât mai bine, distrează-te cât mai mult*”. În

acest context, ținta reclamelor o constituie tot mai des copiii de șase până la cincisprezece ani. Aceasta deoarece, în primul rând, ei dispun de bani de buzunar și de mici economii, iar în al doilea rând, ei cheltuiesc cu plăcere banii părinților, influențându-i în a cumpăra anumite produse. Niciodată mai înainte copiii nu erau atât de valoroși pentru industrie ca astăzi.

Statisticienii afirmă că, în primii douăzeci de ani ai vieții, noi vedem aproximativ un milion de reclame comerciale. Aceasta înseamnă că TV reprezintă cea mai voluminoasă sursă de informare pentru tineret în acest domeniu (25 % din programul TV pentru copii este comercial).

Mesajele reclamelor sunt:

- Produsele (lucrurile posedate) determină identitatea ta, nu caracterul.

- Resturile de mâncare și vânzarea liberă a drogurilor sunt mai bune decât o dietă sănătoasă.

- Extravaganța, grosolănia, comportamentul necivilizat, lipsa de amabilitate, caracterul neplăcut, insuportabil, rudimentar, toate acestea sunt însușirile cele mai de dorit.

- Copiii și tinerii cunosc mai multe despre viață decât părinții, profesorii, pastorii și oricare alți adulți.

- Băuturile alcoolice, substanțele

toxice toate creează o senzație de calm și liniștite, prin efectele lor.

- Sexualitatea este mult mai importantă decât angajamentul conjugal și statornicia în dragoste.

- A pofți ceea ce nu ne aparține este o trăsătură de caracter extrem de dorită.

Observând toate aceste reclame și ele înregistrându-se în memoria noastră, este imposibil ca gândurile, motivațiile, alegerile pe care le facem și comportamentul nostru să nu fie afectate. Este suficient ca numai două săptămâni să le petreci în compania unor oameni necreștini, pentru ca, ani de zile, cuvinte obscene, atitudini greșite și reacții violente să îți tulbure liniștea și pacea sufletească. Gândurile determină motivațiile, iar motivațiile determină faptele și influențează comportamentul.

Televiziunea și creativitatea

Studiile relevă faptul că 97% dintre copiii preșcolari sunt creativi. O dată cu trecerea timpului și a parcurgerii etapelor de instruire școlară, se constată că numai 2-3 % dintre aceștia rămân creativi. *Frederick Case*, în urma studiilor făcute, se întreba: „Este efectul TV reversul dezvoltării creierului uman? Cel puțin un psiholog educațional gândește așa și există câteva evidențe care susțin această avertizare tulburătoare”.

Într-un mic oraș din Columbia Britanica, Healy a măsurat, a apreciat, în urma unui studiu, creativitatea oamenilor la toate vârstele, chiar înainte de introducerea TV, și apoi doi ani mai târziu. Care a fost concluzia? Atât copiii, cât și adulții au suferit o descreștere a nivelului creativității cu 20 %.

În legătură cu cele spuse de Healy, un neuropsiholog rus, Alexander Nuria, a descoperit că „învățarea limbajului și vorbirea interioară întrețin dezvoltarea lobului frontal al creierului. Partea din spate a creierului este biblioteca; partea frontală este departamentul de planuire și execuție”. În acord cu el, Healy afirma că, deoarece astăzi copiii sunt constant stimulați de o sursă exterioară, „aceasta face ca ei (copiii) să reflecte, să gândească și să vorbească cu ei înșiși foarte puțin timp”.

Healy este de părere că numărul în creștere al oamenilor incapabili să învețe este rezultatul direct al faptului că prea mult timp este petrecut în fața TV. Imaginile vizionate lovesc creierul în întregime și, mai mult decât atât, aceste imagini prefabricate întunecă creierul copiilor, astfel încât ei nu mai pot gândi creativ despre nici un lucru. Recente sondaje în rândul copiilor americani au descoperit faptul că analfabetismul este în creștere.

Specialiștii spun că, între cauzele majore ale acestei situații, este impactul televiziunii. Prin vizionare, copiii nu sunt motivați să citească și le este extrem de greu să scrie.

Timpul – talantul neprețuit!

Cel mai de preț dar al lui Dumnezeu pentru noi este timpul. „Timpul nostru aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa și noi suntem sub solemna obligație de a o folosi spre slava Sa. Despre nici un talant pe care El ni l-a dat nu ne va cere o mai strictă socoteală ca despre timpul nostru”. (E.G.White, Parabolele Domnului Hristos, p. 269)

O statistică curentă a descoperit următoarele:

1. Mulți copii preșcolari petrec în fața TV 2/3 din timpul lor. În medie, preșcolarii vor avea ~ 5000 h private la TV înainte de a ajunge în prima clasă de școală.

2. În medie, un tânăr care termină facultatea va avea ~ 22 000 h private la TV, ceea ce înseamnă cu 9000 h mai mult decât a petrecut în sălile de clasă.

3. În medie, un american privește la TV ceva mai mult de 30 h / săptămână.

Veronis, Schuler & Associates (reputați investitori în New York și specialiști în industria comunicațiilor), spre sfârșitul anului 1992, au publicat următoarele cifre: Într-un an sunt 8760 h. Dacă dormim 7,5 h pe noapte, înseamnă că 2737 h, din cele 8760 h, dormim. Sunt 228 de zile lucrătoare/an (în S.U.A.), rezultă că lucrăm 1824 h. Ținând cont că, de obicei, noi ne deplasăm la serviciu, nu lucrăm acasă și, de asemenea, mai avem și alte treburi pe care le facem în fiecare zi (~ 2,5 h/zi ne iau aceste lucrări), ne mai rămân ~ 3285 h, ceea ce înseamnă 9 h/zi.

Ce facem de obicei în aceste 9 ore? Iată ce ne spune statistica: televizorul (Tv + Tv cablu), 4 h și 9 min.; radioul (la lucru, când șofezi sau acasă), 3 h; muzică înregistrată (casetofon, CD), 36 min.; ziarul zilei, 28 min.; o carte, 16 min.; reviste, 14 min.; casete video, 7 min.; spectacole (teatru, operă, concert), 2 min. Concluzia este îngrijorătoare! Alocăm de 8 ori mai mult timp informațiilor văzute și auzite decât celor scrise și citite.

În loc să folosim prețiosul nostru timp pentru a crește în cunoștință și îndemânare sau pentru a ne bucura de lucrurile simple ale vieții, ca, de exemplu: zorii dimineții, păsările cerului, o îmbrățișare neașteptată, o plimbare cu copilul, ascultarea unei noi piese muzicale, cititul unei cărți, ori să-ți faci un nou prieten, sau să explorezi un nou drum, să-ți iei timp să observi curcubeul, florile, să scrii o scrisoare, să ajuți un vecin, să coși un goblen, să inviți pe cineva din afara bisericii să asiste la un program al bisericii, ... adesea, *cel mai bun timp al zilei este anihilat de programele televiziunii.*

Nu trebuie să uităm că: „Ziua de ieri este deja un vis, iar cea de mâine este doar o viziune”. Să facem din fiecare zi trecută un „vis al fericirii”, din fiecare zi ce urmează „o viziune a speranței”, iar ziua prezentă să o socotim ca „cea mai prețioasă zi”.

(va urma)

Patima pornografiei

Unde poți merge cu o problemă așa de sensibilă?

Internetul este tot așa de atrăgător ca și puterea lui, imposibil de neglijat și greu de controlat în cultura noastră. De fapt, Internetul nu este o entitate separată de cultură, ci el este cultura însăși. Din nefericire, tot gunoiul, toate nimicurile și toată mizeria societății se regăsesc, de asemenea, pe Internet. Chiar și cele mai bizare obsesii și-au găsit deja loc tocmai lângă Bach, lângă societățile caritabile și fotografiile cu apus de soare. Într-un cuvânt, Internetul îți arată un milion de flori, dar în același timp și un milion de buruieni.

Pornografia on-line s-a transformat într-unul din cele mai profitabile domenii ale comerțului. Estimările câștigurilor anuale tind spre miliarde de dolari. Numărul celor care vizitează în fiecare zi site-urile pornografice a fost estimat la șaiszeci de milioane. Adunate laolaltă, primele cinci site-uri de sex pe Internet au mai mulți vizitatori decât cei doi mari furnizori de știri MSNBC și CNN la un loc. Problema este că aceste pagini sunt disponibile pentru copiii dumneavoastră în fiecare minut al vieții lor și sunt foarte ușor de găsit.

Pornografia pe Internet este așa de vastă, încât este puțin probabil să găsești ocupate site-urile; este convenabil pentru beneficiari ca niciodată să nu fie blocate. În fiecare zi, aproximativ patru sute noi site-uri pornografice sunt puse pe Internet, în părțile mai puțin controlabile ale lumii, cum ar fi Thailanda și Rusia.

Se estimează că, în Statele Unite, zece milioane de copii navighează zilnic pe Internet. Mulți dintre ei doresc, pur și simplu, să-și găsească noi prieteni cu care să discute. Într-un studiu recent, efectuat pe aproximativ o mie cinci sute de copii, cu vârste cuprinse între zece și șaptesprezece ani, s-a observat că unu din patru a

văzut deja cel puțin o imagine a unor oameni dezbrăcați sau care practică acte sexuale. Unu din treizeci și trei a primit deja o solicitare agresivă, adică câteva persoane de pe Internet i-au cerut să se întâlnească personal, prin telefon sau i-au trimis regulat e-mail-uri, bani sau cadouri.

Dacă nu ești convins că pornografia este deja o problemă, citește ziarele locale. Ziarele obișnuite relatează despre incidente în care personalități ca: decanul de la Universitatea Harvard, demnitari politici, profesori, învățători, persoane asupra cărora societatea privea cu respect odată, au fost implicate în scandaluri provocate de vizitarea unor site-uri pornografice pe Internet.

În cartea *Pornography, Main Street to Wall Street*, H.W. Jenkins raportează că dr. Mark Lasher, fondator al „Alianței creștine pentru recuperarea sexuală”, el însuși o victimă a Internetului pornografic, spunea următoarele în fața unui comitet al Senatului american: „Lumea medicală a observat că o substanță devine vicioasă atunci când produce toleranță chimică. Alcoolicii știu, de exemplu, că, de-a lungul vieții, ei trebuie să consume din ce în ce mai mult alcool pentru a avea aceeași senzație. Noile cercetări făcute de dr. Harvey Milkman și dr. Stan Sunderwieth au demonstrat că fantezia și activitatea sexuală, din cauza unor substanțe chimice, care se produc la nivelul creierului, au capacitatea de a crea o judecată tolerantă cu privire la sex. Eu, personal, am tratat peste o mie de bărbați și femei afectați de acest viciu. Aproape toți au început cu pornografia”.

Jenkins continuă în raport: „Internetul face ilustrarea pornografiei mult mai ușor posibilă și în variante virtuale nelimitate. Ar fi o minune dacă nu ar găsi copiii aceste informații, cu toate restricționările

Gary L. Hopkins,

*director asistent al
Departamentului de Sănătate
al Conferinței Generale și
director al Institutului de
Prevenire a Consumului de
Droguri la Universitatea
Andrews*

și Joyce W. Hopp,

*director al Școlii de Sănătate
la Universitatea Loma Linda,
California*

*Adventist Review,
octombrie 2001*

(programe filtru), puse de părinții lor sau de serviciile de Internet... Dacă expunerea la pornografie crește toleranța individului, iar toleranța îl face mai vulnerabil, fără să mai aibă limită în ceea ce privește imaginația, este ușor să pătrunzi în orice computer și cu ajutorul lui să produci efecte sociale la care nici nu ne-am gândit."

Povestea lui David

Mama lui David nu se gândea la problema pe care ar putea s-o prezintă pornografia pe Internet și dacă David petrece sau nu timp navigând pe site-uri cu imagini indecente. Janet, mama lui David, de fapt nici nu s-a gândit la așa ceva, deși auzise despre lucrul acesta de mai multe ori. Știa că sunt oameni care și-au pierdut serviciul din cauza aceasta.

Relația dintre David și mama sa este destul de bună, așa încât putea discuta cu ea multe din provocările cu care se confrunta zi de zi, inclusiv drogurile și sexul. Dar oare este această relație destul de bună, ca să discute despre pornografie? Dacă David ar avea o problemă legată de pornografie, oare ar putea spune: „Hei, mamă, aș vrea să vorbesc cu tine despre o problemă care mă preocupă”. Ar fi, oare, el jenat? Este destul de probabil că mai degrabă ar încerca să ascundă problema.

Să mergem un pas mai departe. Dacă vecinul sau vecina ta ar avea probleme cu pornografia de pe Internet, crezi că ar veni la tine să-l ajuti sau să te înțeleagă cum să scape de acest obicei rău? Dar soțul sau soția ta? Dar tu însuși? Ai avea măcar curajul să te gândești la modul în care ai putea să-i ceri ajutor lui Dumnezeu în rugăciune?

Unde să mergi când ai o problemă așa de sensibilă, de umiltoare și degradantă, așa cum este folosirea pornografiei? Este oare ceva în cadrul organizației noastre bisericești care ar fi dispus să te asculte fără să te critice sau, mult mai important, fără să vorbească despre acest lucru cu altcineva? Ce subiect de bărfă ar putea deveni un membru

al bisericii cu un astfel de viciu...

Mama lui David nu putea să creadă ce a descoperit. Băiatul ei de numai doisprezece ani era un împătimit al pornografiei? Ziua următoare, după ce a terminat serviciul, Janet a întrebat-o pe fiica ei, Beth, dacă ea a văzut vreodată sex pe Internet.

– Sigur, a răspuns Beth.

Janet a înghețat.

– Cum s-a întâmplat aceasta?

Povestea lui Beth era similară cu cea pe care Janet o citise în ziar.

– Am fost în laboratorul cu computere, la școală, să caut informații despre cancer. Trebuia să fac o lucrare și cercetam tot ce se poate găsi despre acest subiect. În timp ce căutam pe Internet, am dat peste mai multe imagini indecente decât peste informații despre cancer.

Mama i-a cerut lui Beth să meargă la computer și să-i arate cum s-a întâmplat. Ea a sărit la computer, a dat comenzile, și-a privit mama și a întrebat-o:

– Foarte bine, ce dorești să-ți arăt?

Cu brațele încrucișate, din spatele fiicei, Janet a zis:

– Spune-mi, te rog, tot ce știi și cum ai găsit imaginile acestea murdare pe Internet și, fiindcă eu sunt din Missouri (de la țară) și nu știu, arată-mi! Nu pot să cred că există așa ceva!!!

Beth a ridicat din umeri și a zis:

– Mamă, oricine poate face asta! E simplu! Beth a scris repede câteva cuvinte pe computerul ei și, bingo! Fereastră după fereastră au început rapid să se deschidă, imagine după imagine au început automat să apară, deși degetele lui Beth nu erau pe mouse sau tastatură.

– Oprește-l, oprește-l imediat! Nu vreau să văd asemenea mizerii! zise Janet.

Beth se supuse, apoi se întoarse cu fața la mama ei. Janet a întrebat-o pe Beth dacă a intrat adesea pe Internet pentru a privi imagini pornografice.

– Mamă, eu niciodată nu am făcut lucrul acesta în mod intenționat. Tu mi-ai cerut să-ți arăt cum am ajuns la ele și eu am făcut ce mi-ai cerut, bombăni Beth.

– Bine, cum ai făcut? întreba Janet.

– Privește, mamă, explică Beth, scrii un cuvânt și apeși pe *enter*. Ce poate fi mai simplu!

Copiii noștri, soțiile noastre, angajații noștri, profesorii copiilor noștri, noi toți care avem computere cu acces pe Internet putem intra pe diferite pagini Web cu conținut sexual. Chiar dacă am petrece douăzeci și patru de ore pe zi, în fața computerului, probabil tot nu le-am putea vizita pe toate într-un an.

Janet, acum, dorea să știe dacă fiul ei accesase site-uri porno. Din anumite motive, nu a avut curajul să-l întrebe direct, deși observase că petrecea mult timp în camera lui, cu ușa închisă, navigând pe Internet. Nici nu s-a gândit la așa ceva până nu a avut experiența cu Beth. Șocul descoperirii că pornografia este așa de ușor accesibilă a fost atât de mare pentru ea, încât i-au trebuit câteva zile să plănuiască următorul pas.

Într-o după amiază, a întrebat-o pe Beth dacă există o cale prin care să cunoști dacă cineva a accesat o pagină porno.

– Sigur, este un fleac! i-a zis Beth și imediat i-a arătat cum se face.

După ce a învățat-o comenzile pe computer, pentru a verifica ce site-uri au fost vizitate, a mers în camera băiatului, într-o seară când el era plecat. A făcut exact așa cum o învățase Beth și, spre oroarea ei, a aflat că David vizitase sute de astfel de site-uri. Și-a luat câteva zile pentru a prinde destul curaj ca să discute cu David acest subiect și, în cele din urmă, a făcut-o. Spre ușurarea ei, David a recunoscut totul și a asigurat-o că va renunța la acest obicei.

Sigur, povestea lui David nu se termină aici. Rămâne de văzut dacă el va mai vizita pagini pornografice sau, poate, mama lui va lua măsuri de supraveghere a activității lui David pe Internet, interzicându-i accesarea acestor pagini prin instalarea de filtre de monitorizare. Am putea specula, de asemenea, dacă imaginile obscene, vizionate, se vor transforma într-o problemă în viața lui David după zece, douăzeci, patruzeci de ani. Însă

imaginile le vor rămâne în memorie pentru toată viața!

Esența problemei pornografiei

Accesul pe site-urile pornografice este așa de mare, încât ar trebui să ne pună serios pe gânduri. Compania americană, specializată pe studiul audienței pe Internet Media Matrix, a făcut un studiu în familiile cu acces la Internet, privind timpul petrecut pe site-urile cu pornografie în luna decembrie 2000. Rezultatele sunt șocante:

Canada 33%	Franța 25%
Australia 33%	Anglia 25%
U.S.A. 31%	Japonia 21%
Germania 29%	

Nu-i așa că prezentarea noastră ți se pare exagerată? Pornografia însă este o afacere periculoasă și noi trebuie să-i punem capăt imediat. Accesul nesupravegheat al copiilor la computer poate fi periculos! Este ca și cum i-ai lăsa să trăiască într-un magazin cu articole pornografice, crezând că ei oricum nu se vor uita la ele. Sau, punând problema altfel, este ca și cum mergi la standul de reviste porno și cumperi o sută de casete video pornografice și cinci sute de reviste, apoi le așezi în biblioteca din camera copilului și-i ceri să nu se uite la ele. Desigur că nu ai putea să faci așa ceva!

Dar oare nu tocmai acest lucru îl facem când cumpărăm copiilor computer și-l conectăm la Internet? De aceea, dacă ai copii care folosesc Internetul trebuie să înveți cum să supraveghezi activitatea lor. Dacă nu știi cum să lucrezi cu computerul, atunci învață! Roagă pe un prieten să-ți arate cum să monitorizezi intrările pe Internet. Discută cu copiii tăi. Planifică-ți cu grijă acțiunile!

De asemenea, dacă suspectezi că există o problemă cu soțul sau soția ta, discută despre aceasta! Nu criticând, ci cu dragoste! Întreabă-ți soțul sau soția dacă îi poți fi de ajutor în această problemă delicată. Este un subiect dur pentru soții(soțiile) care privesc imagini obscene pe Internet. De multe ori, această practică are ca rezultat pierderea locului de muncă.

Ce pot face ei? Unde poate merge un membru al bisericii pentru a fi ajutat? Cred că trebuie să ne gândim în modul cel mai serios, pentru că pornografia este posibilă la oricine, chiar și la clerici. Este un teren nesigur. Cercetările au arătat că efectele pornografiei sunt diverse și dezastruoase.

Un studiu recent, realizat pe tinere cu vârste cuprinse între paisprezece-optsprezece ani, a examinat legătura dintre expunerea pornografică și comportamentul ulterior, cât și consecințele acestuia. Din studiu, la 29,7 % din tinere au fost observate schimbări multiple și acestea au fost asociate cu: risc crescut de a avea mai mulți parteneri sexuali, sex mult mai frecvent, o tendință mai mică de folosire a contraceptivelor, o puternică dorință de a concepe și chiar o mai înaltă rată a transmiterii infecțiilor sexuale.

Când tu sau partenerul tău reușiți să biruiți patima sexului pe Internet, nu uita că după aceasta trebuie să te întorci la computerul tău, la serviciu. Cum te vei așeza, din nou, în fața ecranului și vei lucra, știind că ai acces nelimitat la ceea ce, aproape, te-a ruinat? Este ca și cum ai condamna un alcoolic să lucreze într-un magazin de băuturi alcoolice.

O chemare la acțiune

Problema pornografiei nu-i privește doar pe cei care sunt afectați; ea ne include și pe noi. Recent, o cercetare efectuată pe creștini ne

dezvăluie că 36% au vizitat site-uri despre sex; aproape jumătate dintre ei le-au vizitat săptămânal sau de două ori pe lună. Numai jumătate dintre ei au fost conștienți că partenerii lor știau de acest obicei al lor.

Pastorii trebuie să fie instruiți cu privire la pericolul pornografiei și al patimii sexuale. Este important cum prezentăm subiectul de la amvon. Avem nevoie de grupuri mici, care să se întâlnească și să înalte rugăciuni de mijlocire către Domnul. În universitățile și colegiile noastre, trebuie să pregătim specialiști creștini în acest domeniu. Trebuie să punem la dispoziția celor în nevoie – fie membri sau nemembri ai bisericii, și chiar clerici – o linie telefonică, unde să poată suna, să pună întrebări și să poată fi ajutați, asigurându-li-se anonimatul. De asemenea, trebuie să facem cercetări în acest domeniu atât printre membrii noștri, cât și printre clerici, pentru o înțelegere mai profundă a problemei și pentru a găsi modul de abordare cel mai eficient.

În ceea ce privește tinerii noștri, responsabilitatea fundamentală pentru protejarea lor în fața pornografiei revine părinților, prin supravegherea acestora, deoarece 70% din expunerea lor la pornografie are loc prin folosirea computerului acasă!

O astfel de „infecție” amenință biserica noastră și are nevoie de tratament imediat!

Pornografia și educația creștină

de Niels-Erik Andreasen, președintele Universității Andrews

Pornografia este deosebit de problematică, pentru că îi degradează pe oameni și, în ultimă instanță, îi distruge. Cea mai distructivă este pornografia infantilă, întrucât vandalizează nu doar trupul bisericii, ci și sufletul copiilor care nu au experimentat încă propria lor identitate și sexualitate. Din această cauză, orice creștin devotat trebuie să se confrunte și să lupte împotriva oricărei forme de pornografie, împotriva producerii de material pornografic, indiferent dacă este destinat publicului sau folosirii personale. Educația creștină trebuie să-și folosească toate resursele prin care poate influența mintea studenților – atât în bibliotecă, cât și acasă sau în căminul studențesc – pentru a sublinia poziția creștinismului în această privință.

Atmosfera și vremea

„Înșușirile nevăzute ale lui Dumnezeu... se văd lămurit când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El...” Romani 1,20

Timp necesar: 2 ore pentru predare

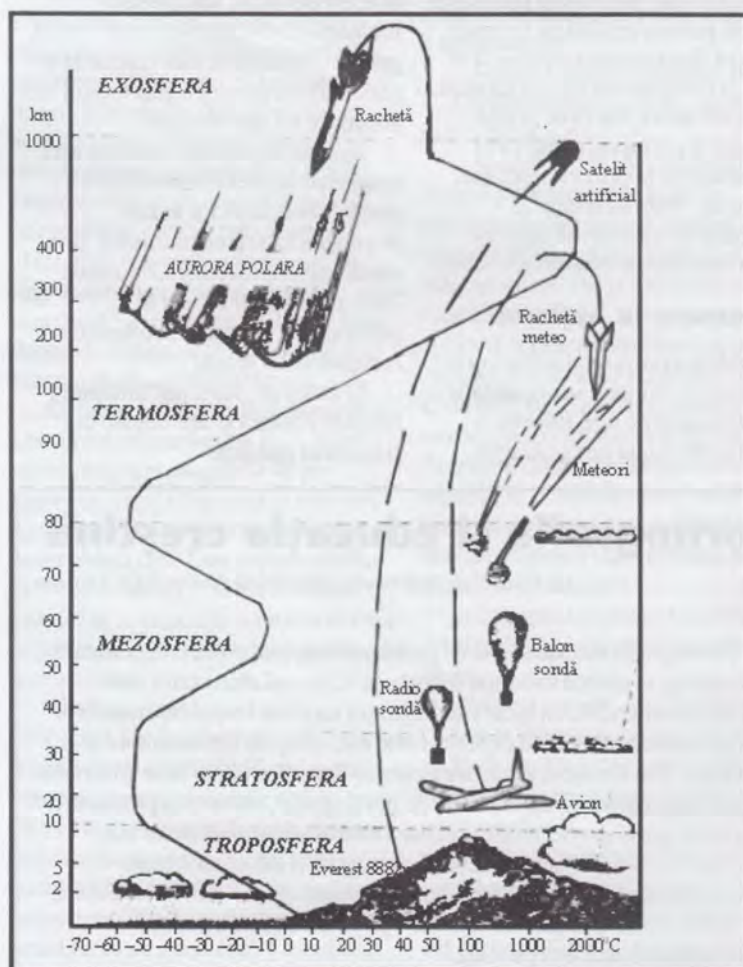
Materiale necesare: fotografii (desene) cu nori, aparate (giruetă, pluviometru, termometru, barometru), materiale pentru experimentele de la cerințele 4 și 10.

Locul: oriunde

Perioada de desfășurare: orice perioadă a anului

Nivel de îndemânare: 1

Structura verticală a atmosferei

1. Desenează o secțiune verticală a atmosferei, reliefând cele cinci straturi ale ei. Descrie fiecare strat.

Atmosfera este învelișul gazos al planetei noastre.

Straturile atmosferei sunt, în ordinea apropierei de pământ: troposfera, stratosfera, mezosfera, termosfera și exosfera (cea mai îndepărtată).

Troposfera

Troposfera începe de la suprafața terestră și ajunge până la înălțimea de 8-18 km. În troposferă este sediul celor mai importante fenomene meteorologice. Acest strat conține aproape toți norii pe care îi vedem.

Stratosfera

Stratosfera este stratul următor și se ridică până la 45 km deasupra troposferei. Este un strat destul de uniform, cu mișcări de aer foarte reduse. În acest strat, temperatura scade încet, o dată cu ridicarea în înălțime și crește în partea superioară a stratului. În stratosferă, avioanele au cele mai bune condiții de zbor. Zborul este lin și vizibilitatea excelentă. Aerul este rarefiat, opunând puțină rezistență la zbor.

Mezosfera

Următorul strat, mezosfera, se întinde până la 80-100 km deasupra stratosferei. La acest nivel, temperatura atinge valori de la 1°C până la minimum 38°C în partea superioară. În mezosferă apare un fenomen curios, sub formă de nori luminoși, numiți „nori argintii”, care pot fi văzuți de pe Pământ numai în amurg.

Termosfera

Se mai numește **Ionosferă** și se întinde între 100 și 1000 km deasupra mezosferei. Aici, aerul extrem de rarefiat reflectă pe pământ undele radio. Aceasta face posibilă recepționarea undelor radio dincolo de

orizont. În ionosferă, temperatura oscilează între 1370°C ziua și -149°C noaptea, dar maxima din timpul zilei poate ajunge chiar până la 3000°C. În termosferă, au loc fenomenele luminoase, cunoscute sub numele de „aureole polare”.

Exosfera

Exosfera este cel mai înalt strat din atmosferă (cuprins între 1000 și de 3000 de km). Aici, ionii se încălzesc foarte mult în timpul zilei (peste 2500°C), noaptea răcindu-se la -270°C.

2. Identifică cinci tipuri de nori, fie de pe cer, fie cu ajutorul imaginilor, și specifică tipul de vreme pe care îl aduc aceștia.

Numele următorilor nori provin din cuvinte latine care descriu aspectul lor:

- Cirrus – buclă de păr;
- Cumulus – îngrămădit, pufos;
- Stratus – cearșaf, strat;
- Nimbus – ploaie ;
- Alto – altitudine (înalt).

Norii se pot împărți în următoarele patru grupuri, în funcție de altitudine: nori superiori, nori mijlocii, nori inferiori și nori de dezvoltare verticală.

A. Nori superiori

Plafonul lor este situat între 5000 și 13000 de m. Au o structură fină, de fire sau filamente. Lasă să se vadă Soarele și Luna, dar uneori dau naștere unui halou luminos în jurul acestora. Au culoare albă, strălucitoare. La răsărit iau culori diferite, vii. Sunt prevestitori de vreme rea.

Cirrus – nor înalt (peste 6000 m), fin, cu aspect de mătura, este alcătuit din cristale de gheață și anunță schimbarea vremii după 1-2 zile.

Cirrocumulus – nor înalt, rareori poate fi observat, este alcătuit din cristale de gheață, are aspectul unor smocuri de bumbac și este asociat cu vremea liniștită pe timp de iarnă. Dau naștere unor apusuri superbe.

Cirrostratus – nor înalt, în strat subțire, alcătuit din cristale de gheață,

anunță ploaie sau zăpadă într-un interval de 12-24 de ore. Produce halouri în jurul Soarelui sau al Lunii.

B. Nori mijlocii

Plafonul lor este situat între 2000 și 7000 de m. Au culoarea de la alb strălucitor la cenușiu închis. Uneori, sunt transparenti, alteori, apar întunecați, cu relief variabil. Soarele și Luna pot să-și piardă conturul. Unii prevestesc schimbarea vremii.

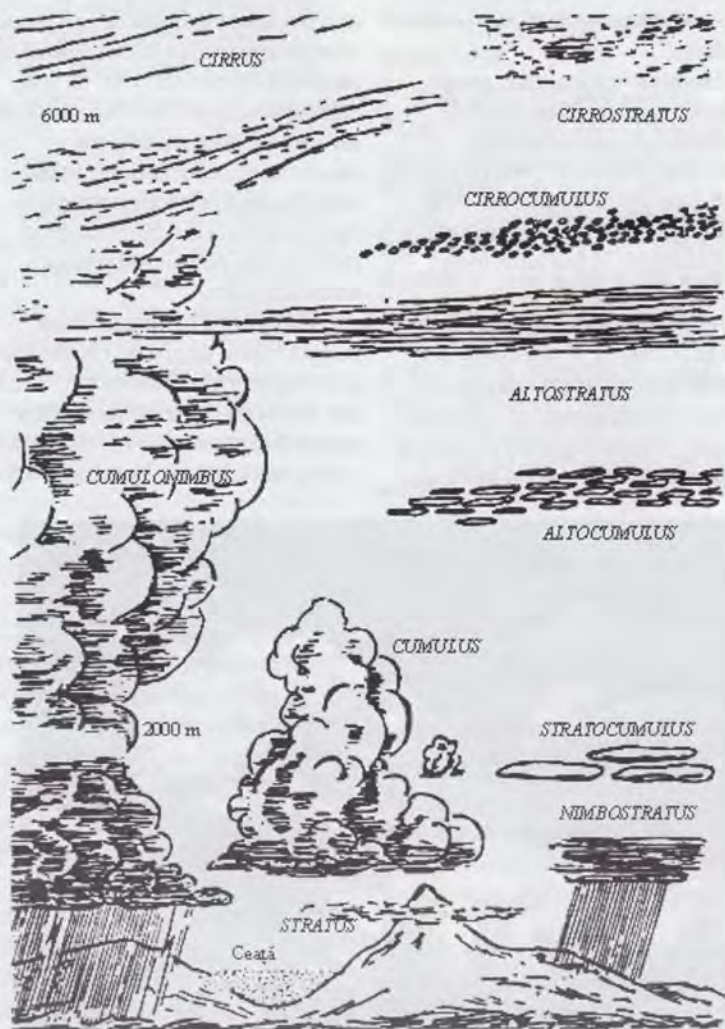
Alto cumulus – nor de altitudine mijlocie (2000-6000 m), alcătuit din picături de apă, are aspectul unei turme de oi sau al unor valuri cenușii paralele. Indică vreme liniștită de iarnă sau, dacă apare vara, în timpul dimineții, o furtună după-amiaza.

Altostratus – la fel de înalt ca alto cumulus – are aspectul unui strat neted de nori albi sau gri și permite trecerea razelor de soare. Este alcătuit din picături de apă. Poate anunța ploaie ușoară sau zăpadă, într-un interval de șase până la opt ore.

C. Nori inferiori

Înălțimea plafonului lor este cuprinsă între nivelul solului și 2000 de m. Pot fi ca o pânză continuă sau ca niște grămezi izolate. Pot acoperi cerul parțial sau complet.

Nimbostratus – la fel de înalt ca alto cumulus – are aspectul unei pături de nori gri, este alcătuit din picături de apă, aduce ploaie sau ninsoare îndelungată, continuă, pe suprafețe întinse.

Exemple de nori

Stratus – se află mai jos de 1500 de m, are aspectul unui strat și mai neted de nori, este alcătuit din picături de apă, aduce burniță.

Stratocumulus – la fel de înalt ca stratus, ceva mai neregulat, cu pete luminoase și întunecate, alcătuit din picături de apă, apare de obicei spre apusul Soarelui, anunțând vreme mohorâtă. Urmează după o furtună și indică vreme bună pentru a doua zi.

D. Nori de dezvoltare verticală

Se întind de la plafonul norilor inferiori până la al celor superiori. Au de obicei conturul bine definit, iar baza lor orizontală, luminată de Soare, este uneori albă ca zăpada. Sunt nori ce se formează de obicei vara și aduc averse de ploaie și uneori grindină.

Cumulus – ca înălțime, poate trece prin aproape toate nivelele superioare. Are aspectul unor grămezi de vată sau troiene de zăpadă și este alcătuit din picături de apă. Dimineața, trece înaintea furtunii. Dacă nu crește în înălțime, indică vreme bună.

Cumulonimbus – se poate întinde până la 20 000 de m altitudine, are aspectul unor grămezi mari de nori, iar în partea superioară ia o formă de nicovală. Este alcătuit din picături de apă și cristale de gheață la înălțimi

mari. Este asociat cu furtuni, ploi grele și, posibil, grindină. Iarna este urmat de vântul din nord și de temperaturi scăzute.

3. Explică modul în care iau naștere următoarele fenomene meteorologice:

- a. ceața
- b. ploaia
- c. roua
- d. zăpada
- e. lapovița
- f. grindina
- g. chiciura
- h. curcubeul.

Ceața

Ceața se formează prin condensarea vaporilor de apă din aer aflați în apropierea pământului. Este alcătuită din picături mici de apă, care plutesc în aer. Practic, ceața este un nor care atinge suprafața pământului, reducând sub 1 km vizibilitatea în direcție orizontală. Apa evaporată din râuri, lacuri și mări sau din pământ ud și plante formează ceața.

Această apă în stare gazoasă, numită vaporii de apă, se răspândește și se răcește pe măsură ce se ridică în aer. Aerul nu poate reține decât o anumită cantitate de vaporii de apă, la o temperatură dată. Aceasta se

numește stare de saturație. Direct proporțional cu scăderea temperaturii aerului, scade și capacitatea de reținere. Când temperatura scade, astfel încât cantitatea de vaporii de apă din aer depășește capacitatea de reținere, o parte din vaporii încep să se condenseze în picături mici de apă. Aceasta este ceața. Ceața va dispărea o dată cu ridicarea temperaturii aerului, când capacitatea de reținere crește.

Activitate

O activitate interesantă este producerea ceții. Pentru aceasta, pune gheață pe o tavă, deasupra unui vas cu apă clocotită. Ca să observi mai bine, stinge lumina în cameră și îndreaptă spre vas lumina unei lanterne. Când aerul cald întâlnește aerul rece, se ajunge la saturație și se formează ceața.

Ploaia

Norii sunt alcătuiți din picături de apă sau cristale de gheață. Picăturile de apă din nori sunt foarte mici, având un diametru de 20-40 de microni. Aceste picături sunt prea ușoare pentru a fi afectate considerabil de gravitație, mai ales când curenții ascendenți sunt puternici.

Însă, atunci când picăturile de apă se măresc și ating un diametru de 200 de microni (un micron este egal cu 10^{-6} m), ele devin suficient de grele pentru a cădea sub formă de ploaie. Acest proces de creștere se numește contopire sau fuzionare. Contopirea se produce când aerul învârtă picăturile de apă în nori. Picăturile mici se mișcă mai repede decât cele mari. Astfel, ele se unesc, devenind picături îndeajuns de grele pentru a cădea sub formă de ploaie.

Activitate

Pentru a produce ploaie chiar în bucătăria ta, pune o tavă cu gheață deasupra unui vas cu apă care fierbe. Stinge lumina și îndreaptă proiectorul sub tava cu gheață către locul unde ies aburii din oală. Se va forma un nor și o să vezi cum plouă!

Roua

Roua nu pică din cer. După apusul Soarelui, începe răcirea rapidă a suprafeței terestre și a obiectelor care se află pe ea. Acest proces este mai accentuat în nopțile senine, când nu sunt nori care să reflecte înapoi spre Pământ căldura radiată. Dacă aerul are un grad de umiditate suficient de ridicat, datorită răcirii, se ajunge la starea de saturație. Dacă răcirea continuă, începe procesul condensării. Întâi apar picături fine, apoi, prin contopire, picăturile cresc până la mărimea la care pot fi observate cu ochiul liber.

Pentru a se forma roua, este nevoie ca aerul să fie liniștit. Orice adiere îndepărtează aerul de pe obiectele care se răcesc și, așadar, nu se va mai ajunge la starea de saturație. Acest proces apare și atunci când apa se condensează pe exteriorul unui pahar cu apă foarte rece, într-o zi călduroasă.

Zăpadă

De obicei, fulgii de zăpadă se formează în jurul unor particule mici din aer, numite nuclee de gheață. Aceasta se întâmplă în norii cu temperatura sub pragul de îngheț. Când cristalele de gheață trec prin stratul de aer cu o temperatură mai mică de 0°C, ele captează în jurul lor nu numai picăturile de apă, ci și vaporii de apă, care trec în stare solidă, măbind astfel greutatea cristalelor. Din această cauză, ele încep să cadă. Unindu-se cu alte cristale, formează fulgul sau steluța de zăpadă. Steluțele, la rândul lor, se pot uni, formând fulgi mai mari de zăpadă. De obicei, fulgii au formă hexagonală, deoarece apa cristalizează sub forma unor hexagoane.

Poate să ningă și la temperaturi de 2°C sau mai mult. Vântul și temperatura determină modul în care ajunge zăpada la noi, sub formă de ploaie sau de ninsoare. Vântul evaporă umiditatea din aer și face fulgii de zăpadă mai reci decât aerul. Cele mai multe ploi provin din zăpada care se topește când ajunge la 300 de m sub înălțimea la care temperatura e de 0°C.

Știați că...

Uneori zăpada scârțâie. Aceasta se întâmplă doar când temperatura coboară sub -10°C. Când mergi pe zăpadă, la temperaturi peste -10°C, greutatea corpului tău face ca zăpada să se topească puțin și să se preseze sub încălțăminte, fără să scoată vreun sunet, dar, sub -10°C, zăpada nu se mai topește, ci cristalele ei de gheață se ciocnesc unele de altele și astfel se aude un scârțâit. Astfel, poți să-ți dai seama dacă temperatura este peste sau sub -10°C.

Lapovița

Lapovița este o formă de precipitație, alcătuită dintr-un amestec de picături de ploaie și fulgi de zăpadă. Aceasta se produce când ploaia, căzând dintr-un strat de aer superior, mai cald, trece printr-un strat de aer a cărui temperatură este sub 0°C.

Grindina

Grindina apare sub forma unor picături de ploaie înghețate în norii mari de furtună, numiți cumulonimbus. Este nevoie de 10 000 de picături pentru a da naștere unei pietre de grindină, de mărimea unei mingi de golf. Pietrele de grindină se măresc, fiind purtate în sus și în jos de curenții de aer puternici din interiorul unui nor. De fiecare dată când, în timpul ciclului, ajung jos, se topesc puțin. În timp ce urcă, boabele de grindină acaparează vaporii sau picături de apă din aer, apoi îngheață din nou. Cu cât curenții de aer sunt mai puternici, cu atât grindina trece de mai multe ori prin acest ciclu și ajunge mai mare. Când greutatea ei învinge rezistența curenților de aer, grindina cade pe pământ. Astfel iau naștere boabe de grindină mari.

Majoritatea boabelor de grindină sunt sferice și regulate, dar există și boabe neregulate, care se formează în același mod, cu excepția faptului că, în timp ce urcă, boabele de grindină se prind de alte boabe de grindină parțial topite.

Chiciura

Chiciura este o depunere solidă sub formă de zăpadă, care apare de obicei pe ramurile copacilor, pe gardurile de sârmă, pe firele conductorilor electrici și telegrafici. Chiciura se formează în orice moment al zilei, fără să depindă de aspectul cerului.

Chiciura și roua se formează aproape la fel. Când aerul se răcește, noaptea, vaporii de apă din aer se condensează pe lucrurile înconjurătoare sub forma unor picături de rouă. Acestea îngheață atunci când temperatura scade sub 0°C. Dacă temperatura se află deja sub pragul de îngheț, uneori vaporii de apă se transformă direct în cristale de gheață, fără a se schimba în picături de rouă.

Curcubeu

Curcubeu este un fenomen datorat capacității apei de a schimba traiectoria luminii solare. Când lumina pătrunde în picăturile de ploaie, se împarte (prin dispersie) în spectrul ei de culori, după lungimea de undă a fiecărei culori, ca și cum ar fi pătruns într-o prismă. Acest spectru, compus din roșu, oranj, galben, verde, albastru, indigo și violet (ROGVAIV), iese din picătura de ploaie și se proiectează pe cer, formând benzi distincte de culori diferite.

Arcurile multicolore ale curcubeului, care se văd pe cer în partea opusă Soarelui, sunt una dintre cele mai colorate priveliști de pe cer. Curcubeu apare în timpul unor ploi răzlețe sau furtuni, când ploaia este luminată de soare.

Curcubeu este produsul reflexiei și al refracției luminii în fiecare picătură de apă. Soarele trebuie să fie în spatele tău și destul de jos, ca să poți vedea curcubeu. De aceea, acesta nu poate fi observat în mijlocul zilei.

Uneori, se poate forma o refracție și o reflexie dublă, apărând astfel pe cer două sau chiar trei curcubeie (pe 24 septembrie 1948 au apărut deasupra Leningradului patru

curcubeu). Întotdeauna, curcubeul de jos este mai viu și este considerat cel principal. În curcubeul principal, culorile sunt așezate cu indigoul în jos și roșul în sus, dar în cel secundar, ordinea este inversată.

4. În timpul unei furtuni, ce măsuri de precauție trebuie să iei ca să nu te lovească trăsnetul?

Deoarece, în fiecare secundă, se produc 100 de fulgere, pe tot întinsul Pământului, ar fi bine să știi cum trebuie să reacționezi în caz de furtună.

Dar, mai întâi, trebuie să cunoști „preferințele” trăsnetelor. De cele mai multe ori, acestea se vor concentra asupra obiectelor mai înalte: vârfuri izolate de munți, arbori înalți, coșuri de fabrici, turnuri, acoperișurile unor clădiri

înalte etc. De fiecare dată, trăsnetul va cădea în zona cu cea mai mare conductibilitate electrică. De pildă, solurile argiloase sunt mai des lovite de trăsnet decât cele nisipoase sau pietroase. De asemenea, foarte propice propagării trăsnetului sunt și văile înguste, defileurile, râpele, gurile peșterilor, deoarece prezintă un grad de umiditate mai ridicat decât zonele înconjurătoare. Este important de reținut că nu toți arborii sunt preferați în egală măsură de trăsnet. Unii dintre ei, datorită esenței lemnoase mai bogate în apă, precum stejarul, plopul, ulmul, bradul, pot fi mai ușor loviți de trăsnet în comparație cu salcâmul, mesteacănul, fagul, paltinul și carpenul.

Pentru a evita accidentele produse de trăsnete, este necesar să cunoști unele reguli și să iei câteva măsuri de

protecție. În primul rând, dacă ești surprins de furtună, nu te adăposti sub câpițe de fân izolate. Poți fi mai în siguranță într-o mașină. Intră într-o casă sau într-o clădire. Când te afli în casă, prima măsură va consta în închiderea ușilor și a ferestrelor, pentru a evita formarea de curenți în interiorul încăperii. Aparatele electrocasnice, care trebuie să aibă împământare, este bine să fie scoase din priză. Dacă te afli în loc deschis, stai jos, ghemuit. Nu te așeza lângă un copac înalt singular sau lângă o altă structură similară. Nu sta pe deal, pe plajă sau în loc deschis. Stai departe de apă. Îndepărtează-te de obiecte metalice, precum: cărucioare de metal, motociclete, biciclete și unelte de fermă. Dacă te afli în pădure, adăpostește-te sub arbuști scunzi sau sub un pâl de copaci de aceeași înălțime.

O persoană lovită de fulger trebuie să primească imediat primul ajutor, să i se facă resuscitare cardio-pulmonară.

5. Construiește un pluviometru sau o giruetă simplă

Pluviometrul

Pluviometrul este un aparat folosit pentru măsurarea cantității de precipitații atmosferice. Ca să construiești unul, ai nevoie de o cutie metalică sau de plastic, cu diametrul de 20 cm, de o pânză, de un tub de sticlă sau de material plastic, lung de 50 cm și cu diametrul de 2 cm,

plus alte câteva materiale.

La cutia metalică, al cărei diametru trebuie să fie exact de 20 cm. Dacă nu ai una de acest fel, desfă una mai mare și micșorează-o. Dacă scoți ambele capace de la cutie, obții un cilindru. La unul din capete, fă două orificii diametral opuse, în care să introduci capetele unei sârme ce are la mijloc un inel format prin răsucire, necesar pentru agățarea pe un suport. Partea de jos a cilindrului va fi așezată într-o pânză de tablă și

lipită de aceasta cu cositor, prin câteva puncte de sudură. Cu aceasta s-a terminat construirea părții superioare a aparatului, numită captator de precipitații.

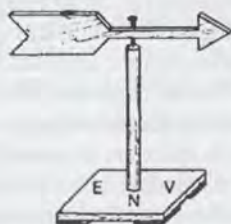
Partea inferioară, măsurătorul, se obține înfigând tubul de sticlă sau din material plastic, transparent, în centrul unei mici cutii de tablă (rămasă de la o conservă de pește), pline cu pastă de ipsos proaspăt, preparată, sau cu smoală caldă. În cazul în care ai folosit ipsos, după întărire și uscare, toarnă în interiorul tubului puțină parafină sau ceară de lumânare topită, pentru a se forma la bază un strat subțire impermeabil.

Folosindu-te de un centimetru sau de o linie gradată, gradează tubul în centimetri, de jos în sus, trăgând câte un semn cu tuș negru. Aceste distanțe pot fi, apoi, împărțite la rândul lor și însemnate cu linii mai scurte sau de altă culoare. Continuă astfel până ajungi cu gradația în partea superioară a tubului. Fixează aparatul pe un suport de lemn sau de metal, bine vopsit, și expune-l afară, în aer liber, într-un loc complet deschis.

După ploaie, citește pe gradațiile tubului cantitatea de apă captată: 25 de cm de apă din tub corespund unei căderi de ploaie de 2,5 cm pe suprafața vasului cu raza de 20 de cm, ceea ce echivalează cu aproximativ $2,5 \text{ l/m}^2$. Dacă plouă mai mult de 25 de cm, golește vasul ori de câte ori nivelul apei ajunge la semn, având grijă să notezi și să aduni cantitatea de apă vărsată la suma totală, obținută anterior.

Giruetă

Este un instrument cu ajutorul căruia poți stabili direcția vântului. Pentru a-l

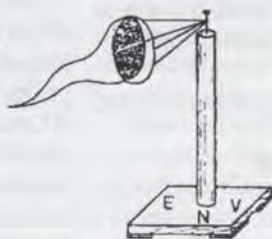
construi, taie dintr-o scândură mai groasă un postament de formă pătrată, cu latura de aproximativ 20 de cm. Vopsește-l și înscrie pe fiecare latură cele patru puncte cardinale, apoi fixează-i drept în centru o tijă de

lemn de 40-50 de cm. La capătul superior al tijei fă un orificiu adânc de 2-3 cm, pe care-l vei unge cu puțină vaselină. În acest orificiu va fi plasat cuiul săgeții indicatoare de direcție. Săgeata o vei tăia dintr-o bucată de placaj. Ea va forma un ac indicator cu o lungime de aproximativ 25 de cm. Cuiul care o va susține trebuie să fie fixat exact pe linia centrului de greutate. Pentru a-l afla, așază săgeata pe vârful unui deget și aranjează-o până se va menține în echilibru. În acest punct, bate un cui subțire și lung.

Dacă placajul este prea subțire pentru a ține cuiul, acesta poate fi fixat cu ajutorul a două coliere de tablă. Montează săgeata pe suport și plasează instrumentul în plin aer. Fixează-i poziția corectă cu ajutorul unei busole, adică latura postamentului pe care scrie „nord” să fie așezată în direcția „nord”, indicată de busolă.

Când va bate vântul, săgeata se va întoarce în direcția din care suflă acesta. Dacă, de exemplu, săgeata indică nordul, înseamnă că vântul bate dinspre nord. Ai grijă ca axul (cuiul) săgeții să se rotească foarte ușor în orificiul său. Acesta trebuie uns din când în când, pentru ca săgeata să se poată deplasa și la un vânt mai slab.

Un instrument mai simplu, care poate servi la stabilirea direcției vântului, este sacul sau conul de vânt, care se poate construi astfel: fă un cerc dintr-o sârmă ceva mai groasă, cu diametrul de 20-25 de cm. De el, coase marginile unui saculeț din pânză de

formă conică, lung de 35-40 de cm sau o simplă pungă mare, din material plastic. De marginile cercului de sârmă, prinde 3-4 sfori lungi de câte 25 de cm, ale căror capete le legi în jurul unui cui înfipt în centrul tijei unui suport. Pe postament, vor fi înscrise punctele cardinale, apoi acesta va fi așezat în poziție corectă cu ajutorul unei busole. La cea mai ușoară adiere de vânt, saculețul se umflă și se orientează în direcția vântului.

6. Spune două întâmplări biblice în care sunt menționate fenomene atmosferice

Câteva întâmplări biblice în care sunt menționate fenomene atmosferice:

- potopul a fost însoțit de ploi torențiale (Genesa 6-8);
- Ghedeon cere semnul cu lâna și roua (Judecători 6,36-40);
- vreme de trei ani, în timpul vieții lui Ilie, nu a fost ploaie și rouă (1 Împărați 17-18);
- Isus potolește furtuna (Matei 8,23-27);
- ultima urgie este însoțită de fulgere, tunete, grindină (Apocalipsa 16,17-21).

Festivitate de absolvire la Institutul Teologic Adventist

După emoțiile și stresul sesiunii de examene, zilele de 14-16 iunie au însemnat zile de sărbătoare și de bucurie pentru studenții și absolvenții I.T.A. Festivitățile de absolvire au fost deschise vineri seara de un program special de botez și Sfânta Cină. Într-un bazin instalat în curtea campusului, trei studenți au coborât în apa botezului, după care a urmat serviciul divin al Sfintei Cine, unde profesorii și studenții au trăit momente de suflet, clipe înălțătoare. Serviciile divine de vineri seara au fost conduse de profesorul Adalbert Orban și de capelanul Institutului, Gabriel Ban. Programul din Sabat după-amiază a aparținut clasei de absolvire a Facultății de Teologie Pastorală – cursuri fără frecvență. Mult mai numeroși la început de drum, au trecut linia de sosire doar 28 de absolvenți.

Noutatea absolută a festivității de absolvire a aparținut zilei următoare, duminică 16 iunie. Aceasta a constat, în primul rând, în prezența pe scenă, alături de absolvenții Facultății de Teologie Pastorală, a primei serii de absolvenți ai Facultății de Teologie-Litere. Un număr de 18 tineri, pregătiți la Cernica, vor încerca din toamnă să-și găsească un loc la catedră pentru a descifra elevilor din tainele limbii române sau ale religiei învățate de ei.

Noutatea s-a materializat, de asemenea, în prezența pe scenă a celei mai numeroase promoții de absolvire din istoria seminarului nostru. Cei 52 de tineri ai celor două clase de Teologie Pastorală, împreună cu cei 18 absolvenți ai Facultății de Teologie-Litere, îmbrăcați în robele lor vișinii, au făcut ca sala mare de festivități a Institutului să vibreze de bucurie și emoție, de muzică și bună dispoziție. Dacă adăugăm la aceștia și pe cei 28 de absolvenți ai cursurilor de Teologie Pastorală, fără frecvență, ajungem la un impresionant număr de 98 de absolvenți. Alături de prezența președintelui Uniunii Române, Adrian Boacăneanu, festivitatea lor a fost onorată, de asemenea, de prezența și cuvântul a doi oaspeți de seamă – fr. Carlos Puyol, secretarul general al Diviziunii Euro-Africa, și fr. Udo Worschech, rectorul Universității Adventiste din Friedensau. Festivitatea s-a încheiat cu o notă de laudă la adresa lui Dumnezeu pentru minunata lor călăuzire și de recunoștință la adresa profesorilor și părinților care le-au fost îndrumători și susținători.

(George Modoran / AARC)

Festivitate la Liceul Adventist Maranatha Cluj-Napoca

Ziua de joi, 13 iunie 2002, a fost una specială pentru elevii Liceului Adventist Maranatha. Motivul l-a constituit festivitatea încheierii anului școlar 2001-2002. Din partea Conferinței Transilvania de Nord, au participat la acest eveniment fr. Szasy Ernest – președinte;

Buciuman Simion – secretar; Orban Ioan – director SS/AL și Potocian Băndean Carol – director Tineret. Inspectoratul școlar a fost reprezentat de Codorean Sabin – Inspector de religie neoprotestantă la Inspectoratul județean Cluj, iar din partea primăriei, a participat Sigheti Laszlo – șef birou tehnic școli-grădinițe, împreună cu Liana Panea – inspector de specialitate. Toți au primit din partea organizatorilor cartea *Galileanul*. Programul a cuprins diferite cuvântări specifice ocaziei, iar surpriza a venit din partea elevilor de clasa al XII-a care, având ca motto „Diferiți, dar uniți”, au purtat cu această ocazie costume specifice etniei și zonei din care provin. Atmosfera caldă, plină de zâmbete și bucurie s-a datorat și faptului că, din punct de vedere al procesului de învățământ, rezultatele pentru anul școlar 2001-2002 au fost bune și foarte bune.

Primăria municipiului Cluj a investit anul trecut, pentru reparațiile clădirii unde își desfășoară activitatea Liceul Adventist Maranatha, suma de un miliard și două sute de milioane de lei, iar pentru anul în curs aceeași sumă urmează să fie folosită pentru geamuri termopane și pentru finisarea fațadei exterioare.

(Tomoiaș Ștefan / AARC Transilvania de Nord)

Festivitatea la Școala Sanitară „dr. Luca” – Brăila

În Sabatul din 15 iunie 2002, la Școala Postliceală Sanitară Adventistă din Brăila, a avut loc festivitatea de încheiere a anului școlar. Anul acesta, au absolvit 58 de elevi (a 9-a promoție), care se adaugă celor aproape 600 din promoțiile precedente. Ca invitați speciali, au fost prezenți fr. Dr. Jocken Hawlitschek – director al Departamentului Sănătate și Temperanță al Diviziunii Euro-Africa și sora Iris Marnier – directoarea școlii de Nursing (asistenți medicali) de pe lângă Spitalul Adventist Waldfriede din Berlin. Oaspeții au sosit joi seara, însoțiți de Cătălin Soare – secretar al Departamentului Sănătate și Temperanță al Uniunii Române și de sora asist. med. Teodora Gheorghită de la Școala de lucrători misionari medicali Herghelia.

Programul din Sabat s-a desfășurat într-o sală publică, având 600 de locuri. Festivitatea, începută la ora 17:00, a fost susținută de elevii școlii, rugăciunea de consacrare pentru absolvenți fiind rostită de fr. George Uba, delegat al Uniunii. Cuvintele de apreciere ale oaspeților au fost urmate de acordarea a 7 medalii de aur și diplome de „nurse missionary” (asistent medical misionar), acordate de Conferința Generală pentru unii absolvenți și persoane care s-au remarcat prin activitatea lor în acest domeniu.

Programul, urmărit de o asistență care a umplut sala până la refuz, s-a încheiat într-o atmosferă entuziastă și solemnă, în care s-a simțit prezența lui Dumnezeu.

(Ene Paulini / AARC Muntenia)

Noi apariții editoriale pentru tineret

Departamentul Tineret a pregătit două noi publicații care au apărut la Editura „Viață și Sănătate”, în Colecția pentru Tineret.

a) *Chemați să fim diferiți* (Ellen White) – este prima carte pregătită în mod special de White Estate pentru tinerii secolului XXI, în care au fost adunate sfaturi inspirate, referitoare la problemele importante cu care se confruntă tinerii de astăzi, într-un limbaj adaptat modului lor de exprimare.

b) *Detectivul Zack și Misterul din Tabăra Dinozaurilor* (Jerry D. Thomas) – este al doilea volum din seria peripețiilor detectivului Zack. Tabăra Dinozaurilor îi aduce pe Zack și familia lui la Monumentul Național al Dinozaurilor, unde se găsesc oase de dinozauri și numeroase alte fosile. Un paleontolog cu credință în Dumnezeu va încerca să-i ajute pe Zack și pe prietenii săi să elucideze misterul Dinozaurilor.

(Corina Tuzla / AARC)

Anunț

Asociația foștilor deținuți pentru motive de conștiință rectifică și reanunță convocarea reuniunii anuale a

membrilor Asociației, precum și a Adunării Generale pentru reorganizarea și alegerea membrilor comitetului de conducere, la Focșani, str. Avântului, nr.8, pe data de 31 august 2002. Participanții sunt rugați să-și anunțe prezența până la 20 august, la telefonul 0233/790007, între orele 9-12 sau la adresa: *Lupu Vasile, b-dul. Ștefan cel Mare, bloc B2, parter, secția Optică, Tg. Neamț, 5675, jud. Neamț.*

Impactul adventismului în Filipine

În perioada 10-14 iunie 2002, s-a desfășurat la Manila, Filipine, cel de-al V-lea Festival al IRLA (Asociația Internațională pentru Libertate Religioasă). Au fost prezenți peste 450 de participanți din multe țări ale lumii, iar din România a fost delegat fr. Viorel Dima, președintele Asociației naționale pentru apărarea libertății religioase „Conștiință și libertate”. Membrii IRLA au avut o întâlnire cu președintele republicii, dna. Gloria Macapagal-Arroyo.

În timpul întâlnirii cu delegații IRLA și reprezentanți ai Bisericii Adventiste, dna. președinte a spus: „Eu iubesc Biserica Adventistă. Când aveam 19 ani, fratele meu era să moară și singura soluție era să mergem la spitalul adventist din zonă. În acest fel, fratele meu a putut fi

la odihnă

Ștefan Dumitru (8 mai 1914 – 22 ian. 2002). Întră în Biserica A.Z.S. în 1948, împreună cu întreaga familie. Era nelipsit de la serviciile divine, sânguinos în studierea Cuvântului, nobil și răbdător. Ca bun creștin, s-a bucurat de încrederea bisericii din care făcea parte și a slujit ca prezbiter, în vremurile grele, timp de 28 de ani. Frații din Florești l-au condus la locul de odihnă, împreună cu pastorii Strâmbu Gheorghe și Ghejan Titu, care au oficiat înmormântarea.

Neacșu Ion (1948-2002). Încrederea răbdătoare în Părintele ceres l-a ajutat pe fratele Neacșu Ion să străbată cu bine cumplita suferință prin care a trecut în ultimul său an de viață. Soția și singurul lor fiu, Bogdan, elev la Liceul adventist din București, vor purta amintirea bunătății și nobleții sufletului său până la ziua mult dorită a întâlnirii, la revenirea lui Isus Hristos. Membrii bisericii din Florești și pastorul Ghejan Titu l-au condus pe ultimul său drum, în speranța revederii.

Mihailov Grigore (20 sept. 1907, Tulcea – 5 feb. 2002, Ploiești).

Pe când era copil și apoi tânăr, fratele Mihailov Grigore a simțit lipsurile și rigorile celor două războaie mondiale.

Învăță meseria de tâmplar la Moreni și, ulterior, se stabilește la Ploiești. Cunoaște Biserica AZS încă din tinerețe și i se alătură, luptând pentru biruințe toată viața.

Dovedește o disponibilitate permanentă în a-i ajuta pe cei care îl solicită: pune mult suflet pentru comunitatea din care face parte.

Vârsta și afecțiunile cardiace îl răpun progresiv, iar în dimineața zilei de 5 februarie își ia rămas bun, în speranța revederii, de la soție (Ana) și fiice (Doina, Iochebed și Vera).

Șerbănescu Ilie (17 mai 1925 – 26 feb. 2002). Membru al Bisericii A.Z.S. din anul 1947, este gata să-i ajute pe cei nevoiași și să distribuie cărți, pe cheltuiala lui, celor ce aveau nevoie de experiența mântuirii. Perseverent și altruist, reușește să-i conducă pe cei patru copii ai săi la Mântuitorul lor și al nostru. Este înmormântat în localitatea Florești. Cuvântul de mângâiere l-a rostit pastorul Ghejan Titu.

Maria Rădoi. Curând, după și-a sărbătorit 50 de ani de la căsătorie și împlinirea vârstei de 80 de ani, familia, frățietatea din Rm. Sărat, prietenii și cunoștințele au condus-o pe sora Maria Rădoi pe ultimul drum, având credința că viața întreruptă acum va fi reluată în curând, la învierea celor drepti.

Sora Maria Rădoi, soția pastorului Constantin Rădoi, a absolvit Seminarul de la Stupini-Brașov și s-a calificat ca profesoară de menaj. S-a remarcat întotdeauna prin modestie și răbdare, știind să sufere în tăcere. A ajuns la vârsta de 80 de ani datorită căldurii sufletești cu care a fost susținută de fetele ei și grație îngrijirii exemplare pe care acestea i-au acordat-o.

Cuvântul de mângâiere a fost rostit de pastorul pensionar Nelu Dumitrescu.

salvat. Personalul medical adventist s-a purtat într-un mod ireproșabil. Nu voi uita niciodată Biserica Adventistă... Alt motiv pentru care țin la Biserica Adventistă este acela că îl cunosc pe ambasadorul Tehano". În Filipine, Biserica Adventistă este foarte cunoscută. Numărul de credincioși este de aproximativ 1 milion, cu un raport de circa 1:90 de persoane din totalul populației. Unul dintre ambasadori este adventist și reprezintă interesele filipineze în Papua Noua Guinee.

(Roland Paraschiv / AARC Muntenia)

Chemați la rugăciune – accident feroviar – Tanzania

Conducătorii adventiștilor de ziua a șaptea cheamă la rugăciune întreaga comunitate adventistă, în urma accidentului feroviar din 24 iunie 2002, în care și-au pierdut viața 51 de adventiști (48 de femei și 3 bărbați). Aceștia făceau parte dintr-un grup de 360 de adventiști care se întorceau de la întâlnirea pentru misiunea femeii, desfășurată în estul Tanzaniei. Din totalul celor care călătoreau, mai mult de 280 de persoane au fost ucise în cel mai dezastruos accident feroviar din Tanzania. Cauza accidentului a fost o defecțiune la sistemul de frânare. Trenul, care transporta în jur de 1.200 de oameni, a atins viteza de 220 km/oră, după care a urmat coliziunea cu un tren de marfă.

„Această tragedie ne-a șocat”, a spus Pardon Mwansa, președintele Bisericii Adventiste din Africa de Est. „Nu ne-am revenit încă, pentru că impactul a fost foarte traumatizant”. Mwansa și-a exprimat profunda apreciere pentru mesajele de condoleanțe și sprijin care au fost trimise de adventiști din întreaga lume. Pastorii adventiști au fost prezenți la fața locului, ca să ofere ajutor rudelor venite să identifice victimele la morma improvizată pe stadionul Dodoma, iar voluntarii au lucrat pentru a se asigura că supraviețuitorii primesc asistența de care au nevoie. O echipă de 30 de medici, asistente și pastori adventiști au sosit la locul accidentului chiar în următoarea zi și au acordat îngrijire sutelor de răniți.

Adventiștii din tren se întorceau acasă după ce participaseră la prima conferință a misiunii femeii, care s-a ținut în Tanzania. Mai mult de 1.400 de femei s-au strâns la Morogoro pentru închinare, părtășie și instruire. „Întâlnirea a fost un mare succes, iar participantele au părăsit întâlnirea cu un mare zel de a sluji”, a spus Mbwana. În ciuda tragediei, Mbwana a adăugat că femeile vor continua să se implice puternic în lucrarea bisericii din Tanzania. „Rugați-vă pentru noi – a spus ea – pentru că Dumnezeu este sigur cu noi”.

(Bettina Krause / ANN)

Expulzarea unui pastor din Azerbaidjan

Un pastor adventist de ziua a șaptea și familia sa au fost expulzați dintr-un oraș situat în centrul Azerbaidjanului, după ce oficialitățile locale au acuzat biserica de

faptul că plănuiește „activități teroriste”. Pastorul Vahid Nagiev, în vârstă de 42 de ani, împreună cu soția și patru copii, au părăsit orașul Nahichevan pe data de 9 iunie 2002, după ce poliția i-a vizitat de două ori. Poliția a ordonat familiei să plece, acuzându-i că biserica a plănuțit acte teroriste pentru data de 10 iunie, când președintele țării trebuia să viziteze orașul.

Azerbaidjanul este o țară predominant musulmană, mai puțin de 3 procente din totalul populației aderând la religia creștină. Chiar și în zonele care au o îndelungată tradiție ortodoxă, liderii locali religioși nu au o atitudine tolerantă față de cei pe care îi percep ca minorități protestante străine.

John Graz, directorul departamentului Libertate religioasă și relații publice al Bisericii Adventiste din lumea întreagă, a spus: „Acest incident demonstrează pericolul folosirii fricii de terorism ca o scuză pentru atacuri nejustificate la adresa drepturilor omului”. „Este atât de ușor pentru autorități să folosească aceasta pentru acoperirea punctelor nedeclarate de pe agenda lor.”

„Pastorul Nagiev și familia, și toți cei din Azerbaidjan care suferă pentru credința lor, au nevoie de rugăciunile întregii comunități creștine”, a spus Graz. El a afirmat că liderii adventiști vor continua să monitorizeze situația și că vor face tot ce vor putea ca să colaboreze cu autoritățile pentru rezolvarea acestei situații din Nahichevan.

(Bettina Krause / ANN)

Apărarea libertății religioase – SUA

În data de 26 iunie 2002, liderii adventiști s-au întâlnit cu senatorii Statelor Unite: John Kerry și Rick Santorum, la o conferință de presă, ca să anunțe introducerea Documentului cu privire la Libertatea religioasă la locul de muncă. (WRFA). James Standish, director cu probleme legislative al Bisericii Adventiste, a vorbit la Capitol Hill, spunând că „biserica este foarte încântată de progresul pe care l-a cunoscut WRFA și despre publicitatea de care a beneficiat.

WRFA este importantă pentru adventiști, pentru că libertatea religioasă înseamnă libertatea de a ne trăi propriile vieți în acord cu planul lui Dumnezeu. WRFA îi asigură pe adventiști de dreptul lor de a-și practica credința la locul de muncă”. Senatorul Kerry a început conferința de presă subliniind că „în legile noastre trebuie specificat clar că nici un muncitor nu ar trebui să fie pus vreodată în situația de a alege între a păstra serviciul sau a-și respecta religia.”

„Adventiștii de Ziua a Șaptea sunt chemați de Dumnezeu să fie avocații libertății religioase” a spus Standish. „Până când adventiștii nu se vor alătura acestui efort, nu vom împlini pe deplin rolul pe care Domnul l-a dat bisericii”. Pentru mai multe informații despre WRFA, accesați adresa www.ola.adventist.org

(Miriam Cho / ANN)

Tinerii: o viziune a creșterii

Adrian Bocăneanu

„Fiii noștri sunt ca niște odrasle, care cresc în tinerețea lor; fetele noastre sunt ca niște stâlpi săpați frumos, care fac podoaba caselor împărătești” (Ps. 144,12). Am multe motive de recunoștință pentru fiii și fiicele din bisericile noastre – o adevărată „moștenire de la Domnul” (Ps. 127,3). Mulți dintre ei îl caută pe Domnul cu toată inima, sunt activi în biserică și sunt forța motrice a mărturisirii credinței. Talentul artistic, mai ales cel muzical, este bine cumpănit de bun-gust și apreciere a valorilor autentice. Activitățile de avangardă ale bisericii – producția radio și, mai recent, cea video, școala biblică prin corespondență, prezentă tot mai activ pe Internet, angajarea în programe sociale – au fost inițiate și sunt susținute de tineri, pastori și mai ales laici. Ecurile severei probe de credință și ascultare de la primul examen de capacitate sunt încă vii, iar alții trec acum prin probe asemănătoare, la scară mult mai restrânsă.

TinSerV și alte programe de tineret împing foarte aproape de oameni zona de contact cu societatea.

Sunt însă conșvinși că resursele tinerilor noștri sunt mult mai mari. Ce ar trebui făcut pentru valorificarea deplină a darurilor excepționale, oferite de Dumnezeu tinerilor și, prin ei, bisericii? Răspunsurile diferă de la situație la situație și de la persoană la persoană. Dar cred că putem atrage atenția asupra unor aspecte mai generale, atitudini care ar contribui atât la fericirea personală, cât și la aportul tinerilor pentru binele societății și al bisericii.

Mal întâi, umblarea cu Dumnezeu

Istoria biblică arată prețuirea pentru tinerii care au cultivat sensibilitatea față de glasul lui

Dumnezeu, exemplele cele mai notabile fiind Samuel și Timotei, sau ascultarea credincioasă față de Dumnezeu, arătată de Iosif, David, Isaia, Ieremia și Daniel. Ca părinți, pastori și educatori, avem răspunderea să „traducem” aceste exemple în contextul existenței concrete. Consecvența este cuvântul-cheie. Tinerii trec aproape totul prin filtrul gândirii critice independente și sunt înclinați să descopere contradicții și compromisuri în conduita adulților. Întrebările și obiecțiile lor, chiar dacă au aparența de contestare, sunt binevenite pentru noi, adulții, pentru că ne atrag atenția asupra părților slabe, asupra tradițiilor preluate fără discernământ. Aducerea copiilor în grupul celor care erau cu Isus a fost o provocare pentru care ucenicii nu erau pregătiți, așa că nu trebuie să ne surprindă gestul lor de a-i îndepărta. Evlavia este pusă la cea mai serioasă încercare în fața copiilor. Cel mai adesea ei răspund bine la ceea ce este veritabil, dar resping falsitatea. De aceea Pavel îl sfătuia pe Timotei: „Pe tineri sfătuiește-i ca pe niște frați; pe femeile... tinere, ca pe niște surori, cu toată curăția” (1 Tim. 5,2,3).

Clarificarea idealurilor

Atât de multe exemple, atât din Biblie, cât și din viața curentă, arată ce resurse pune Dumnezeu la dispoziția celor care își pun ținte inspirate de El. Apostolul Pavel spunea chiar: „Pot totul în Hristos, care mă întărește”, pentru că viața sa era orientată în mod ferm către valorile divine, descrise cu câteva versete mai înainte: „Tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însușească” (vers. 8). Stabilirea unui ideal este un

proces care cere mult efort, multă energie, dar angajamentul clar pentru o anumită direcție de urmat în viață eliberează apoi rezerve uriașe de timp și de energie pentru înaintare și creștere. Despre cei ce refuză să se decidă de partea valorilor divine, apostolul Iacov spune: „Un astfel de om să nu se aștepte să primească ceva de la Domnul, căci este un om nehotărât și nestatornic în toate căile sale” (Iacov 1,7,8). Cât de mult ar putea realiza cei tineri din biserică prin însușirea, cu credință, a celor mai înalte ținte în ce privește educația, purtarea nobilă și servirea celor în nevoie!

Disciplina

Supunerea vieții față de valori și idealuri conduce la disciplină în ce privește timpul, relațiile și plăcerile. Pavel ne oferă din nou cel mai bun exemplu: „Mă port aspru cu trupul meu și-l țin în stăpânire” și „fac totul pentru Evanghelie, ca să am și eu parte de ea” (1 Cor. 9,27,23). Renunțări și sacrificii de neconceput devin astfel singura conduită normală atunci când urmărești în mod neabătut un scop în viață. Idealurile nu pot fi tratate în fața tentației unor câștiguri facile, dar necinstite. Progresul în educație și formarea pentru o viață la nivel înalt nu trebuie stânjenite prin atașări sentimentale, lipsite de valoare și de o perspectivă precisă pentru viitor. Chiar ceea ce nu este rău în sine este dăunător prin deturnarea energiilor de la scopurile majore, urmărite în viață.

Doresc din toată inima ca prietenii mei tineri să ia în serios acest apel la trăire consacrată, dezvoltare viguroasă și disciplinată. Cred ceea ce spunea Henry David Thoreau, un gânditor american din secolul XIX: „Nu cunosc nimic mai încurajator decât capacitatea incontestabilă a omului de a-și înnoia viața prin efort conștient”. Și doresc din toată inima ca noi, cei investiți cu răspunderea formării și educării tinerilor, să o luăm în serios, pentru ca înaripata viziune biblică să se realizeze: „Cu podoabe sfinte, ca din sânul zorilor, vine tineretul Tău la Tine, ca roua” (Ps. 110,3).

OFERTA DE CARTE

Ellen White

Noile apariții legate

Casa de Editură
„Viață și Sănătate”

vă recomandă

colecția „Ellen White”

„Experiențe și viziuni”

„Temperanță”

„Hristos, Lumina lumii”

„Tragedia veacurilor”

Simplitatea a fost, adesea, considerată semnul adevăratei valori; nici un alt cuvânt n-ar putea-o descrie pe Ellen G. White atât de bine ca acest cuvânt.

Prolifica scriitoare nord-americană de la sfârșitul sec. al XIX-lea și începutul sec. al XX-lea, și-a văzut publicate în timpul vieții treizeci și șapte de cărți, urmând ca după moartea sa să fie publicate alte douăzeci și șapte de lucrări. Atât de mare este atracția scrierilor sale, încât unele din cărțile sale au fost vândute în număr de milioane și au fost traduse în mai mult de o sută de limbi.

Luând scrierile sale ca un ajutor pentru o înțelegere mai deplină a Bibliei, și a profetiei în general, devine evident faptul că anii care vor urma vor fi mai bogați în controverse și ură decât oricare altă perioadă a istoriei. Totuși și aceasta este fără îndoială puterea sa, ea nu numai că precede evenimentele, ci arată calea de scăpare din tragedia finală pe care omenirea și-o pregătește. Editura „Viață și Sănătate” vă oferă acum, într-o condiție grafică superioară, o serie din scrierile atât de valoroase ale lui Ellen G. White.

Ediții broșate

Pentru relații,
contactați responsabilul
cu literatura din biserica locală